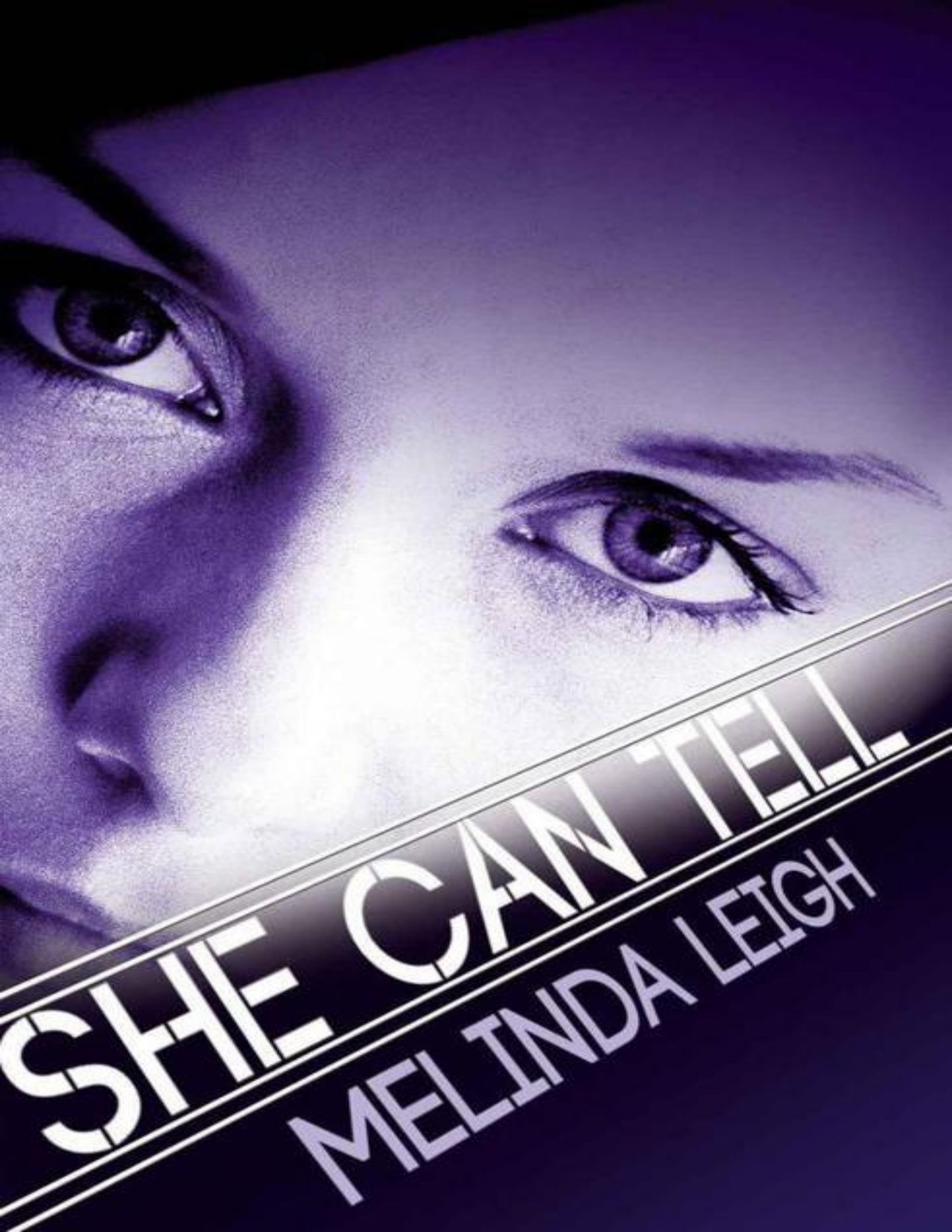
SHE CAN TELL
MELINDA LEIGH

Melinda Leigh

She Can Tell

(Ea poate spune)

Seria: She Can #2

Traducere
Julliet Attoh

Prolog

Acum 25 de ani

Îi plăcea să privească.

Pentru a vedea lucrurile secrete, private, pe care oamenii le făceau atunci când credeau că sunt singuri.

Din umbra lunii a unui conifer, se uita prin curtea din spate plină de buruieni la ferma dărăpănată. Harry era înăuntru. Respirația Observatorului se scurgea în aerul rece de iarnă. Douăzeci de metri de iarbă de crab era tot ce-l despărțea de pedeapsă.

Harry trebuia să moară.

Era singura cale de a îndrepta lucrurile.

Răspunsurile impulsive, deși satisfăcătoare, erau rareori de succes pe termen lung. Disciplina era cheia. Și-a îngropat furia și a cântărit toate opțiunile. Viața lui Harry împotriva acțiunilor sale. Viitorul lui împotriva impactului a ceea ce făcuse. În cele din urmă, ceea ce Harry intenționa să facă făcea diferența.

Nu îți face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Îți promit.

O oră de stat pe pământul înghețat, așteptând ca casa să devină liniștită și întunecată, îi lăsase Observatorului degetele de la picioare cu o durere amorțită. Furnicături aprinse îi străbăteau tălpile în timp ce se târa spre o fereastră întunecată, crăpată cu un centimetru pentru ventilație. Pământul era prea înghețat pentru ca cizmele lui să lase urme, dar foșnetul ierbii moarte răsuna în noaptea altfel tăcută. S-a ghemuit sub fereastră, apoi s-a uitat peste pervaz. Niciun sunet. Nici o lumină. Nici o mișcare. A ridicat geamul și a urcat în sufragerie.

Fumul lacului și rumegușul îi înțepa nările. Căldura zăngănea de la o plintă în timp ce cuptorul vechi încerca să ridice temperatura deasupra dulapului pentru carne.

Observatorul nu fusese niciodată în casa lui Harry, deși tâmplarul îl invitase de câteva ori să vadă meciurile de hochei. Erau amândoi fani Flyers. Aveau și alte lucruri în comun, dar nu aveau să fie prieteni. Niciodată. Nu după ce văzuse Observatorul - și după ce auzise - noaptea trecută.

Nu îți face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Îți promit.

Trădarea l-a sfâșiat ca vârful cuțitului său prin burta unui cerb.

Lumina argintie a lunii strălucea prin ferestrele goale. În colțul îndepărtat, o pânză de pânză acoperea o canapea extensibilă. Casa dărăpănată avea un aer gol, neterminat, care se potrivea cu spațiul gol din mijlocul pieptului său.

Casa era în plină renovare. Harry plănuia să o vândă în primăvară. Podeaua de stejar din camera de zi fusese șlefuită până la lemnul brut, dar bucătăria era încă veche și urâtă. Pe gresia de vinil uzată, o foaie de placaj de patru pe opt se întindea pe două suporturi de fierăstrău, ca o masă improvizată. Observatorul a scanat sortimentul de materiale pentru prelucrarea lemnului. Lichide inflamabile. Ziare. Cârpe. Verificat.

Era o casă mică, cu un plan simplu. Camera de zi, bucătăria și zona de luat masa erau grupate la un capăt. Un hol scurt ducea la o singură baie și la trei dormitoare mici. Ușa de la dormitorul principal era întredeschisă. A atins-o cu un deget, iar ușa s-a mai deschis câțiva centimetri. Bărbații singuri nu se gândesc prea mult la lucruri precum perdelele. Prin jaluzele se strecura suficientă lumină de lună pentru ca Observatorul să-l vadă pe Harry întins pe spate sub o plapumă groasă, cu un braț aruncat peste cap, sforăind. Postura lui era copilărească. Inocent.

Tipul nu era deloc așa. Furia, fierbinte și acră, îi urcă în gât Observatorului. Înghiți în sec, se dădu înapoi și își strânse încheieturile înghețate până când acestea țipară. Durerea l-a concentrat. A tras o gură de aer rece, încărcată de chimicale, în nas și a expirat încet. În bucătărie, a întins o mână spre tavan și a deconectat cei 9 volți din alarma de fum. S-a mutat la masa de ferăstrău. Diluantul de vopsea ar fi fost suficient.

"Ce faci?"

S-a învârtit. Harry tremura cu pieptul gol în pragul ușii, mâinile ascunse sub brațele încrucișate, fața încrețită de confuzie somnoroasă. Preludiul unei burți de vârstă mijlocie atârna peste treningurile lui joase. Acum ce mai e? Harry era treaz. Planul fusese dat peste cap.

Observatorul își plecă capul pentru a-și ascunde ochii. Aceștia ardeau de frustrare. Nu-l putea lăsa pe Harry să vadă. Observatorul trebuia să spună ceva. Ceva care să-l deruteze pe Harry. Ceva care să-l facă să se simtă confortabil cu

un intrus în mijlocul nopții.

"Am nevoie de ajutor, Harry." Pledoaria l-a sufocat pe drumul spre ieșire. Degetele lui s-au târât pe lângă chibriturile din buzunar până la cuțitul de vânătoare. A pus arma lângă coapsă, în afara câmpului vizual al lui Harry, și a deschis lama cu o singură mână. "Îmi pare rău că te-am speriat."

Observatorul știa că trebuie să aștepte. Să revină altă dată cu un alt plan. Brațul i se contractase chiar și pentru a readuce cuțitul în buzunar.

"Nu-i nimic. Ești întotdeauna binevenit aici." Harry era un nătâng. Se apropie, puse o mână rece pe umărul Observatorului și îl strânse cu compasiune. "Lasă-mă să iau un hanorac. Apoi putem vorbi."

Atingerea plină de compasiune și cuvintele blânde au scurtcircuitat ceva în creierul Observatorului. Vocea lui Harry îi răsună din nou în cap.

Nu îți face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Îți promit.

Vederea Observatorului s-a înroșit. S-a năpustit asupra tâmplarului. Vârful cuțitului îi străpunse burta lui Harry. Sângele se prelingea în jurul mânerului și curgea fierbinte pe degetele înghețate și rigide. A tras în sus, ca și cum ar fi eviscerat o căprioară, despicându-l pe Harry de la buric la stern cu o ruptură umedă. Observatorul scăpă cuțitul și făcu un pas înapoi. Aerul friguros s-a umplut de mirosul metalic și crud al sângelui și al vânatului proaspăt măcelărit. Ochii lui Harry se înfiorară. Mâinile îi strângeau burta, ca și cum ar fi vrut să-și țină măruntaiele... ei bine, înăuntru.

"De ce?" Sângele i-a țâșnit din buzele deschise în timp ce trupul i s-a înmuiat, alunecând pe podea ca și cum oasele i s-ar fi topit.

La picioarele Observatorului, un lichid întunecat se întindea într-o baltă groasă pe lemnul brut. El a făcut un pas înapoi înainte să ajungă la pantofii lui. Transpirația îi picura pe spate, iar inima îi bătea în piept ca un pinball.

Harry trebuia să moară în incendiu. Nimeni nu ar putea crede *că a* fost un accident. Și acum ce făcea? Casa era la o milă în afara orașului. Nu se vedeau alte clădiri. Cât timp avea să ardă casa până să ajungă pompierii? Focul ar fi distrus cadavrul? Prea multe întrebări fără răspuns.

Membrele lui Harry s-au zvâcnit și au rămas nemișcate. Trunchiul i s-a dezumflat; ochii cenușii erau sticloși.

Observatorul scoase pânza de pe fotoliu și o întinse pe podea. La 1,75 m, Harry era mai mic decât cerbul mare pe care Observatorul îl prinsese toamna trecută, dar membrele moarte se zvârcoleau și se încurcau în timp ce el înfășura totul în pânză, în stilul deli-wrap. Trase cadavrul până la ușa din spate. După ce a acoperit podeaua bucătăriei cu lac, ziare și cârpe, a aruncat un chibrit

aprins în centru. Focul a străbătut lemnul de esență tare cu o *bufnitură*. Și-a ridicat gluga și a scos mănunchiul afară. Folosindu-se de înălțimea de un metru a scărilor din spate, s-a ghemuit și a ridicat cadavrul pe umerii lui. Nu era mic, dar s-a clătinat sub greutatea moartă. Aerul rece ca gheața și fumul i-au înfundat plămânii în timp ce se îndrepta spre garajul detașat din spatele casei.

Disciplina era cheia. Lecția învățată. Nu o va uita din nou.

Dar în acel moment, tot la ce se putea gândi era cum să îl facă pe Harry să dispară.

Capitolul 1

În zilele noastre

Pleacă din oraş sau mori, curvă nenorocită.

Nu era cea mai originală afirmație, dar cu siguranță a transmis punctul de vedere.

Rachel a ridicat lanterna portabilă deasupra capului și a cercetat partea laterală a hambarului ei. În lumina artificială, cuvintele roșii ca sângele tăiau vopseaua albă ca niște răni proaspete. Fiecare literă era încă clară, în ciuda orelor de curățare.

Și-a rotit umărul îndurerat și a oprit mașina de spălat cu presiune care încă mai funcționa la picioarele ei. Liniștea s-a așternut brusc în noaptea de octombrie prea caldă și umedă. Era inutil. Graffiti-ul nu dispărea. Noi straturi de grund și vopsea vor trebui să aștepte până când vremea se va însenina.

Cineva nu era fericit că s-a întors în nord-estul Pennsylvaniei. *Troy?* Cine s-ar mai fi deranjat? Nu conta. Nu avea de gând să plece, indiferent cât de grea îi făcea viața cumnatul ei.

Extenuarea i-a apăsat mușchii tremurânzi în timp ce își târa pe jumătate echipamentul până la garajul detașat. La ieșire, a securizat dependința cu un lacăt gros. Nu avea rost să ispitească soarta - sau pe vandalul ei. Iarba udă i se strecura sub cizme în timp ce traversa peluza până la ușa din spate. După ce și-a dat jos cizmele în debara și s-a asigurat că noul zăvor se fixează bine în

poziție, a intrat în bucătăria goală.

Zgomotul stomacului i-a amintit că nu avusese timp să meargă la cumpărături - sau să ia cina. A deschis ușa frigiderului vechi și a lăsat aerul rece să-i treacă peste pielea transpirată. Un iaurt singuratic se înghesuia lângă o sticlă aproape goală de lapte degresat. Rachel a găsit un pachet verde și moale în fundul coșului cu legume. Când cumpărase broccoli? Și de ce? A luat punga de plastic de colț cu arătătorul și degetul mare și a transferat-o cu grijă la coșul de gunoi. A lovit fundul cu un zgomot umed. A luat o cutie de pe tejghea, a scuturat ultima Pop-Tart cu căpșuni și a clătit-o cu apă.

O briză umedă și bătăile unei ploi ușoare îi atrăgeau privirea spre fereastră. Prin ea, hambarul se întindea în spatele casei. Mândria îi umfla pieptul. Avea zece cai în pensiune, ceea ce nu era rău, având în vedere numărul de piedici pe care le suferise proiectul de renovare a hambarului. Iarna viitoare, ferma New Hope urma să primească primul său mânz. Era posibil ca norul negru care o urmărise în ultimii treizeci și unu de ani să se fi decis să treacă mai departe?

Nu-i purta ghinion. Potul de aur de la capătul curcubeului se poate transforma într-o grămadă de rahat.

După cum reieșea din întoarcerea vandalului ei de aseară.

Telefonul mobil al lui Rachel a izbucnit în interpretarea digitală a "Uvertura William Tell" din suportul de încărcare de pe blatul din bucătărie. S-a întins după telefon. Micul ecran a afișat numele surorii ei. Inima lui Rachel a tresărit o dată când a deschis capacul. "Sarah?"

"Îmi pare rău că am sunat atât de târziu." Scuzele lui Sarah tremurau. Inima lui Rachel se strânse. "Nu-i nimic. Ce s-a întâmplat?"

"E Troy."

Nu era așa întotdeauna? Soțul lui Sarah era cea mai joasă formă de viață pe care Rachel și-o putea imagina, cu cel puțin două trepte mai jos decât amiba pe scara evoluției. Cimpanzeii ar fi îngroziți să afle că împărțeau nouăzeci și opt la sută din ADN-ul lor cu Troy Mitchell. El era principalul suspect pentru vandalismul ei - și motivul pentru care Rachel se întorsese să investească fiecare bănuț în ferma de familie.

Cu șase ani mai tânără decât Rachel, Sarah avea motivele ei să se mărite de tânără, dar cu siguranță ar fi putut găsi mai bun decât el.

Rachel a auzit o bubuitură în fundal, apoi vocea lui Troy strigând după Sarah.

"Sarah? Ești bine?" Sarah nu a răspuns. "Vrei să sun la poliție?"

"Nu." Sarah și-a rostit răspunsul prea repede.

"Nu, nu ești bine, sau nu, nu vrei să chem poliția?"

Rachel a auzit doar respirația întretăiată a lui Sarah pentru un moment lung. "Poți, te rog, să vii să ne iei pe mine și pe fete? Troy și cu mine ne-am certat mai devreme, iar acum s-a întors. E beat și e foarte supărat. Te rog, Rachel, doar până se culcă."

"Bine. Voi fi acolo în zece minute. Rămâi pe linie cu mine." Rachel a intrat într-o pereche de tenișI stricați, și-a luat cheile din bolul de pe tejghea și a luat-o la fugă în ploaie. În spatele ei, ușa s-a închis cu un *pocnet* răsunător. Cu telefonul mobil încă lipit de ureche, a sprintat spre camionetă. "Sarah?"

Sarah nu a răspuns, dar vocea lui Troy s-a auzit, mai tare de data asta. "Dă-mi naibii telefonul!"

O lovitură înăbușită și o bufnitură au răsunat peste linia deschisă când Rachel s-a urcat la volan. Inima îi bătea cu putere în gât. "Sarah, ești bine?"

Nimic.

Motorul camionetei lui Rachel a trosnit în timp ce ea a pornit pe aleea ei de pământ cu gropi. Cauciucurile i-au scârțâit când a virat prea repede pe drumul rural pavat. Picăturile de ploaie i-au încețoșat parbrizul. A pornit ștergătoarele. "Sarah, ești acolo?"

Și-a ridicat receptorul de la ureche și s-a uitat la ecran.

Apel încheiat.

"Rahat!" A lovit volanul. Posibilitățile îi treceau prin minte. Niciuna dintre ele nu era bună. Sarah a închis pentru a suna la poliție? Sau a luat Troy telefonul? Ar trebui Rachel să sune la poliție? Se gândi o nanosecundă înainte de a forma 911. A descris situația și a dat adresa lui Sarah dispecerului, care a asigurat-o că o mașină de patrulare era pe drum.

Următoarele cinci minute s-au întins cu încetinitorul, marcate de picăturile constante de transpirație de pe coloana vertebrală a lui Rachel și de bătăile ritmice ale inimii ei împotriva sternului. Pavajul lucios se întindea în fața farurilor ei ca o panglică neagră fără sfârșit. Ștergătoarele se mișcau pe sticla udă, arcuindu-se ca două metronoame.

Fiecare secundă care trecea era o ocazie pentru Troy de a comite un act de violență împotriva surorii sale.

Rachel a întors camionul în cartierul ordonat al clasei de mijloc al lui Sarah. Trotuarele erau bordate, arbuștii tăiați. Minivan-uri, SUV-uri și plase de baschet erau aliniate pe străzile ușor curbate, dar scena suburbană sănătoasă era o iluzie. Nimic nu era niciodată exact ceea ce părea.

A oprit la bordură, în fața casei lui Sarah, și a băgat brusc schimbătorul de

viteze în parcare. În afară de strălucirea slabă de chihlimbar a luminilor stradale, cartierul era întunecat, strada goală. Niciun polițist încă. Era pe cont propriu.

Rachel a împins ușa camionului și a sărit pe bordură. Ploaia s-a intensificat, filtrându-se printre frunzele stejarului matur și picurându-i pe cap. Își șterse o picătură de apă de pe obraz cu degetul arătător și se întoarse cu fața spre casa înșelător de pitorească a lui Sarah. Lătratul furios al micului câine al lui Sarah venea din spate.

"Târfă mincinoasă!" Expresia lui Troy a trecut prin fereastra deschisă a sufrageriei și a spart bula de liniște a cartierului. Alături, o lumină la fereastra de la etajul doi s-a aprins. Câinele a lătrat mai tare.

Un țipăt feminin a tăiat umezeala.

Rachel a sprintat pe peluza udă și a urcat în zbor treptele de ciment până la veranda din față. Cu inima bătând, a împins ușa descuiată. Sora ei zăcea prăbușită la capătul scărilor, cu un braț răsucit în spatele corpului într-un unghi grotesc. Roșu la față și transpirat, Troy stătea deasupra ei în holul îngust.

Când Rachel a păși pragul, piciorul încălțat al lui Troy a lovit trupul neînsuflețit al surorii sale cu o lovitură dezgustătoare. Șchiopătând, Sarah a alunecat câțiva centimetri pe podeaua de stejar lustruită. Plămânii lui Rachel au scos un oftat reflex înainte ca ea să se poată opri. Capul lui Troy se întoarse spre ea. Sub un șuvoi de păr șaten transpirat, ochii verzi sclipeau de o emoție nefirească, turbat. "Ce trebuie să fac ca să scap de tine?"

Șocul a paralizat-o pentru câteva secunde. El a lovit. Rachel a alunecat lateral, dar reacția ei a fost lentă, iar cârligul neglijent i-a lovit obrazul. Durerea, luminoasă și ascuțită, i-a străbătut fața cu un caleidoscop de culori. S-a împiedicat lateral. O mână a prins balustrada și a ținut-o în picioare.

Rachel a scuturat din cap. O privire aruncată la trupul sfărâmat al surorii ei a pus-o în mișcare. Durerea de pe fața ei s-a evaporat când Troy s-a apropiat. Ea și-a ridicat mâinile, și-a răsucit trunchiul și a înfipt un uppercut în plexul solar moale al lui Troy. El a mârâit. O exhalare de whisky stătut a trecut pe fața lui Rachel. Ea și-a ridicat brațul pentru a bloca o dreaptă în buclă, apoi a căutat o deschidere în zona inghinală. Nicio lovitură.

Legănându-se sălbatic, Troy s-a împiedicat în față. Rachel s-a îndepărtat până când spatele ei s-a lovit de perete. Troy a apucat-o de gât. Urechile ei sau încordat după sirene în timp ce ea și-a înfipt podul palmei sub bărbia lui. Troy și-a dat capul pe spate, mișcarea luându-i corpul cu ea.

Ochii îi străluceau de răutate. S-a avântat nesigur spre dulapul de pe hol și

a scos o bâtă de baseball din aluminiu. Inima lui Rachel s-a izbit de interiorul pieptului ei de parcă ar fi vrut să iasă. A păşit în faţa surorii ei. Fuga nu era o opţiune. Nu ar fi părăsit-o niciodată pe Sarah. Nici nu putea să le abandoneze pe fetiţele despre care ştia că erau undeva sus, îngrozite. Dar dacă Troy reuşea să o lovească cu bâta aia, jocul se termina. Sarah ar fi rămas singură. La fel ca atunci când Rachel îşi abandonase surioara cu atâţia ani în urmă.

Unde erau nenorociţii de poliţişti?

Troy a ridicat bâta deasupra umărului drept, apucând-o cu doi pumni în timp ce se îndrepta spre Rachel. Faţa i se contorsionase de ură în timp ce lovea în capul ei.

Capitolul 2

Rachel a auzit vag sirenele care se apropiau în timp ce se ferea pe sub arcul bâtei, prinzând braţul lui Troy în faza de întoarcere. Mâna ei dreaptă a apucat încheietura lui Troy, în timp ce celălalt antebraţ s-a izbit de partea din spate a cotului, hiperextind articulaţia.

"Am să te omor!" Troy a ridicat o cizmă de lucru pentru a-i călca pe picior. Rachel şi-a scufundat greutatea în bara braţului, aplecându-l puternic pe Troy la talie şi aducându-şi genunchiul în sus pentru a-i întâlni faţa. Vederea ei periferică a surprins luminile stroboscopice din uşa deschisă chiar în momentul în care osul s-a zdrobit şi sângele a ţâşnit pe parchet. Bâta a căzut pe podea cu un pocnet metalic. Rachel şi-a luat privirea de la lichidul roşu.

"Poliţia!" O siluetă impunătoare a păşit pragul. Cavaleria.

Era şi timpul.

Rachel îşi menţinu strânsoarea asupra lui Troy şi îşi ridică privirea spre poliţistul uriaş din uşă. Deşi era îmbrăcat în blugi şi o cămaşă cu nasturi în loc de uniformă, Rachel recunoscu umerii masivi şi părul roşcat ale şefului poliţiei din Westbury, Mike O'Connell. Ochii ei s-au fixat pe ai lui pentru o secundă - suficient cât să fie surprinsă de nuanţa blândă de albastru copil - înainte ca zbaterile şi înjurăturile lui Troy să rupă ciudata legătură dintre ei.

"Puţin ajutor aici?" Rachel îşi ajustă strânsoarea pe încheietura transpirată a lui Troy.

Șeful a clipit. Și-a pus arma în toc, și-a limpezit glasul și s-a îndreptat spre ea, strigând peste umăr la ofițerul în uniformă care i se alăturase în pragul ușii. Rachel îl recunoscu pe tânărul polițist ca fiind cel care se ocupase de plângerile ei de vandalism. Nu-și amintea numele lui, dar părul negru și bunele maniere îi erau distinctive. "Ethan, cheamă o ambulanță."

"Da, domnule." Ethan s-a întors și a dispărut. Lumini intermitente roșii și albastre se reflectau în stil disco-ball pe ușa din față proaspăt vopsită a lui Sarah.

Rachel l-a eliberat pe Troy și a făcut un pas înapoi. Șeful a trecut pe lângă ea. Nu se cunoscuseră niciodată, dar îl văzuse prin oraș. Întotdeauna de la distanță. Era mult mai mare de aproape. Mult, mult mai mare. Deși nu era foarte înalt, cam 1,80 m, corpul lui de fundaș emana putere brută. Îl mânuia pe slăbănogul Troy ca pe o jucărie, învârtindu-l și încătușându-i mâinile la spate în câteva mișcări abile. "Ești arestat."

Cu Troy imobilizat și cu corpul uriaș al șefului poliției drept barieră, Rachel a fost brusc conștientă că inima îi bătea repede și că nu putea aspira suficient oxigen. Tapetul înflorit se strângea în jurul ei. A făcut un pas înapoi, îndepărtându-se de șeful poliției și de Troy. Adidașii ei au alunecat câțiva centimetri. S-a uitat la pata roșie lăsată de pantoful ei. *Sânge.* Foaierul s-a înclinat. Negrul i-a invadat marginile vederii, iar un sunet grăbit i-a răsunat în cap. Și-a ferit ochii de stropii de sânge, și-a pus ambele mâini pe genunchi și a înghițit aer umed.

"Ești bine?" Albastrul de copil al șefului poliției s-a concentrat asupra lui Rachel.

Fără aer pentru cuvinte, ea a dat din cap. Ochii ei s-au fixat pe ai lui. Cu un vag disconfort, creierul ei a înregistrat că aceasta era prima dată în viața ei când era tentată să se ascundă în spatele altcuiva în loc să înfrunte riscul cu capul înainte.

A făcut respirația profundă Zen pe care instructorul ei de arte marțiale încercase să o învețe.

Din spatele unui văl de sânge, Troy a îngustat ochii bețivi și porcoși spre ea. "Târfa aia m-a agresat".

Își forța încă o respirație printre dinții încleștați. Acele lecții de mediere nu o învățaseră niciodată cu adevărat, dar nici un fel de antrenament nu o putea pregăti pentru Troy. Dalai Lama și-ar pierde cumpătul cu Troy.

Șeful nu răspunse, dar Troy se ridică pe vârfuri, ca și cum șeful ar fi exercitat o forță asupra brațului încolăcit în spatele bărbatului încătușat.

O'Connell i l-a pasat pe Troy lui Ethan de îndată ce ofițerul mai tânăr și-a vârât capul prin ușă. "Citește-i drepturile și condu-l la Urgențe. Spune-le să îi verifice și alcoolemia."

Vederea lui Rachel s-a limpezit când Ethan l-a condus pe Troy spre ușa din față. La ieșire, cumnatul ei i-a aruncat peste umăr o privire de genul "o să fiu chit cu tine" și un tremur a alunecat de-a lungul coloanei vertebrale a lui Rachel. Întotdeauna îl crezuse un ticălos bătăuș, dar în seara asta văzuse adevărata latură întunecată a lui Troy, bruta scăpată de sub control îngropată sub o fațadă de băieți care vor fi băieți. Ea era numărul unu pe lista lui de tras pe sfoară. Nu era un loc bun în care să fii.

Sarah gemu și Rachel se întoarse. Sistemul ei încărcat de adrenalină era mai puțin stabil decât își dădea seama. Genunchii i-au cedat în timp ce se împiedica de sora ei.

"Ușor." Lângă ea, șeful O'Connell a sprijinit-o cu o strânsoare fermă pe cotul ei. Mâna lui era caldă, solidă și puternică când a îngenuncheat, coborând-o cu el la podea. Una lângă alta, coapsa lui de stâlp de telefon o făcea pe a ei să pară un băț de chibrit. Când mâna lui i-a părăsit brațul, ea a simțit lipsa acută de sprijin.

"Poți să găsești o pătură?", a întrebat el fără să-și ia privirea de la Sarah. Șefa a pus două degete la încheietura brațului nerupt al surorii sale. Cu cealaltă mână, a ridicat părul de pe tâmpla lui Sarah și a tresărit la rănile ei. Vânătăile de pe chipul drăguț al lui Sarah aveau roșul intens al cărnii crude.

Ochii lui Rachel s-au încețoșat când l-a văzut tratând-o pe Sarah cu blândețea pe care o merita. Sarah era cea bună, cea grijulie, cea politicoasă. Și ce primea sora ei pentru că era o persoană atât de drăguță? Un pumn în față.

Rachel a înghițit în sec și s-a strecurat în sufragerie pentru a scoate o pătură de pe spătarul canapelei. S-a folosit de acele câteva secunde și de valul fierbinte de furie pentru a-și ține în frâu emoțiile. Simțind nevoia să pună ceva distanță între ea și polițist, a îngenuncheat în partea opusă surorii sale.

Vocea ei abia i se frângea. "Cum se simte?"

"Pulsul și respirația ei sunt constante. Cine sunteți dumneavoastră?" "Rachel Parker. Sunt sora lui Sarah."

El a dat din cap și a ajutat-o să întindă pătura peste Sarah. S-a uitat în sus la Rachel, ochii lui fixându-se din nou pe ai ei. O frecvență invizibilă, ca o legătură Bluetooth, plutea în aer între ei. El a deschis gura să spună ceva, dar mișcarea capului lui Sarah i-a distras atenția. "Nu vă mișcați, doamnă Mitchell."

Ochii lui Sarah s-au deschis, au trecut peste șef și s-au concentrat asupra lui Rachel. Vocea ei era o răgușeală strânsă, forțată de o buză despicată. "Rachel, te rog să ai grijă de copii. Se ascund..."

Rachel a sărit în sus, picioarele ei îndreptându-se deja spre trepte. "Îi voi găsi eu."

"Așteaptă", a strigat șeful.

Rachel s-a întors. Șeful poliției s-a încruntat. "Sângerezi." A arătat spre propriul său pomete. "Ar fi bine să-ți cureți mai întâi tăietura ca să nu-i sperii."

Tăiat? Rachel a cercetat locul corespunzător de pe fața ei. Pelicula umedă și lipicioasă și tăietura subiacentă au fost o surpriză, la fel ca și durerea când la atins. Inelul de liceu al lui Troy trebuie să-i fi prins pielea la primul pumn.

"Există o trusă de prim ajutor..."

Rachel abia l-a auzit în timp ce își ștergea fața cu mâneca. "Mai bine?"

El a făcut o grimasă și a scuturat din cap. "Cred că da. Nu chiar ceea ce aveam în minte."

Rachel a alergat pe scări. A intrat în camera fetelor, cu Hello Kitty și volane roz de la un perete la altul. "E în regulă, fetelor. E mătușa Rachel."

O adulmecare a atras-o pe Rachel la dulap. A pliat încet ușa cu lamele.

Ambele fete, în vârstă de trei și cinci ani, erau ghemuite în întuneric. "E în siguranță. Ieșiți afară."

Ele și-au aruncat trupurile mici spre ea. Rachel le-a prins, le-a coborât pe podea și i-a strâns în brațe pe copiii care plângeau.

"Shhh. V-am prins acum."

"Mami ne-a spus să ne ascundem", a șoptit Emma în sânul lui Rachel. "Nu ne-am ascuns prea bine. Data viitoare vom face mai bine."

"Te-ai descurcat foarte bine." Le-a ținut în brațe, le-a legănat, le-a mângâiat părul, dar nu le-a promis că totul va fi bine.

***

Mike a intrat în spital prin ușile mari glisante de la Urgențe. Luminile orbitoare de la plafon i-au înțepat globii oculari. Dezinfectantul îi înțepa nările și camufla alte mirosuri mai urâte. Doamne, ura locul ăsta. Transpirația îi umezea fruntea, iar focul din stomac se întețea în timp ce scruta zona de așteptare.

La capătul holului, imediat după stația asistentelor medicale, Troy Mitchell era prăbușit pe un scaun de plastic. Troy fusese vedeta echipei de baseball în liceu, dar acum trupul său, cândva suplu, era doar sfrijit. Sângele uscat îi acoperea fața și îi pătase partea din față a tricoului alb. În ultima oră, nasul i se umflase de două ori mai mult decât mărimea normală.

"Am nevoie de un doctor. Am așteptat mult timp."

Lângă Troy, Ethan stătea drept, strângându-și și desfăcându-și maxilarul pătrat ca și cum ar fi mestecat pietriș. "Fă. Liniște."

Ochii roșii și injectați de sânge ai lui Troy s-au fixat pe Mike, iar pieptul i s-a umflat cu acea beligeranță îndreptățită pe care numai un bețiv o putea manifesta.

"Vreau să depun o plângere împotriva surorii lui Sarah."

Ethan s-a încordat. Înainte să poată răspunde, Mike i-a atras atenția și i-a făcut semn în tăcere să se relaxeze. Tatăl lui Troy era consilier municipal. Vince Mitchell deținea Mitchell's Sporting Goods, una dintre cele mai mari și mai de succes afaceri din oraș. Primarul trăia ca să pupe fundul bogat al lui Vince. "Calmează-te, Troy. O să ai ocazia să-ți faci declarația. Unde este doamna Mitchell?"

"Vaca aia proastă e înăuntru", a întrerupt Troy, înclinându-și capul spre una dintre ușile închise ale sălii de examinare. O privire îngâmfată i-a traversat fața. "Cățeaua neîndemânatică a căzut pe scări".

Vena din tâmpla lui Ethan pulsa, umflându-se ca un furtun îndoit cu apă la maxim. A vorbit printre dinți strânși. "Dr. Wilson e înăuntru cu ea."

Ușile de la Urgențe din spatele lui Mike s-au deschis brusc. Domnișoara Parker, încă îmbrăcată în blugi rupți și pătați de sânge și într-un tricou, a pășit prin deschidere și a ezitat. A scanat spațiul strâmt. Mike și-a ridicat privirea spre fața ei, văzând-o pentru prima dată în lumină puternică și fără o urgență medicală în fața lui. 1,60 m 52 kg, constituție atletică. Era mai în vârstă decât ar fi crezut el, undeva la puțin peste treizeci de ani. Căpruiul nu făcea dreptate culorii ochilor ei, care erau de culoarea chihlimbarului lustruit. Părul lung și castaniu era prins într-o coadă de cal dezordonată. Șuvițe umede i se agățau de față și de gât. Sângele încă se scurgea din tăietura de pe pometele ei. Fața ei era mai mult interesantă decât frumoasă. Dar hotărârea din maxilarul ei și focul din ochii ei erau captivante. Mike nu-și putea lua ochii de la ea.

Buza ei superioară s-a încrețit în timp ce se uita la Troy.

"Uite-o pe cățea! De ce nu este arestată? M-a agresat", se vaită Troy în timp ce ea se apropie. "Asta e numai vina ta. Lucrurile mergeau bine până când

te-ai mutat aici, curvă băgăreață."

Rândurile din jurul ochilor i s-au adâncit. Corpul ei vibra de energie abia stăpânită când își îndreptă privirea spre Mike. "Cum e Sarah?"

"Pe aici, vă rog." Mike făcu un gest în josul holului. La capăt era o sală de așteptare mică, privată, unde putea să o intervieveze pe domnișoara Parker - și să o lase să se calmeze.

Dar Troy pur și simplu nu-și putea ține gura. "Știam că asta se va întâmpla când te-ai mutat înapoi. Ai transformat-o pe sora ta într-o târfă mincinoasă."

Ea s-a catapultat pe linoleumul gri spre el.

Sfinte...! Mike a sărit în față. Și-a plasat greutatea în calea ei și a prins-o cu un braț de mijloc. Absorbind impactul corpului ei mic, el a învârtit-o și a sprijinit-o cu spatele de pieptul lui. Ea s-a răsucit. Picioarele ei au șutat în timp ce se întindeau spre podea. El și-a înfășurat celălalt braț în jurul corpului ei contorsionat. *Ow*. O durere ascuțită i-a iradiat pe picior când un călcâi i-a atins tibia.

Ridicând-o cu câțiva centimetri mai sus, Mike a mers repede pe hol și s-a strecurat în salon. A deschis ușa cu umărul și a închis-o cu piciorul. Deși avea jumătate din mărimea lui, era greu de ținut în frâu. Picioarele ei atârnau și loveau în jurul gleznelor lui. "Ia-o ușor, domnișoară Parker. Nu-l lăsați să vă stârnească așa. Asta e ceea ce vrea el."

Ea a încetat să se mai zbată brusc, ca și cum el i-ar fi scos ștecherul, dar Mike nu a lăsat-o jos până când nu i-a simțit corpul moale. Chiar și atunci și-a slăbit încet strânsoarea, lăsând-o să alunece pe podea. A ignorat pâlpâirea slabă a conștiinței fizice când trupul ei s-a frecat de al lui și a rămas între femeie și ușă, în caz că se enerva din nou.

L-a înfruntat. Împrăștierea de pistrui de pe nas nu se potrivea cu atitudinea ei de dură. De când Mike o văzuse învârtindu-se în jurul fetițelor Mitchell, bănuia că duritatea ei era doar o aparență. De aproape, fața ei era și mai izbitoare. Luminile fluorescente îi păleau pielea deja albă, evidențiind tăietura și vânătaia întunecată de pe obraz. Părul ei era de un nisip bogat, iar ochii erau plini de toate nuanțele calde, de la auriu la maro. Și să te holbezi la ei era probabil nepoliticos.

"Sunt șeful poliției Mike O'Connell, domnișoară Parker." El a întins o mână. "Nu am fost niciodată prezentați oficial."

Prinderea ei era puternică, dar degetele îi erau reci. Deși foarte caldă, mâna ei era mică și cu oase fine, aproape dispărând în palma lui mare. O văzuse

înfruntând un bărbat cu un avantaj de 25 de kilograme, dar singurul cuvânt care-i trecea prin cap lui Mike era *fragil*.

"Știu cine ești." Ea s-a încruntat la mâinile lor împreunate, ca și cum conștiința care bâzâia între ele o deranja. Obrazul i se umflase, făcând tăietura să se întredeschidă.

Perspectiva unei cicatrici pe pielea ei netedă i-a provocat o durere surdă în mijlocul pieptului. "Asta trebuie să fie cusută."

"Nu este atât de rău. Poate aștepta. Cum e Sarah?" Ea ridică din umeri îngrijorarea lui - și mâna lui - care îl deranja mai mult decât ar fi trebuit.

"Nu știu. Ea este încă cu doctorul. De ce nu-mi spui ce s-a întâmplat în timp ce îl așteptăm pe doctorul Wilson să termine de examinat-o pe sora ta?" Mike a scos din buzunar un carnețel și un pix și a așteptat ca ea să înceapă să pășească.

A respirat adânc și și-a dat la o parte câteva fire de păr umed de pe frunte. "Sarah m-a sunat puțin după miezul nopții..." Pașii ei s-au stabilizat pe măsură ce reconstituia evenimentele într-o secvență logică, dar corpul ei a rămas în continuă mișcare, propulsându-se înainte și înapoi prin spațiul mic ca iepurașul Energizer drogat cu amfetamine. "Atunci ai fost acolo."

Mike a dat din cap și a apreciat-o din nou cu respect. Îl văzuse bătându-l pe Troy cu brațul, dar nu văzuse acțiunea de la picior la picior. Era mult mai puternică decât părea. Sub hainele acelea supradimensionate se ascundea un corp suplu și zvelt - la care nu ar fi trebuit să se gândească. Se antrenase și în arte marțiale undeva pe parcurs. Dar chiar și cu toate astea, se pusese în mare pericol. Troy ar fi putut s-o omoare cu bâta aia. Durerea din stomacul lui Mike se amplificase. Ar fi trebuit să aștepte poliția - pe el.

Și-a frecat absentă o parte.

"Te-am rănit?" Vina l-a inundat pe Mike. Brațele lui erau aproape la fel de mari ca talia ei. După ce se bătuse cu Troy, probabil că sub hainele acelea zdrențuite îi apăruseră destule vânătăi. Putea avea coaste rupte sau leziuni interne dacă Troy o lovise destul de tare. Adrenalina putea masca durerea pentru o perioadă scurtă de timp.

"Nu. Sunt bine. Era prea aproape și prea beat ca să facă vreun rău real." Distrată de întrebarea lui, ea s-a oprit din mișcare. Fără mersul ei viguros, părea brusc obosită și vulnerabilă. Umărul alb-crem, complet feminin, care ieșea din deschizătura de la gât a cămășii ei, a trezit în Mike instincte de protecție care nu aveau nimic de-a face cu insigna lui. Erau sentimente primitive, ca de Neanderthal, care veneau din adâncul sufletului și care îl făceau să vrea să îl

învețe pe Troy cum e să fii bătut măr de cineva mult mai mare. El o conduse spre ușă.

"Să vedem dacă Dr. Wilson a terminat cu sora ta." Deși știa că va fi cu siguranță un rezident disponibil să o examineze, s-ar fi simțit mai bine dacă șeful de la Urgențe, Dr. Quinn Wilson, ar fi examinat-o personal. Quinn avea să se asigure că era într-adevăr bine. Mike bănuia că domnișoara Parker va fi un pacient dificil. Bănuia că domnișoara Parker va fi dificilă, punct.

S-a simțit ușurat când a zărit forma verde a lui Quinn la stația infirmierelor. Mike i-a atras atenția și a dat din cap spre Rachel. După o privire la chipul ei, Quinn i-a îndrumat spre zona principală de triaj. Trei saloane pentru pacienți erau împărțite prin perdele glisante. Primul era gol și deschis.

"Cum se simte doamna Mitchell?" Mike îi urmă înăuntru și i-o prezentă pe Rachel lui Quinn.

Doctorul făcu un gest spre masa de examinare și se spălă pe mâini, luminile de deasupra străluciră pe firele argintii din părul său blond.

"Doamna Mitchell este la raze X. Are un braț rupt și o contuzie. Nu cred că pometele îi este fracturat, dar ne vom asigura." Quinn își puse o pereche de mănuși și pipăi tăietura de pe obrazul stâng al lui Rachel, în timp ce aceasta se uita peste umărul doctorului la peretele opus. Ea nu a tresărit când antisepticul a trecut peste rană, dar mâna care se agăța de marginea mesei s-a albit la nivelul articulațiilor. "Aș vrea să-l chem pe chirurgul plastician aici să coasă asta. Te mai doare ceva?" Quinn îi întinse un pachet rece.

"Nu." Ea a ridicat gheața la obrazul ei.

"Acum câteva minute, se ținea pe o parte, Quinn." Privirea pe care i-a aruncat-o lui Mike ar fi putut topi oțelul. El a evitat contactul vizual direct și a dat înapoi spre ușă. "O să aștept afară."

Era pentru binele ei. Își dădea seama că suferea mult mai mult decât voia să recunoască. Cineva trebuia să se asigure că rănile ei nu erau grave. Din fericire, asta era treaba lui Quinn, nu a lui Mike.

Quinn a ieșit câteva minute mai târziu. Mike a intrat în pas alături de el.

Doctorul vorbea în timp ce el mergea, pantofii lui de alergare scârțâind pe linoleumul cerat. "A refuzat radiografiile, dar nu cred că este ceva rupt, doar câteva coaste învinețite. Domnișoara Parker poate pleca imediat ce este cusută. O țin pe sora ei peste noapte. Doamna Mitchell este sedată, așa că dacă vreți o declarație coerentă, va trebui să așteptați până mâine." A făcut o pauză, cu o mână pe o ușă închisă. "Și Mike? Du-te și dormi puțin. Arăți ca naiba."

Mike i-a găsit pe Ethan și pe prizonierul său într-o cabină de examinare. Ethan îndepărtase cătușele de la una dintre încheieturile lui Troy și fixase brățara metalică pe marginea patului. Nasul umflat al lui Troy era bandajat peste pod. Bucăți de vată îi ieșeau din nări în stil morsă. Cozile ambilor ochi se înnegreau rapid în timp ce se uita la Mike.

Frumoasă lovitură, dră Parker.

Un tânăr rezident a mâzgălit pe o fișă. "Va trăi. Nasul este spart. Nu trebuie să rămână, asigurați-vă doar că are gheață."

Mike s-a întors spre Ethan. "Ai primit declarația lui?"

"Da, domnule." Privirea dezgustată a lui Ethan i-a spus lui Mike ce credea ofițerul despre declarația lui Troy.

"Sarah a căzut pe scări. Am încercat să o prind. Apoi Rachel a dat buzna și m-a atacat. Încearcă să o întoarcă pe Sarah împotriva mea de luni de zile, de când s-a mutat înapoi aici. Mi-a spart nasul." Troy și-a bătut pumnul dezlegat pe balustrada patului. "Tu ar trebui să o arestezi pe ea, nu eu! Stai să audă tata despre felul în care am fost tratat."

Troy s-a aplecat în față și Mike și-a dorit în tăcere să îl lovească. N-a avut norocul ăsta. Troy s-a deplasat înapoi și a găsit brusc balustrada patului fascinantă.

"Când ajungeți la secție, ofițerul Hale poate completa aceste formulare pentru dumneavoastră. Dar în acest moment, singura persoană arestată ești tu."

"Tatăl meu te va suna, șefule O'Connell." Troy scuipă cuvintele cu dispreț, iar Mike fu pervers încântat să vadă, puțin mai mult sânge. "Și primarul."

"Fără îndoială." O durere de cap îl lovi pe Mike în partea din spate a globilor oculari. Se întoarse spre Ethan. "Când termină aici, du-l înăuntru."

Mike a ieșit din cameră și și-a scos cheile din buzunar. În timp ce pășea în ploaia caldă, gândurile i s-au dus la atracția inexplicabilă - și incomodă - pe care o simțea față de Rachel Parker.

Trebuia să-și păstreze interacțiunile cu ea pe deplin profesionale. Conflictul dintre ea și Troy nu se încheiase, iar orice atracție față de ea era un conflict de interese cu slujba lui. În plus, nu putea ignora asemănarea stranie pe care o avea cu tânăra femeie care fusese ucisă cu puțin timp în urmă. Femeia al cărei cadavru Mike îl vedea în fiecare noapte când închidea ochii. Femeia pe care Mike nu reușise să o salveze. Oricare ar fi fost cauza, mingea strânsă în centrul pieptului îi spunea că Rachel va fi ca nisipurile mișcătoare. Sub suprafața ei aparent solidă se afla un bazin mlăștinos de complexitate. Instinctele îi strigau că, odată ce se va băga în apă, se va afunda până la gât.

***

Rachel și-a întors camionul în aleea vecinului ei. Lumina pridvorului strălucea prin ploaie ca un far și i-a scos trupul dureros din cabină. A bătut ușor în lumina laterală. Bandit, cățelușul lui Sarah, a apărut de cealaltă parte a geamului și a lătrat.

"Taci." Doamna Holloway îmbrăcată în halat a luat câinele într-un braț în timp ce deschidea ușa pentru a o conduce pe Rachel în foaierul cald și uscat. "Vino înăuntru. Te-ai udat."

Rachel și-a scos pantofii de pânză uzi și i-a lăsat lângă ușă.

Peste ochii ei limpezi, fruntea doamnei Holloway s-a încrețit ca hârtia creponată în timp ce a întins mâna să cuprindă maxilarul lui Rachel. Doamna Holloway a întors fața lui Rachel pentru a vedea mai bine vânătaia și bandajul de pe obrazul ei. "Te doare asta? Vrei niște gheață sau aspirină?"

"Nu, doamnă." Rachel s-a întins să mângâie urechile lungi și mătăsoase ale câinelui. Ochii căprui lichizi o priveau dintr-o față mascată. "Nu a făcut probleme, nu-i așa?" Bandit se acomoda greu cu străinii și nu-și primise numele doar din semnalmentele sale.

"Nu. A fost o alinare pentru fete." Doamna Holloway a așezat câinele pe podea. "Fii un băiat cuminte. Du-te înapoi la fete." A folosit aceeași voce fermă care i-a ținut în frâu pe elevii de clasa a patra timp de decenii. Câinele a tropăit ascultător pe hol. "Cum e Sarah?"

"O țin peste noapte, dar va fi bine." Rachel a clipit înapoi lacrimi proaspete. Oboseala îi lăsase emoțiile crude. "Dacă aș fi fost acolo pentru ea după ce a murit mama. Nu s-ar fi măritat cu Troy. Dar nu, am fost în primul avion spre Europa." Păcat că întoarcerea ceasului înapoi cu șapte ani nu era o opțiune.

"Dragă, nimic din toate astea nu este vina ta." Doamna Holloway a înconjurat-o cu un braț și i-a frecat spatele.

"Sigur că da. A fugit cu el două luni mai târziu." Rachel se lăsă sprijinită de femeia mai în vârstă.

"Troy nu era atât de rău pe atunci. Sarah părea destul de fericită."

"Avea doar optsprezece ani."

Doamna Holloway a suspinat. "Rachel, boala mamei tale i-a afectat pe toți cei din jurul ei, inclusiv pe tine."

Rachel a oprit amintirile din copilărie înainte ca acestea să o inunde. Nu

le putea suporta într-o noapte bună. Se îndreptă, retrăgându-se din îmbrățișare. "Oricum, m-am gândit că aș putea să vin și să le scot pe Bandit și pe fete din părul tău."

"Categoric nu. Nu-i vei trezi pe acei copii. Mi-a luat o oră întreagă să îi liniștesc suficient cât să doarmă. Sunt epuizați. Lasă-i în pace." Doamna Holloway și-a încrucișat brațele osoase pe piept.

"Bine." Rachel nu s-a contrazis, chiar dacă învățătoarea pensionară abia dacă avea un metru și jumătate înălțime, iar această măsură includea și buclele ei cenușii ca fierul pulverizat. Rachel era oricum prea obosită ca să dezbată. Dawn era la doar câteva ore distanță. Era o ușurare să aibă pe cineva de încredere care să-i împartă povara pentru câteva ore. Aici, nu trebuia să explice, să se prefacă sau să se ascundă în spatele unui front curajos. Vecina ei știa deja toate detaliile murdare din copilăria lui Rachel.

Doamna Holloway a cuprins cotul lui Rachel și a condus-o în sufragerie. "Stai jos, Rachel, înainte să cazi."

Rachel s-a uitat la sângele uscat de pe blugii ei și a plutit deasupra canapelei. "Sunt murdară."

"Ești bine. Stai jos. Îți voi face o ceașcă de ceai de mușețel."

Cuvintele au fost rostite cu autoritate, iar Rachel și-a lăsat fundul jos pe canapeaua moale și înflorată a doamnei Holloway. Umărul îi pulsa și simțea fiecare loc de pe corpul ei unde Troy reușise să aplice o lovitură. Erau mai multe decât își amintea.

"Asta nu e..." Rachel a început, dar doamna Holloway s-a întors și a privit-o fix. "Ceaiul ar fi grozav." Și cald. Rachel și-a flexat degetele de la picioare pentru a restabili fluxul sanguin. Înțepături aprinse s-au răspândit prin ambele picioare.

"Cu siguranță nu aveai nevoie de asta după ce s-a întâmplat ieri", a strigat doamna Holloway peste umăr în timp ce dispărea pe ușa bucătăriei sale. Câteva secunde mai târziu, Rachel a auzit ușile dulapurilor deschizându-se și închizându-se, apoi robinetul curgând.

Și-a îndepărtat din minte gândurile de amenințări obscene și vandalism și și-a sprijinit capul de spătarul canapelei. Tot ce voia să facă era să închidă ochii pentru câteva minute. Se îndoia că va dormi, dar pleoapele îi păreau că cântăresc douăzeci de kilograme bucata.

Gândurile ei zăboveau asupra șefului poliției. În vârstă de 40 de ani și cu o statură de erou de benzi desenate, nu era chiar chipeș. Nasul lui văzuse câțiva pumni și avea o ureche ciudat de deformată. Oricum, nu-i plăceau băieții

drăguți, dar nu-i venea să creadă ce tremurase în stomacul ei când mâna lui o cuprinsese atât de ușor pe a ei. Care era treaba cu ea? În mijlocul groazei și haosului din seara asta, creierul ei a decis să devină femeie?

Cu toate acestea, era greu de ignorat farmecul lui O'Connell de bărbat din vecini. Comportamentul lui constant și imperturbabil era mai atrăgător decât al oricărui tip de la Hollywood. Chiar și cu toți acei mușchi uriași - probabil că ridica tractoare la bancă - avusese grijă să nu o rănească. Șeful avea un control total asupra tuturor acelor mușchi. Nu-și pierduse cumpătul cu Troy. Și polițistul nu se înfuriase când ea îl lovise din greșeală în tibie. Fața lui Rachel se încinsese. Troy era un gunoi, dar asta nu scuza comportamentul ei.

Destul despre Troy. Sarah se căsătorise cu bastardul și asta era tot. Rachel nu își permitea să își critice sora mai mică. Alegerile proaste ale lui Sarah erau parțial vina lui Rachel - și Rachel avea să fie acolo pentru a o ajuta să facă față consecințelor.

De ce nu ar fi putut Sarah să găsească pe cineva drăguț? Ca acel polițist tânăr cu părul negru, cu maniere frumoase și atitudine cavalerească.

Căsătoria era o instituție învechită. Dragostea și copiii creau vulnerabilitate. În ambele sensuri. Bărbații puteau fi la fel de afectați. Tatăl lui Rachel plătise cu siguranță prețul pentru că se îndrăgostise de femeia nepotrivită. Dragostea îl distrusese.

Cum puteau oamenii să aibă suficientă încredere în alții pentru a se destăinui în felul acesta? Incidentul cu Troy era departe de a se fi terminat. Cu ajutorul tatălui său, avea să iasă din închisoare în cel mai scurt timp. Odată ce Troy ar fi fost în libertate, și-ar fi căutat soția și copiii și ar fi țintit singura persoană care îi stătea în cale - Rachel.

Capitolul 3

"Aici sunt rapoartele privind cazul Mitchell, șefule."

Mike și-a smuls privirea de pe ecranul computerului când un dosar de tip manila a ajuns în coșul de documente.

"Mulțumesc, Ethan. Ai inclus copii ale plângerilor anterioare de vandalism ale domnișoarei Parker?"

"Totul este acolo. Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?" Ethan a bâzâit. "Aș putea să trec pe la Parker și să semnez declarațiile."

Mike s-a uitat la ceas. Era deja ora opt? "Nu. Ar fi bine să pleci. Am eu grijă de asta. Bună treabă aseară."

"OK. Pete e deja aici pentru tura lui." Ethan s-a furișat afară în secția de poliție liniștită de duminică dimineață.

Un minut mai târziu, secundul lui Mike, locotenentul Pete Winters, și-a băgat fața de buldog prin ușă. "Mă îndrept spre patrulare. Ceva special?"

"Da. Treci pe lângă zona Lost Lake la fiecare două ore."

"Alte acte de vandalism?"

"Ieri cineva a tăiat niște cauciucuri de buldozer."

"OK. Vrei să verific ce face femeia Parker?"

Da este ceea ce Mike ar fi trebuit să spună. "Nu. Am eu grijă de asta."

"În regulă."

După ce Pete a plecat, Mike a luat dosarul Parker și l-a răsfoit. Simțea ceva ciudat în toată mizeria Mitchell-Parker, dar nu reușea să afle ce. Poate că dacă ar fi închis ochii noaptea trecută, celulele creierului i-ar fi funcționat. Își întoarse atenția la articolul care apăruse în căutarea sa pe Google despre Rachel Parker. Verificarea trecutului ei fusese curată, dar Mike voia detalii. Voia să știe totul despre ea. Mai mult decât faptele din rapoartele sale. Avea treizeci și unu de ani, nu fusese niciodată căsătorită și, până acum șase luni, fusese angajată ca călăreață și dresoare de cai la Rising Star Farms. Mai multe articole de presă o legaseră romantic pe Rachel de proprietarul grajdului, Blake Webb, un sânge albastru mai mult decât bogat, care nu avea nimic mai bun de făcut în viață decât să se joace cu caii și cu bărcile cu pânze.

O umbră înaltă umplea ușa biroului său. "Nu te duci niciodată acasă?"

Sean Wilson, fratele mai mic al medicului de la Urgențe și cel mai bun prieten al lui Mike încă din școala primară, a așezat pe birou o pungă de mâncare la pachet și o tavă de carton cu băuturi.

Mirosul de cafea proaspătă i-a umplut nasul, iar Mike s-a aplecat spre perechea de cești aburinde. "Îmi pare rău că a trebuit să anulez micul dejun cu tine și Jack în dimineața asta. Am un om care a ieșit pentru invaliditate. Sunt copleșit." În plus față de familia Mitchell, o încăierare la barul local, trei șoferi beți și o spargere încheiaseră weekendul.

"Ai renunțat și la ultimele două jocuri de poker de la Jack. Vărul meu începe să creadă că nu-l placi." Sean s-a prăbușit pe unul dintre scaunele care dădeau spre biroul lui Mike.

De fapt, vărul lui Sean, Jack, era un fost polițist și un tip de treabă. Dar eșecul lui Mike de a prinde un criminal în serie, cu șase săptămâni în urmă, aproape că îl costase pe Jack logodnica sa. Mike nu putea să nu se întrebe dacă Jack îl învinovățea la fel de mult pe cât se învinovățea el însuși.

"Și nu ne-am mai luptat de săptămâni întregi", a protestat Sean.

"Sunt o mulțime de alți tipi la sală. Poate dacă nu te-ai lupta atât de murdar, unii dintre ei s-ar antrena cu tine."

"Gașcă de fătălăi. Nu există reguli într-o luptă adevărată." Sean i-a întins lui Mike cafeaua. "Niciodată nu te-a oprit să te iei de mine."

"Și infractorii luptă murdar. Consider că antrenamentul cu tine este un antrenament bun." Dar Mike nu dădea vina pe nimeni pentru că l-a refuzat pe Sean. Fostul Ranger al armatei, înalt de 1,95 m, devenit consultant în securitate, se antrena pentru a-și menține ascuțite abilitățile de luptă corp la corp, nu pentru a obține puncte de meci.

"Acum mă compari cu infractorii?" Sean deschise o cutie mică de gogoși din pungă și i-o oferi lui Mike.

"Spun doar că nu te-ar omorî să respecți o regulă din când în când." A renunțat la festinul cu zahăr.

"Da, știu. Corpul tău e un templu și toate prostiile alea." Sean a scos un recipient din folie din pungă și i l-a înmânat lui Mike. "Omletă occidentală și pâine prăjită din grâu integral."

"Mulțumesc." Mike a ridicat capacul. Mirosul de ceapă și ardei sotate se răspândi, iar stomacul său gol mârâi în semn de aprobare.

Sean a gesticulat cu o cremă Boston. "La fel cum nu te-ar omorî să încalci o regulă din când în când. Recunoaște. Îți place șansa de a te dezlănțui în ring cu mine. Ești atât de încuiat în restul timpului."

Cum Mike își acceptase de mult crisparea, s-a apucat de omletă. "Nu ai o soție pe care să o deranjezi în dimineața asta?"

"Deja am făcut asta." Sean a rânjit. "Serios, nu poți fi șef și ofițer de patrulare cu normă întreagă."

"Până când glezna ruptă a lui Matt Dexter se vindecă, eu sunt exact asta. Nu am suficienți oameni pentru a acoperi turele și nu există loc în buget pentru ore suplimentare." Mike a clătit un colț de pâine prăjită cu cafeaua sa. "Nu trimit ofițeri singuri în dispute domestice."

"Asigură-te doar că ai aceeași grijă cu propria ta siguranță." Sean i-a aruncat o privire ascuțită. "Și ia-ți din când în când o zi liberă."

"Nu contează. Somnul nu e tocmai ușor zilele astea." Oricum, nu fără

coșmaruri.

"Mike, nu-ți poți asuma responsabilitatea pentru ce s-a întâmplat. FBI-ul nu l-a putut găsi pe ucigașul din Riverside, iar ei au lucrat la acel caz mult mai mult timp decât tine."

"Ar trebui să protejez oamenii din acest oraș. Am dat greș." Unul dintre ei murise. O tânără femeie nevinovată. Viziunea trupului ei abuzat și umflat îl va bântui pentru totdeauna. Logodnica lui Jack fusese și ea răpită de criminalul în serie. Beth abia supraviețuise, lucru pe care Mike și-l amintea de fiecare dată când mergea la casa lui Jack. Mike ar fi putut ajunge la ultimul joc de poker dacă ar fi încercat. "Nu contează. Totul s-a terminat acum. Să trecem la alte crime."

Dar el nu putea trece mai departe. Deși ucigașul din Riverside era mort, nici Mike și nici orașul nu vor mai fi niciodată la fel. Micul său cătun pitoresc purta pata permanentă a crimei.

Îndoiala se ascundea în ochii lui Sean, dar el a lăsat-o să treacă. "Am auzit aseară despre ce s-a întâmplat la casa lui Mitchell. Troy e un nemernic. Chiar are de gând să depună plângere împotriva cumnatei sale?"

"Trebuie să aștept până se trezește ca să aflu. Când am sunat la închisoare în dimineața asta, vopsea betonul cu Wild Turkey de aseară."

"Frumos."

"Probabil singurul lucru care îl va ține în închisoare astăzi. Niciun avocat nu vrea să pună un acuzat care vomită în fața unui judecător, chiar dacă judecătorul joacă golf cu tatăl acuzatului."

"Ei preferă sălile de judecată fără urlete."

Mike a terminat pâinea prăjită și a îndepărtat recipientul. "Mulțumesc pentru mâncare."

"Cineva trebuie să aibă grijă de tine. Și pe această notă, avem un grătar în această după-amiază și Amanda-"

"Sean." Mike l-a întrerupt. "Îmi pare rău. Pur și simplu nu am timp."

Sean a suspinat. "Amanda este îngrijorată pentru tine. Ar vrea să te vadă relaxat și să iei o masă adevărată."

"Tocmai am mâncat una." Mike și-a apăsat o mână pe plexul solar, unde simțea de parcă ceapa ar fi izbucnit în flăcări.

"Nu poți lucra 24 de ore din 24, 7 zile din 7."

Privirea lui Mike se îndreptă spre ecranul computerului său și spre articolul din *Philadelphia Times*. Din spatele unui armăsar uriaș, Rachel Parker a întredeschis ochii de sub o șapcă de călărie neagră. Ochii aceia erau intenși,

chiar și în alb și negru. Pantalonii de călărie strâmți și cizmele negre înalte puneau în evidență acel corp atletic și strâmt. Dar să te exciți la amintirea frecării ei de el era total nepotrivit. Scaunul lui Mike a scârțâit când el și-a mutat greutatea.

Legenda de sub fotografie spunea: *Călărețul local a câștigat argintul la Jocurile Panamericane.* Domnișoara Parker nu a fost doar o antrenoare de cai. Ea și calul ei, Fleet O' Feet, erau foști membri ai echipei de echitație a SUA. "În plus, astăzi trebuie să o sun pe sora lui Sarah Mitchell."

Sean s-a întins și a rotit ecranul lui Mike ca să o poată vedea.

Ea e?"

"Da."

Sean i-a aruncat o privire. "Ar trebui să faci un duș și să te bărbierești mai întâi. E sexy."

"Asta nu e o întâlnire." Mike și-a dat ochii peste cap. "Ea este implicată într-un caz activ. Complet în afara limitelor. În plus, e genul complicat, iar eu m-am săturat de genul ăsta de complicații."

"Nu ești chiar domnul Simplu. Ai destule bagaje cât să umpli un nenorocit de cargou."

Mike a ignorat comentariul incomod de precis al lui Sean. "Uite, Vince Mitchell e destul de supărat că am avut îndrăzneala să-l arestez pe Troy noaptea trecută. Nu-i pasă că fiul lui i-a doborât soția pe scări și i-a rupt brațul. Poți paria că deja lucrează la restul consiliului municipal. Sunt surprins că primarul nu mi-a făcut încă o vizită ca să mă convingă să fac ca acuzațiile să dispară ca prin magie. Vor fi pe fundul meu ca o pereche de chiloți strâmți. Trebuie să merg pe linia asta. Un pas greșit și sunt istorie."

Mike a scos din sertar o sticlă de antiacide de dimensiuni economice și a scuturat trei.

"Cumperi aceste lucruri în vrac acum?"

"Erau la reducere." Mike le-a aruncat înapoi și a mestecat, apoi a folosit ultima cafea pentru a-și spăla gustul calcaros din gură.

"Ești cronic suprasolicitat și prost plătit. Arătați ca naiba. Spune-i consiliului municipal să te pupe în fundul tău alb ca pâinea de minune. Știi că ai întotdeauna un loc de muncă în securitatea privată cu mine. Eu doar încerc să te angajez de ani de zile".

"Uite, urăsc politica orașelor mici, dar îmi place slujba mea. Sau cel puțin îmi plăcea înainte ca Vince Mitchell să fie ales în consiliu anul trecut." Epuizarea lui Mike făcea oferta prietenului său mai tentantă decât de obicei,

dar nu era pregătit să renunțe la orașul său. Această slujbă îl scosese dintr-un loc adânc și întunecat cu zece ani în urmă, iar locul spre care se îndrepta acum nu era tocmai luminos și vesel. Timp liber pentru a se gândi la eșecurile sale ar fi echivalentul înghițirii benzinei și a unui chibrit aprins. "În plus, dacă voi fi concediat, nu va mai fi nimeni care să aibă grijă de Sarah Mitchell și de sora ei sau de oricine altcineva."

"Mike, munca non-stop nu va împiedica un alt criminal să găsească acest oraș." Ca de obicei, prietenul său tăia minciunile ca un fierăstrău electric. Ochii lui Sean au căzut pe hârtiile de pe biroul lui Mike. "Un dosar teribil de gros pentru o singură noapte."

"Cineva o hărțuiește pe Rachel Parker de luni de zile. Trei incidente de graffiti urât." Mike a răsfoit o jumătate de duzină de rapoarte. "Cauciucuri tăiate pe echipamente grele. Materiale de construcție deteriorate. Materiale furate."

Sean a ocolit biroul și s-a uitat peste umărul lui Mike. "Se pare că e mult de lucru pentru Troy. E beat mai tot timpul și leneș tot timpul."

"Exact la asta mă gândeam și eu. Oricât aș încerca, nu pot să cred că Troy a orchestrat toate astea."

"Nu", a spus Sean. "Nu de unul singur."

"Deci, fie Troy a fost ajutat, fie altcineva încearcă să îi facă rău lui Rachel Parker."

Ultima dată când instinctele lui Mike au fluturat un steag roșu, o femeie a fost ucisă.

***

Rachel a scos un cui dintre dinți, l-a ținut în loc și a ridicat ciocanul. Calul ăla cenușiu și enervant a ales o zi nepotrivită pentru a sparge gardul.

"Miss Parker?"

Ea a sărit. Ciocanul a alunecat și i-a zdrobit degetul mare. Durerea i-a străbătut mâna. "Rahat." Rachel și-a scuturat pumnul palpitând, apoi a bătut ultimul cui în noua balustradă superioară și s-a întors în fața șefului poliției. Avea un dosar ascuns sub braț.

"Îmi pare rău." Fața roșiatică a șefului O'Connell s-a încrețit de îngrijorare. "Nu am vrut să vă sperii."

Ea a scanat peluza din spate, unde Emma și Alex se jucau într-o cutie mare de carton. Legat de un copac din apropiere, Bandit a luat o pauză de la săpat și a lătrat. Noroiul îi ascundea blana neagră și cafeniu. Deasupra tuturor, un cer de un gri neîntrerupt amenința să arunce mai multă ploaie pe pășunile ei mlăștinoase.

"Am multe pe cap." Rachel a testat placa. A ținut. S-a uitat la el. Părul îi era încă umed, fața proaspăt bărbierită, dar după pungile de sub ochi ar fi putut să-și facă bagajele pentru weekend. Ea reușise să tragă un pui de somn de două ore pe canapeaua doamnei Holloway. O'Connell arăta de parcă nici nu clipise. Chiar și umflate de lipsa somnului, acele triste ți de copil îi supraîncărcaseră circuitele creierului. Un bărbat He-Manly nu trebuia să aibă ochii atât de moi și de frumoși. Un țipăt de fetiță a plutit prin curte, iar Rachel a profitat de ocazie pentru a se uita înapoi la nepoatele ei. Gata cu prostiile astea cu privirile încrucișate.

"Cred că da." Ochii lui O'Connell s-au mutat la hambar. Gura i s-a strâns. Rachel i-a urmărit privirea. În lumina neiertătoare a zilei, latura hambarului ei putea la fel de bine să fie un marchiz profan. "Amenințările par... personale. Și urâte."

"Sunt. Nepoatele mele nu știu încă să citească, dar să mă ocup de asta este pe lista mea de lucruri de făcut." A ridicat un umăr greu. Durerea din articulația rănită i-a amintit că eșecul și durerea fac parte din viață.

"Ai avut o mulțime de vandalism de când te-ai mutat aici. Ești sigură că totul a fost Troy?"

"De ce?" Rachel a înghețat. Un fior umed i-a urcat pe brațe. "Cine altcineva ar putea fi?"

"Nu știu. Când pui totul cap la cap, pare teribil de bine organizat pentru Troy. Ești sigură că nimeni nu-ți mai poartă pică?"

Întrebare dificilă. "Nu mă pot gândi la altcineva care ar face atâta efort ca să scape de mine." A aruncat un deget spre hambar. "Graffiti-ul ăla sună exact ca el."

Șeful a privit-o un minut în tăcere, ca și cum ar fi contemplat comentariul ei. Apoi a dat din cap spre fetele de pe peluza din spate. "Cum sunt ele?"

"Mai bine decât aș fi prezis. Copiii sunt rezistenți." Ea a încercat să dea din umeri comentariul, dar interiorul i s-a înnodat.

Rachel s-a îndreptat spre hambar. Una dintre pisicile din hambar îi șerpuia în jurul gleznelor în timp ce ea se împingea spre ușile duble glisante. Un culoar larg de pământ separa două rânduri de grajduri. În timp ce lucra, avea o vedere

clară asupra lui Alex și a Emmei. A scos-o pe Lady din boxă și a așezat iapa pe legăturile încrucișate de pe culoar. O'Connell o însoțea. Corpul lui uriaș se mișca cu o grație controlată care sugera aptitudini atletice. A sprijinit un umăr de peretele de lemn de parcă ar fi avut nevoie de sprijin. Scruta pășunea din depărtare, ca și cum ar fi căutat o modalitate de a spune ce avea pe suflet. Se îndoia că venise până aici doar să vadă ce fac fetele.

Rachel a așteptat câteva secunde și, când el nu a dat niciun semn că ar vrea să-și dea vestea, a trecut la treabă cu o perie moale. Când a trecut-o peste partea strălucitoare a lui Lady, umflătura ușoară s-a deplasat. Rachel și-a întins mâna pe burta iepei. Umflătura s-a mișcat sub palma ei. Copilul lui Fleet. Speranța i-a înmugurit în piept. Și-a smuls mâna de pe coasta iepei înainte ca optimismul să prindă rădăcini. Nu se putea atașa prea mult. Soarta avea prostul obicei de a-i smulge fericirea de lângă ea de fiecare dată când aceasta atârna la îndemână.

"Când trebuie să nască?"

Rachel a înghițit nodul din gât. "Februarie."

Denimul a foșnit în spatele ei când O'Connell s-a apropiat, invadându-i spațiul. Când s-a uitat peste umăr, el era chiar în spatele ei, mângâind gâtul lui Lady. Mâna lui latră a alunecat în jos pentru a mângâia umărul iepei. "E frumoasă."

Aftershave-ul lui proaspăt cu miros de mosc îi furnica în nări - printre alte locuri. Bumbacul moale al bluzei lui se întindea peste mușchii grei ai trunchiului lui. La care *nu ar fi* trebuit să se holbeze ca o adolescentă excitată. Dar, la naiba, îi plăceau caii și toate alea.

Și-a desprins privirea de pe pieptul impresionant al șefului și a mângâiat o pulpă strălucitoare de aramă. "Copilul ăsta al nostrum e primul, nu-i așa, fetițo?"

Urechile lui Lady tresăriră. De obicei, puțin din mulțumirea liniștită a calului se răsfrângea asupra lui Rachel, umplând-o cu pacea pe care își imagina că alți oameni o obțin de la o oră de yoga sau de la un masaj. Dar nu și astăzi.

Fața lui O'Connell se desfăcu într-un jumătate de zâmbet trist, care îl recalifică de la bărbatul din vecini atractiv la comestibil. Inima lui Rachel făcu din nou chestia aia agitată, de parcă ar fi vrut să-și bată genele la el. Ridicol.

Rachel s-a ferit de cutia de toaletă și a ales o perie rigidă pentru coada lui Lady. "Deci, îți plac caii?"

"Am avut unul când eram copil." Vocea i s-a ascuțit. Când Rachel s-a uitat înapoi la el, zâmbetul îi dispăruse de pe față și ochii îi erau tulburi ca cerul. Cum putea un bărbat atât de mare să aibă o latură vulnerabilă? Și de ce era mai

atrăgător din cauza asta? Își curăță gâtul. "Ai moștenit acest loc de la bunicul tău acum mai bine de zece ani. De ce te-ai mutat aici abia acum șase luni?"

"Călăream în competiții, călătoream în majoritatea timpului." Până când o alunecare a unei copite i-a pus capăt carierei - și lui Fleet.

A trecut un braț peste gâtul lui Lady și și-a așezat fruntea pe creasta ei arcuită. Lady și-a aplecat gâtul grațios într-o curbă elegantă și i-a mângâiat talia blugilor. *Curvă nerușinată*. Dar Rachel era un pic geloasă.

"Deci, te-ai retras?", a întrebat el.

O înțepătură i-a străbătut cicatricea din umăr.

"Da. Se poate spune și așa."

"Toți acești cai sunt ai tăi?"

"Mi-aș dori. Doar Lady. Ceilalți sunt aici pentru antrenament." Și-a mutat privirea de la polițist pentru a le verifica pe fete. Două perechi de picioare ieșeau din cutie. O vorbărie înăbușită, copilărească, plutea prin umezeală. În regulă. Ajunge să pretindă că are un gram de răbdare. "Deci, ce te aduce aici în dimineața asta, șef O'Connell?"

"Spune-mi Mike." Un suspin îi străbătu pieptul. Mușchii s-au strâns și sau eliberat. "Te rog?"

"Bine, atunci e Rachel. Mike, ce te-a adus aici?"

"Am hârtii pe care trebuie să le semnezi." Și-a ridicat mâna și și-a lipit palma de ochi. "Și trebuie să vorbim. Poți să iei o pauză?"

Disconfortul i s-a instalat în burtă. Fără să întrebe, știa că erau vești proaste, ca un mesaj vag de la cabinetul medical prin care i se cerea să o sune înapoi. "Sigur. Lasă-mă un minut."

A dus calul înapoi în boxa sa. De cealaltă parte a culoarului, și-a scos briceagul, a tăiat sfoara de balotat și a aruncat o bucată de fân proaspăt în boxa lui Lady. A împăturit cuțitul și l-a întors în buzunarul de la blugi.

"Dacă vrei să vorbim, vino la mine acasă. Am nevoie de cafea."

El a urmărit-o în timp ce ieșea din grajd și păși pe iarbă. Banditul lătra și mârâia când Mike se apropia. Emma și Alex s-au târât afară din cutia udă când s-au apropiat. Blugii lor erau uzi de la genunchi în jos. Labele câinelui erau învelite în noroi.

"Ne este foame." Ca de obicei, Alex vorbea pentru amândouă.

"Mai încet, Bandit." Rachel a dezlegat câinele irascibil, dar l-a ținut bine în lesă. "Ce zici de prânz?"

Bandit a condus atacul în timp ce fetele au sărit la ușa din spate a casei, unde Rachel a șters labele și burta corciturii înainte de a îi lăsa pe toți în

bucătărie. Câinele s-a zvârcolit în brațele ei, iar ea și-a pierdut aderența la corpul lui ca un cârnat. El a căzut pe podea și s-a îndreptat spre polițist. Rahat. Mârâind, câinele s-a apropiat de Mike pe picioare înțepenite.

"Ai grijă." Rachel s-a apucat de corpul lui blănos, dar câinele s-a ferit de mâna ei. A adulmecat suspicios picioarele lui Mike, apoi s-a târât înapoi să se așeze lângă picioarele fetelor. Rachel s-a oprit la jumătatea plonjării.

"Puțin defensiv?" Mike și-a așezat dosarul pe masă.

"Doar un pic." Ținând un ochi neîncrezător asupra câinelui, Rachel a tras un scaun până la chiuvetă și a deschis robinetul. Lui Bandit îi plăceau vizitatorii în mușcături mici și suculente.

Alex, în vârstă de cinci ani, s-a scremut în picioare, a stropit săpun în palmă și s-a săpunit. "Bandit e par-ti-cu-lar." A scos cuvântul, enunțându-l cu grijă. "La mușcat pe tati."

Emma și-a mișcat pumnul spre față. Rachel i-a luat mâna mică și a strâns-o ușor înainte ca degetul murdar să ajungă în gura copilului.

Mike s-a ghemuit și a întins o mână. Bandit și-a încrețit buza. "Ce fel de câine este?"

"De salvare", a spus Rachel. "Sarah l-a luat de la adăpostul de animale. Trebuie să fie un fel de câine de vânătoare. Nasul ăla al lui poate găsi o firimitură de chips de cartofi îngropată sub pernele canapelei."

Alex a coborât și și-a uscat mâinile curate pe blugii murdari înainte ca Rachel să o poată opri. Rachel a ridicat-o pe Emma cea mică pe scaun și i-a spălat mâinile între ale ei. În viziunea ei periferică, a văzut-o pe Alex înfășurând un braț în jurul gâtului câinelui mic. Bandit a întors capul și i-a lins bărbia.

"Tati spune că e o corcitură inutilă." Buza lui Alex a tremurat. "Nu-l lasă pe Bandit în casă. Uneori e frig afară."

Pieptul lui Rachel s-a strâns când a lăsat-o pe Emma jos. Privirea lui Mike o prinse pe a lui Rachel. Prea multă simpatie acolo. Ochii ei au ars și s-a întors să se adune. În spatele ei, l-a auzit pe Mike liniștindu-i nepoata. "Bandit are o grămadă de blană care îi ține de cald."

I-a blocat vocea profundă înainte ca aceasta să-i topească complet hotărârea. Rachel a lipit două sandvișuri cu unt de arahide și jeleu, i-a dat câinelui un rontăit și i-a condus pe toți trei în sufragerie. A pornit televizorul vechi înainte de a se retrage în bucătărie. Ușa batantă s-a închis, înăbușind vocea scârțâitoare a lui SpongeBob.

"Copiii sunt rezistenți. Vor fi bine".

Vocea lui Mike a surprins-o. S-a uitat la el. Înțelegerea din ochii lui a făcut-o să se simtă prinsă în capcană. Ceva la el o tenta să renunțe, să îl lase să intre, să lase garda jos. Coloana ei vertebrală s-a întărit. Un moment de slăbiciune putea duce la mai multe. Atunci unde ar fi fost? Dependentă. Emoțională. *Vulnerabilă*.

Nu se va întâmpla.

"Dar tu?" Mike a făcut un pas spre ea. Camera s-a micșorat, spațiul contractându-se în jurul lor.

"Bine." Fața plină de vânătăi îi pulsa, iar ea a căutat o sticlă de ibuprofen în dulap. După ce a înghițit două tablete, i-a întors spatele, a măsurat cafeaua și a umplut rezervorul cu apă. A apăsat butonul de pornire. Aparatul a gâlgâit.

Când s-a întors, el era acolo, la doar un braț distanță. Destul de aproape pentru a o atinge. Destul de aproape încât să simtă căldura emanată de corpul lui și să simtă mirosul afurisit de aftershave.

El a întins mâna și i-a ridicat bărbia cu un deget. Atingerea lui blândă a trimis un fior direct până la degetele de la picioare. Bâzâitul s-a amplificat. "Cum te simți?" O durea fața, dar părțile ei feminine cântau "It's Raining Men".

Nu că ar fi avut de gând să-i spună asta. Nu era destul de rău că bărbatul ăsta era plin de mușchi sexy și ochi albaștri superbi. Trebuia să fie și extrem de drăguț. Avea mari probleme.

Rachel și-a îndepărtat bărbia și a făcut doi pași grăbiți înapoi. "Nu e rău." He-Man era periculos.

El a ridicat o sprânceană neîncrezător. "Se pare că doare."

Trebuia să stea departe de acest bărbat. El îi făcuse ceva. Nu numai că părea să vadă prin ea, dar o făcea să simtă lucruri care nu o interesau.

Rachel s-a retras la cafetieră pentru a turna două cești. Aburul îi încălzea fața. Da, sigur. Era aburul. La naiba, trebuia să fi făcut cafea decofeinizată. I-a înmânat ceașca lui. El încă îi arunca o privire foarte sexy. Ea a smuls o cutie de Pop-Tarts de pe tejghea și a împins-o spre el. El a scuturat din cap.

"Asta e dezgustător."

"Fiecare cu părerea lui." Cu patiseria într-o mână și cafeaua în cealaltă, a dat înapoi pentru a-și sprijini șoldul pe masa din bucătărie. Pop-Tart-ul a dispărut în trei mușcături. În timp ce Mike privea, dezgustul a înlocuit focul aprins din ochii lui. Slavă Domnului. Ea s-a pregătit pentru veștile proaste pe care era sigură că el urma să i le împărtășească.

"Să trecem la afaceri. Ai spus că trebuie să vorbești cu mine."

Ochii lui albaștri expresivi s-au umplut de regret. "Troy va ieși mâine pe

cauțiune."

Picioarele lui Rachel au slăbit. Și-a sprijinit greutatea cu o palmă pe masă și s-a afundat într-un scaun de bucătărie. Nu știa de ce era atât de surprinsă. Știa că se va întâmpla asta, dar realitatea întregii situații i-a măturat genunchii de sub ea. "Știam că tatăl lui nu va pierde timpul, dar am sperat..."

Ce? Un miracol? Nu există așa ceva. Nu pentru tine.

"Dacă ar fi fost în stare să se prezinte astăzi în fața unui judecător, ar fi ieșit deja." Mike și-a lăsat privirea la cafea. Fața i se lăsase cu vinovăție. "Aș fi vrut să-l pot ține închis, dar nu are niciun dosar *oficial* de violență."

Rachel și-a scuturat încet capul. "Nu e vina ta. Întotdeauna a fost un bătăuș gălăgios, dar, din câte știu eu, nu a mai lovit-o niciodată." Cafetiera a șuierat și Rachel s-a holbat la ea, amorțită. Și-a înfășurat ambele mâini în jurul ceștii, recunoscătoare să simtă căldura răspândindu-se în palme. Și-a ridicat bărbia. "Mă pot descurca cu Troy."

I-a aruncat din nou privirea aceea, cea pe care ea o recunoștea acum ca fiind privirea "amândoi știm că ești plină de rahat". A deschis dosarul de pe masă. "Vreau să-ți semnezi declarația și am adus copii ale rapoartelor poliției." I-a dat instrucțiuni cum să solicite un ordin de restricție temporară și i-a recomandat lui Sarah să-și ia un avocat bun cât mai curând posibil.

Rachel abia îl auzea. Noaptea trecută Troy fusese beat. Ea îl luase prin surprindere. Asta nu se va mai întâmpla. Degetele ei atingeau bandajul de pe obraz. Lăsând bravada la o parte, nu avea nicio idee cum avea de gând să le protejeze pe Sarah și pe fete.

Și dacă Mike avea dreptate și toate problemele ei nu fuseseră cauzate de Troy? Dacă altcineva voia să o prindă? Cuvintele lui Mike îi răsunau în minte. *Ești sigură că nimeni altcineva nu-ți poartă pică?*

Dacă ar fi putut răspunde da.

***

Mike și-a așezat ceașca pe tejghea. Nicio femeie nu avea să mai fie rănită sub supravegherea lui. Abia putea trăi cu cea pe care o dezamăgise.

Curajul lui Rachel, deși admirabil, nu îi va ține pe toți în siguranță. Nu de Troy sau de oricine altcineva care era dispus să facă atâtea eforturi pentru a-i face rău.

Mike a traversat camera și i-a deschis ușa. Zăvorul și feroneria noi și strălucitoare erau toate foarte rezistente, la fel ca și ușa veche și robustă. Nu avea geamuri. Dar urme de rangă marcau jamba. "Aici a încercat să intre?"

"Da. Cam la o săptămână după ce m-am mutat aici, am auzit un zgomot în toiul nopții. A dispărut când am coborât. Tot ce am văzut a fost o umbră. Am sunat la poliție, dar dispăruse de mult înainte ca ofițerul să ajungă aici." S-a încruntat. "Bine că instalasem deja noua încuietoare."

Citise raportul, dar văzând dovezile tentativei de intrare - și cât de aproape fusese hoțul de a intra nedetectat - îi demonstrase că ferma lui Rachel era prea îndepărtată pentru confortul lui Mike. Încuietoarea funcționa fără probleme când el o răsuci. "Cel mai bun din linie. Te așteptai la probleme?"

"Troy a fost destul de clar cu privire la ceea ce simțea de la început. A făcut unele amenințări".

Încuietorile abia ar încetini un om hotărât.

"Uite, ai făcut tot posibilul să securizezi acest loc, dar ferestrele pot fi sparte, de Troy sau de altcineva. Chiar ai nevoie de un sistem de alarmă."

Ochii i s-au îngustat, acea scânteie atrăgătoare de enervare revenind.

"E pe lista mea de dorințe."

Situația era inacceptabilă. Mike trebuia să *facă* ceva. Nu putea să o lase pe ea - pe ei - așa expuși. A pivotat, trecând prin bucătărie și pe hol, trecând pe lângă ornamentele pline de lovituri și fâșiile agățate de tapet decolorat, spre partea din față a casei. Cu excepția investiției în încuietori noi, Rachel își pusese evident toate resursele în renovarea hambarului. Vechea fermă avea nevoie să fie complet demolată.

Se întoarse și aproape că se lovi de Rachel, care stătea în picioare, cu brațele încrucișate pe piept, în centrul holului.

"Unde te duci?"

Se uită în jos la ea. De ce flacăra de furie din ochii ei era atât de fierbinte? Ultima femeie temperamentală de care se îndrăgostise îi filetase inima ca un păstrăv.

"Vreau doar să vă verific ușa din față." A trecut pe lângă ea și a ieșit pe veranda largă din față. Protejată de prispă, ușa era solidă, fără putregai sau geamuri vizibile. Zăvorul era nou și aici. Mike a scos un carnețel și a luat câteva notițe despre aspectul general al casei în timp ce se întorcea spre bucătărie.

Ea s-a enervat, cu picioarele înțepenite. Fața i s-a înroșit și i-a barat calea cu un braț rigid.

"Ce faci?"

Mike s-a holbat la brațul de pe pieptul lui. Avea ea idee cât de mică era? Sau cât de vulnerabilă? Își ridică privirea spre fața ei. Ea știa. Dincolo de maxilarul încăpățânat și de obrazul bandajat și vânăt, îndoiala se ascundea în spatele focului din ochii ei. Și poate și o teamă bine înăbușită. El a suspinat. Ea tot nu avea de gând să facă asta ușor pentru niciunul dintre ei.

"Uite, chiar ai nevoie de un sistem de securitate. Știu un tip care îți va face o ofertă bună. Rachel, lasă-mă să te ajut. Doar un pic." A înclinat capul spre living. "Pentru binele lor. Te rog."

Lupta ei interioară i se purta pe față. Dacă nu ar fi fost vorba de sora și nepoatele ei, probabil că i-ar fi spus unde își poate băga ajutorul. Dar pentru protecția fetelor, el știa că va ceda. O cunoștea doar de o zi și era deja sigur că va pune nevoile lor mai presus de propriile dorințe.

"Cu o singură condiție. Toate facturile vin la mine. Nu fac acte de caritate sau datorii personale."

"Bine", a fost de acord Mike. Sean ar fi făcut treaba indiferent cum sau când l-ar fi plătit ea. Femeile și copiii erau slăbiciunea prietenului său super dur. I-ar fi oferit o afacere bună. Unele dintre facturi se vor pierde probabil.

"Lasă-mă pe mine să sun."

"Bine." Ea a expirat puternic și i-a întâlnit privirea. Înfrângerea din expresia ei a făcut ca pe Mike să-l doară și mai tare ceva în stomac. El prefera ochii aceia căprui plini de energie. "Mulțumesc."

Știa că ar trebui să spună ceva, să-i recunoască recunoștința, dar tot ce a putut face a fost să dea din cap stânjenit. Ceva îl atrăgea la această femeie, și nu era vorba doar de felul în care blugii ei ponosiți îmbrățișau un fund incredibil de strâmt. Nu, era vorba de loialitatea și curajul ei feroce care îl atrăgeau, împreună cu dorința ei de a se umili pentru binele familiei sale.

Apoi mai era și cealaltă mică problemă. De fiecare dată când ochii lor se întâlneau, ca acum, o senzație grea îi umplea pieptul. Masându-și sternul, Mike a întrerupt contactul vizual. Probabil doar programul său de lucru de 24 de ore din 24 și 7 zile îl prindea din urmă. Îngrijorarea lui era justificată. Troy avea să iasă mâine pe cauțiune, iar instinctele lui Mike erau sigure că cazul ei era mai complicat decât răzbunarea lui Troy. Mai era cineva implicat. Mike nu ar fi putut dormi dacă nu ar fi fost cât mai în siguranță posibil. Nu trebuia să fie nimic mai mult decât atât.

Dar *să-mi spună Mike?* Ce-a fost în capul lui? Și putea scuza dușul și bărbieritul, dar aftershave-ul? Patetic.

Nu-și putea permite să se implice personal. Trebuia să se întoarcă la secție

- departe de Rachel. Înainte să fie tentat să facă mai mult decât să o ajute să-și securizeze casa. Înainte de a reacționa la căldura arzătoare care îi umpluse ochii când el îi atinsese bărbia.

Dar Rachel a fost cea care s-a îndepărtat de el. Și-a băgat capul în living și a strigat: "Fetelor, e timpul să plecăm".

Copiii și câinele au început să tropăie. Rachel a ridicat-o pe Emma în poala ei și a pus adidașii murdari de noroi pe piciorul fetiței. Alex a căzut pe podea și și-a mestecat buza de jos în timp ce se concentra pe legarea șireturilor.

Mike s-a îndepărtat de scena de familie sănătoasă care amenința să îi facă o gaură în inimă. Își dorea copii. Fosta lui soție nu voise să fie legată sau să-și rișteze silueta. Având în vedere cum decurseseră lucrurile între ei, ar fi *trebuit să se* bucure. "Îl voi aduce pe prietenul meu aici cât de curând posibil. Numele lui este Sean Wilson, în caz că sună."

Rachel și-a sprijinit un obraz pe creștetul capului Emmei și s-a holbat la Mike. "Nu trebuie să faci toate astea."

Dar el a făcut-o. "E treaba mea să mă asigur că ești în siguranță." A scos o carte de vizită și un pix, și-a scris numărul de mobil pe ea și a pus-o pe masă. "Sună-mă dacă ai nevoie de mine."

Interesul său era pur profesional.

Mike a ieșit pe ușa din spate. Mirosul de bălegar și de iarbă udă i-a atins nasul în timp ce mergea spre camionul său, care era parcat lângă hambar. S-a urcat la volan. Ochii lui s-au oprit pe partea laterală a clădirii. Graffiti-ul avea practic eticheta lui Troy pe el, dar restul? Chiar susținut de furie și alcool, Troy nu prea era genul harnic.

Dar, așa cum spusese ea, cine altcineva s-ar mai fi chinuit atât de mult să scape de ea? Deși ea nu răspunsese cu adevărat la întrebarea lui, nu-i așa?

În timp ce Mike scotea un pachet de antiacide din consola centrală, se uita înapoi la vechea fermă. Două etaje de piatră solidă de câmp din Pennsylvania se înălțau deasupra peisajului rural. Știa că ornamentele albe și obloanele negre trebuiau înlocuite, la fel și acoperișul. Dar, de la distanță, vopseaua scorojită și șindrile lipsă nu erau vizibile. Casa era impresionantă, iar slăbiciunile sale nu erau vizibile până la o inspecție mai atentă.

Ca și proprietarul său.

A ieșit pe drumul de țară. Era o grămadă de nimic în toate direcțiile. Pădurile groase ofereau acoperire pe trei laturi ale terenului ei curățat. Nu. Ușile rezistente și încuietorile nu erau suficiente. Chiar și o alarmă era doar un avertisment. Mâncărimea de pe ceafa lui Mike îi spunea că această fermă era

prea izolată - și, în spatele fațadei ei dure, Rachel era mult prea vulnerabilă.

Nu ar fi permis ca o altă femeie să fie rănită pe tura lui dacă ar fi trebuit să lucreze 24 de ore pe zi.

Telefonul i-a bâzâit pe șold. S-a uitat la ecran. I s-au strâns mațele când a întors camionul și a apăsat pedala de accelerație.

Capitolul 4

Observatorul se aplecase din spatele unui stejar gras de la marginea copacilor. Pârâul adânc până la glezne de la marginea proprietății se învârtea în jurul cizmelor sale impermeabile. A ridicat binoclul la deschiderea glugii de camuflaj și a reglat focalizarea. Rachel a cărat copilul mic până la camionetă și l-a fixat în partea din spate a cabinei extinse. Un alt copil a urmat-o, urcându-se singur în camionetă. Rachel s-a oprit și a scanat pădurea. Postura i s-a înăsprit.

El și-a coborât ochelarii de câmp și s-a sprijinit de copac. Ea nu-l putea vedea. Nu era posibil. Nu la distanța aceea. Nu îmbrăcat din cap până-n picioare în cea mai bună ținută de toamnă, camuflată în pădure.

Ea s-a întors la treaba ei, iar el s-a relaxat. Dar nu va uita niciodată faptul că ea, și numai ea, îl putea lega de o crimă.

Ucisese o singură persoană în viața lui. Deși încă mai simțea arsura trădării până în adâncul sufletului, regreta reacția sa din acea zi. Să scape de cadavru și să distrugă dovezile fusese un chin. Sincer, se panicase și stricase totul. Avusese noroc. Polițiștii presupuseseră că Harry plecase. Nu au existat dovezi ale unei crime. Dar acum că *ea se* întorsese, ar fi putut exista.

Ea ar putea strica totul.

S-a întors să se uite la vechea fermă. Ce i-ar fi trebuit ca să scape de ea? Multe, se pare. Troy Mitchell sigur nu avea de gând să facă treaba. Era prea leneș și indisciplinat pentru a fi util ca altceva decât ca pion.

Observatorul își concentrase binoclul asupra hambarului cu dezgust. Graffiti era tot ce putea face Troy? Chiar așa? Ce amator.

Evident, era nevoie de mai multă asistență din partea Observatorului. Îi va lăsa tacticile juvenile lui Troy, în timp ce Observatorul se va ocupa de treburile

serioase. Rachel se dovedise mai descurcăreață decât se așteptase el. Ambele lui încercări de a pătrunde în casă eșuaseră. Cu mai mult timp, ar fi reușit, dar Rachel nu era niciodată plecată suficient de mult. Dacă ar fi reușit să intre, ar fi avut nevoie de câteva ore pentru a face ceea ce trebuia să facă. Nu putea risca să fie prins în flagrant.

Deci, dacă nu găsea o altă cale de a intra, Rachel trebuia să se mute. Dar cum?

Nimic din ce făcuse până atunci nu o convinsese că era angajată într-o luptă pierdută. Târfa încăpățânată era o pacoste. Se străduise din greu să lase acea noapte în urmă. Nu voia să o lase să strice totul. Era timpul să ducă planul la nivelul următor, de la simple inconveniente și greutăți financiare la frică reală, ceea ce era mai ușor decât ar crede majoritatea oamenilor. Rachel nu era atât de dură pe cât părea. Unele terori personale erau profunde în suflet.

El știa totul despre fobiile lui Rachel. O urmărea de mult timp. Se gândea să intre prin efracție când ea era acasă, să stea deasupra patului ei în timp ce ea dormea, neștiind de prezența lui. Inghinalul i se strânse. Vederea lui în camera ei ar fi îngrozit-o. Ar țipa. Ar fi trebuit să o facă să tacă înainte să o audă cineva. Înainte ca ea să poată spune.

Anticiparea se aprinse la gândul unei soluții eterne la problema lui actuală, al acțiunii în loc să privească doar. Își putea înfășura mâinile în jurul gâtului ei. Amintirea acelei singure și unice crime îi reveni în minte. Sângele. Puterea. Fiorul. Nu se așteptase să se simtă atât de... bine. Dependent. Ca și cum ar fi fost amorțit până când actul l-ar fi inundat cu sentimente. Rece până când a simțit sângele fierbinte curgându-i pe piele. Nimic în viața lui nu se apropiase de cele câteva secunde ispititoare în care văzuse cum lumina, sufletul, se scurge din ochii unui bărbat. Simțise mai mult în acel moment decât în întreaga sa viață. Uciderea a alimentat ceva în el. O dorință pe care privitul nu i-ar fi satisfăcut-o niciodată.

Dar încă plătea prețul pentru acel fior străvechi de moment. Scăparea de cadavrul lui Harry fusese mai dificilă decât își imaginase. Trecuse mult timp până să nu se mai trezească cu transpirații reci, așteptând ca poliția să apară la ușă. O clipă de plăcere nu meritase ani de anxietate. Dacă a învățat ceva din acea experiență, a fost importanța de a-și respecta planul. Disciplina era cheia.

Scopul său imediat a fost să o facă pe Rachel să plece.

Ploaia se întețea, răsunând în interiorul capotei sale. Deocamdată, privitul era singura lui eliberare. Dar ar fi făcut mult mai mult dacă ea dădea semne că-și amintește ce făcuse el.

Camionul ei a dispărut pe drumul îngust de țară.

A ridicat geanta cu unelte pe umăr și a traversat peluza udă. Un urmăritor decent i-ar fi văzut urma, dar iarba și buruienile erau prea dese pentru ca cizmele lui să lase amprente vizibile. S-a uitat la încuietoarea ușii. Nici o problemă. Avea exact unealta potrivită pentru treaba asta. A băgat mâna în geantă. Mâna lui înmănușată s-a oprit pe trusa lui.

Capitolul 5

"Ești sigur că fetele sunt bine?"

Rachel își așeză sora pe canapeaua din sufragerie. Vocea lui Sarah abia se auzea, în ciuda buzei umflate. Brațul ei era în fular, iar vânătăile de pe față se coloraseră într-un curcubeu. Fizic, părea învinsă, dar maxilarul ei încăpățânat și strălucirea din ochii ei căprui îi dădeau lui Rachel speranța că Sarah se săturase în sfârșit de Troy.

"Da. O iubesc pe doamna Holloway. Oricum vor fi acasă în curând. Filmul s-a terminat la trei." Rachel se îndreptă. "Ți-e foame?"

"Nu chiar, dar voi mânca oricum."

"Ăsta e spiritul. Supă?" În ciuda noii tenacități a surorii sale, mestecarea alimentelor solide va fi o provocare în următoarele câteva zile.

"În regulă." Sarah s-a mișcat pe canapea. "Rachel, îmi pare rău. Pentru tot."

"Ți-am spus. Totul va fi bine. O să am eu grijă de tot."

"Dar nu vreau să te ocupi tu de toate." Umezeala a strălucit în ochii lui Sarah. Ea s-a uitat în altă parte. "Căsătoria cu Troy a fost greșeala mea. A fost mereu temperamental, dar am crezut că atunci când va scăpa de tatăl său, se va schimba. Îl puteam face fericit. Obișnuiam să merg la toate meciurile lui de baseball. La început a fost bine. Era mult mai bine decât căsnicia mamei și a tatei. Dar apoi a fost dat afară din ligile inferioare. Tocmai o avusesem pe Emma. Visul lui dispăruse. Avea o soție și doi copii de întreținut. A început să meargă la bar în loc să vină acasă seara. Cu cât bea mai mult, cu atât devenea mai rău." Sarah s-a întors, cu o scânteie de furie în ochi. "Dar nu m-a lovit niciodată înainte de această dată. Nu aș fi rămas cu el dacă ar fi făcut-o."

"Știu."

Sarah a răsuflat ușurată în timp ce își sprijinea capul pe spătarul canapelei. Orice hotărâre ar fi avut pentru drumul spre casă s-a spulberat. "Îți promit că-ți voi returna fiecare cent."

"Și o să te ții de cuvânt." Rachel nu ar fi făcut-o, dar Sarah avea nevoie de respect de sine.

În bucătărie, Rachel a ales o conservă de pui cu tăiței din cămara ei sărăcăcioasă. A turnat bucata condensată într-o cratiță.

Sarah avea nevoie de un avocat puternic. Banii tatălui lui Troy puteau cumpăra un avocat al naibii de bun. Și ticălosul nu ar fi făcut-o pentru că voia fetele. Ar fi încercat să le ia doar pentru a o răni și controla pe Sarah. Nimic din toate astea nu conta. Sarah trebuia să își păstreze copiii. Indiferent de preț.

Cu un sentiment de greață în stomac, a ridicat receptorul telefonului mobil. Numărul lui Blake era încă pe apelare rapidă, ca și cum l-ar mai fi putut suna oricând pentru un sfat sau doar pentru a vorbi. Atât de mult pentru ea fiind peste ceea ce sa întâmplat între ei.

"Rachel?" Surpriza a colorat vocea lui Blake.

Nu putea face glume politicoase, nu cu Blake. Nu voia să-i dea speranțe false, dar avea nevoie de ajutorul lui. Ea a spus, "Am nevoie de o favoare."

Ce era în neregulă cu ea? Nu putea nici măcar să răspundă la un simplu *salut, ce mai faci?*

"Ce se întâmplă, Rachel?" Tonul lui Blake s-a ascuțit. "Nu am mai auzit de tine de șase luni."

"Știu. Imi pare rau. Pentru tot." Extenuarea i-a netezit vocea. "Lasă-mă să încep din nou. Cum..."

"Mi-e dor de tine." Aceste trei cuvinte erau pline de emoție viscerală.

A închis ochii și și-a sprijinit telefonul de frunte pentru câteva secunde. Și ei îi era dor de el, dar nu putea spune asta. El ar fi înțeles greșit, iar ea nu avea energia să se certe cu el. "Am nevoie de ajutorul tău. E pentru Sarah și fete, altfel nu ți l-aș cere."

"Da. Doamne ferește să ai nevoie de ceva de la mine."

"Blake, te rog. Nu te duce acolo."

"Tu pur și simplu nu înțelegi." El a suspinat. "Știu că nu-ți vine să crezi, dar voi fi mereu aici pentru tine. Poți avea încredere în mine."

"Plecarea mea nu a avut nimic de-a face cu încrederea." Și totul avea de-a face cu lucruri pe care ea nu era capabilă să le simtă. Îl iubise în felul ei, dar nu era suficient. Nu putea egala emoțiile intense pe care el le simțise pentru ea.

Căsătoria cu Blake i-ar fi făcut să repete dezastrul care a fost căsătoria părinților ei.

Linia a rămas tăcută pentru câteva secunde lungi.

"Spune-mi doar ce vrei."

Făcură aranjamentele cu câteva schimburi de replici energice și de afaceri care alimentau durerea din inima lui Rachel. Degetele ei se strânseră pe marginea tejghelei. Alex și Emma erau mai importante decât oricare dintre visele ei. Ar fi făcut tot ce era necesar.

Rachel s-a întors spre chiuvetă cu cutia de supă goală. A ridicat mânerul robinetului. Nu a ieșit nimic. Ce se întâmpla acum? A verificat robinetul de sub chiuvetă. Nicio problemă acolo. S-a furișat în sufragerie. Sarah își lăsase capul pe spate pe canapea. Ochii îi erau închiși.

Rachel a luat o lanternă. Poate era o siguranță arsă sau altceva cu o reparație simplă. *Da, sigur*. Când a fost vreodată ceva simplu? După ce a încuiat bine ușa în urma ei, s-a îndreptat prin curtea plină de buruieni spre colțul îndepărtat, unde fântâna se ascundea în spatele garajului detașat. Un fior rece i se încolăci în adâncul stomacului. Nu era singură. Pe brațe i s-a făcut pielea de găină. Oprindu-se în mijlocul peluzei, și-a frecat bicepșii. A scanat clădirile și copacii din față. Totul părea la fel. O pereche de păsăti albastre a ieșit din tufișul de la marginea copacilor, la o duzină de metri distanță. Rachel a tresărit, apoi s-a forțat să respire. Păsări. Doar păsări.

O luase razna. Foarte mult.

Și-a înghițit paranoia și și-a reluat pasul. Evident, imaginația ei dăduse atenție avertismentelor lui Mike. Amintirile s-au năpustit asupra ei, clipuri video cu diferite certuri pe care le avusese în ultimul an, toate îmbinate, un montaj al naturii ei dezagreabile. Erau destul de multe. Cele cu Blake erau cele mai lungi - și cele mai dure. Într-o zi, avea să învețe să gândească mai întâi și să deschidă gura apoi. Să stea în preajma imperturbabilului He-Man ar putea să-i facă bine. Se opri la jumătatea drumului. De unde îi venise gândul ăsta?

Clădirea era mică, măsurând aproximativ doi metri pe trei metri. Deși construite din piatră de câmp solidă de Pennsylvania, la fel ca și casa principală, dependințele nu fuseseră întreținute la fel de bine de-a lungul secolelor. Mortarul se prăbușise și iedera se cățăra pe peticele de pietre maro și gri.

Ușa bătută de vreme se mișca în briză cu un scârțâit de balamale vechi. Lacătul pe care îl instalase zăcea în iarba de lângă scăriță. *O, nu*.

Nu fântâna. Panica i-a înlăturat ezitările.

Rachel a împins ușa și a pășit înăuntru. Privirea i-a căzut pe resturile împrăștiate pe podeaua murdară. A gâfâit. Înainte să se poată mișca, o împingere între omoplați a făcut-o să zboare în față. Mâinile i s-au ridicat instinctiv în fața ei pentru a o proteja de cădere. Durerea i-a urcat pe antebrațe când palmele au lovit podeaua de pământ. Ceva s-a trântit în spatele ei și totul s-a întunecat.

***

Mike a sărit de-a lungul drumului de pietriș care ducea la Lost Lake și s-a apropiat de intersecția pentru controversatul proiect de construcție a caselor de vacanță. Datorită exploziei de piatră de săptămâna trecută, intrarea în construcție era flancată de protestatari înverșunați, chiar și într-o duminică mohorâtă. Protestatarii erau prea împrăștiați pentru a-i putea surprinde cu camera de bord. A luat camera telefonului mobil de pe scaunul pasagerului și a schimbat funcția camerei pe video. Încetinind viteza camionului, a ocolit un tip bărbos care purta o pancartă cu litere de mână și a navigat printre șanțurile noroioase lăsate de utilajele grele. În timp ce trecea prin mulțime, a ridicat telefonul și a înregistrat mulțimea de pe ambele părți ale vehiculului său. Acum avea două duzini de suspecți de vandalism.

Intrarea plină de gropi se deschidea spre un spațiu liber, plin de bălți și resturi de construcții. Cauciucurile lui Mike au zdruncinat pe pietrișul unei parcări temporare. A oprit mașina cu fața la lac. Dincolo de luminișul plin de cicatrici și de malul plin de buruieni, apa se unduia în briza după-amiezii târzii. Pitoresc, în ciuda buldozerului care era parcat în apele puțin adânci ale lacului, cu jumătatea superioară a formei sale galbene vizibilă deasupra suprafeței apei.

În stânga sa, o porțiune de șase metri de gard din sârmă ghimpată care înconjura un echipament de construcții era strivită la pământ. Într-o zonă împădurită de lângă incintă, două toalete portabile distruse zăceau pe o parte, zdrobite ca niște cutii de conserve. Apă reziduală de culoare albastră se revărsa din găurile deschise. Un grup de muncitori din construcții se adunaseră în jurul unui tip pe care Mike îl etichetase drept maistru, din postura sa de șef.

În dreapta lui, trei bărbați în jur de cincizeci de ani se strângeau într-un grup conspirativ: Primarul Fred Collins, Vince și un tip înalt și subțire, îmbrăcat în cele mai noi și scumpe haine de exterior.

Mâinile lui Mike tremurau pe volan. Putea să se întoarcă și să plece, să-i lase să-l concedieze, dar nu voia să-i ofere lui Vince satisfacția de a fi câștigat. Deși motivul pentru care Vince voia să scape de Mike era un mister. Vince se luase de Mike încă din prima zi a noului mandat de consilier. În plus, mai era și responsabilitatea grea pe care Mike o simțea față de locuitorii din orașul său natal. Îi dezamăgise o dată. Nu voia să o facă din nou.

Cu iritare, Mike a ieșit din SUV-ul său. Protestatarii care scandau "Salvați lacul nostru!" se întreceau cu ciripitul păsărilor și foșnetul frunzelor.

Primarul Fred și-a croit drum în jurul unei bălți. Costumul său gri și cizmele lui erau stropite cu noroi. Vince era îmbrăcat mai practic, în blugi și cizme de lucru. Stătea în spate, își încrucișa brațele pe piept și se uita la Mike. Vince susținea din toată inima proiectul Lost Lake. Vacanțele echivalau cu mai multe afaceri. Restul orașului era împărțit. Locuitorii care urmau să beneficieze de pe urma proiectului, în special șomerii din domeniul construcțiilor, îl aclamau. Preocupările legate de mediu erau un lux pentru cei cu un loc de muncă stabil.

"Trebuie să faci ceva în legătură cu asta." Vince a fluturat un braț șubred. "Aceste farse îl costă pe dezvoltator timp și bani."

"Ușurel, Vince." Fred a gesticulat spre Moneybags. "Mike, acesta este Lawrence Harmon, proprietarul Harmon Properties."

Ei bine, asta explică scumpețea hainelor. După cum scria clar pe afișul "În curând" din față, Harmon Properties deținea Lost Lake Realty.

Harmon a întins o mână. Mike a strâns-o.

"Așa cum a subliniat Vince, șef O'Connell, acest tip de activitate costă compania mea foarte mult. Am pierdut deja câteva săptămâni, iar proiectul se află încă în stadiu incipient."

Mike a scanat malul împădurit. Lacul Lost nu fusese decât o groapă adâncă și noroioasă până când dezvoltatorii au rămas fără proprietăți la malul mării pe lacurile mai accesibile din zonă. În ultimele șase luni, loturile bine distanțate fuseseră curățate de copaci cu buldozerul și așteptau construcția unor McCabins de vacanță supradimensionate. Exploziile periodice au avut grijă de zonele stâncoase. Un studiu subacvatic era în curs de desfășurare pentru a draga lacul mlăștinos pentru canotaj și pescuit. O parte din mal era curățată. Nisipul urma să fie transportat pentru a crea plaje frumoase, false, pentru orășenii care doreau să se retragă în natură la sfârșit de săptămână, fără toată mizeria și agitația naturii reale. Westbury era la mai puțin de două ore de Philadelphia și New York. În plus, Harmon Properties își anunțase recent

dorința de a construi un hotel și o stațiune pe malul sudic al lacului. Dezvoltatorul era programat să facă o prezentare în cadrul ședinței de marți a consiliului municipal, care, potrivit lui Mike, urma să fie un dezastru total.

A tras adânc aer în piept. Mirosurile de frunze în descompunere, de pământ umed și de pin erau decimate de mirosurile neplăcute emanate de toaletele portabile aplatizate.

"Domnule Harmon, vă înțeleg frustrarea, dar am subliniat de mai multe ori că forțele de poliție ale municipalității nu sunt echipate pentru a asigura securitatea douăzeci și patru de ore pe zi a afacerilor private."

Fața subțire a lui Vince s-a înroșit până la rădăcina părului. "Nu am avut niciodată nevoie de securitate externă în trecut. Când Bart Howell era șef, nu am avut niciodată infracțiuni ca aceasta."

"Lucrurile s-au schimbat în ultimul deceniu", a spus Mike. "Având în vedere recenta creștere a criminalității, aș sugera să ne extindem forțele de poliție. Câțiva ofițeri în plus ne-ar ajuta foarte mult să asigurăm o mai bună acoperire."

În ceea ce privește populația, Westbury era o comunitate mică, dar comuna cuprindea o mare parte din suprafața rurală. Forța de cinci membri a lui Mike, redusă în prezent la patru ofițeri, era insuficientă fără problemele de la Lost Lake. Sprijinul lor, forțele de ordine de stat și județ, era la fel de dispersat.

"Știi că nu este în buget, Mike", a spus Fred. "Și creșterea taxelor nu este o opțiune."

Tonul condescendent al primarului i-a făcut dinții lui Mike să îl doară.

Harmon a înclinat o față slabă. "Acest proiect este un impuls pentru economia locală. Angajăm muncitori în construcții și personal administrativ. Plătim impozite pe proprietate. Vânzarea acestor unități va crește baza de contribuabili și va spori veniturile pentru întreprinderile locale. Nu mi-ar plăcea să văd că totul eșuează."

"Nu ne putem permite să pierdem locurile de muncă, Mike." Capul lui Fred s-a clătinat ca o păpușă bobblehead.

Mike și-a pus o față serioasă, neutră. "Uite, mi-ar plăcea să vă ajut, domnule Harmon, dar nu am oamenii necesari. Am sugerat de mai multe ori ca firma dvs. să angajeze agenți de securitate externi." Mike s-a întors spre primar. "Fred, dacă ai o sugestie despre cum să acoperi această suprafață cu cinci ofițeri și fără ore suplimentare, sunt bucuros să te ascult."

"Întotdeauna există un ofițer în patrulă, nu?" a întrebat Fred.

"Da." Mike s-a încordat.

"Nu văd de ce acel ofițer nu poate parca pe acest drum în timpul turei de noapte."

"Avem alte câteva mii de rezidenți de protejat", a spus Mike. "Harmon Properties nu poate monopoliza forțele de poliție."

Harmon și-a încrucișat brațele pe piept și a ridicat o sprânceană la Vince, nu la Fred, a observat Mike. Iar privirea care trecea între cei doi bărbați sugera că țineau ceva important departe de conversație. O verificare completă a trecut pe lista de lucruri de făcut a lui Mike pentru Lawrence Harmon.

Telefonul lui Mike a bâzâit. L-a scos din buzunar. "Scuzați-mă. Trebuie să răspund la asta." Le-a întors spatele și s-a îndreptat spre camionul său.

"Te afli pe un teren șubred, O'Connell", a strigat Vince. "Ai grijă pe unde calci."

Mike s-a întors. S-a holbat la Fred. Primarul și-a mutat privirea de la cea a lui Mike pentru a studia buldozerul scufundat. Hmm. Asta însemna că Fred era indecis ca de obicei sau că avea de gând să-l înjunghie pe Mike pe la spate? Consiliul era împărțit la jumătate în majoritatea chestiunilor, iar votul decisiv al lui Fred oscila în funcție de opinia publică.

Telefonul mobil al lui Mike a bâzâit din nou, scutindu-l de necesitatea unui răspuns. S-a uitat la ecran. Sean, răspundea la apelul anterior al lui Mike.

Mike s-a retras în mașina sa înainte de a apăsa butonul de convorbire.

"Ai sunat?" a întrebat Sean.

"Da. Am nevoie de o favoare-"

"Spune tipul care mi-a refuzat invitația la un grătar și mi-a enervat soția", a întrerupt Sean.

"Haide, Sean. Chiar am nevoie de ajutorul tău. Vorbesc serios."

"Și eu. Ai nevoie de o favoare? Mișcă-ți fundul șchiop până aici și cere-mi personal. Cât timp ești aici, poți obține o masă decentă și o poți convinge pe soția mea că ești în viață. Apoi o să mă gândesc la favoarea de care ai atâta nevoie."

"Ești nașpa." Mike a pornit motorul. "Nu am timp să petrec în după-amiaza asta."

"Ce pot să spun? Soție fericită, viață fericită. Dacă te grăbești, putem vorbi înainte să ajungă toți ceilalți aici." Sean a închis.

Mike și-a aruncat telefonul pe scaunul pasagerului și și-a reprimat un țipăt primitiv. L-au prins toți de părul scurt?

***

Teroarea i se ridică în gât lui Rachel. Sarah era singură sus în casă, iar doamna Holloway trebuia să se întoarcă cu fetele în orice moment. Rachel s-a ridicat în genunchi. Durerea i-a izbucnit în cap când s-a lovit cu el de o bucată de țeavă. Puțină lumină pătrundea printr-o fereastră îngustă, înaltă pe un perete. Folosindu-se de o crăpătură din mortar ca punct de sprijin, s-a ridicat pentru a privi pe fereastră. O formă întunecată a dispărut în pădure.

Slavă Domnului că fugise în loc să urce în casă.

Și-a luat lanterna de pe podea unde o scăpase și a aprins-o. Fasciculul a luminat corpul maro al unui iepure sălbatic întins pe podeaua de pământ. O țepușă metalică de 15 centimetri ieșea din mijlocul corpului său. Balta de sânge care se prelingea în pământ în jurul lui părea mult prea mare pentru o creatură atât de mică.

Amețită, și-a întors privirea. Steluțe minuscule îi înotau prin fața ochilor în timp ce privea interiorul fântânii sale.

A luminat interiorul întunecat; câteva țevi rupte și câteva cabluri electrice smulse erau împrăștiate pe podea, dar rezervorul de stocare din colț era doar zgâriat. Se pare că își întrerupse vandalul înainte ca acesta să distrugă complet echipamentul mai mare.

Pe perete, cuvintele erau pictate cu o substanță roșu închis, despre care se îndoia că era vopsea.

Trandafirii sunt roșii.
Violetele sunt albastre.
Ești o curvă băgăcioasă,
Și am de gând să te omor.

O imagine a străpuns ceața; o siluetă masivă acoperită de sânge. Genunchii îi tremurau. Îndreptându-se, a mers spre ușă, a răsucit mânerul și a împins. Era blocat. A împins mai tare. Nu a cedat.

Era închisă înăuntru. *Prinsă în capcană*.

A închis ochii și a respirat. Compoziția, controlul și o minte calmă erau cheile pentru a-și învinge temerile. Totul va fi bine.

Și-a pipăit buzunarul din spate. Era gol. Telefonul ei mobil era în bucătărie. Rachel s-a uitat spre fereastra mică. Bulgării de praf se învârteau în

lumina care pătrundea prin geamul murdar. Chiar dacă s-ar fi putut cățăra până acolo, nu s-ar fi putut strecura niciodată. Ușa era singura ieșire.

Relaxează-te. Sarah sau doamna Holloway îi vor simți lipsa până la urmă.

Cineva va veni s-o caute. Dar pereții albi păreau că se apropie, aerul era mai dens.

A încercat să introducă lama briceagului între ușă și montant, în poziția aproximativă a mânerului ușii. Prea strâns. Lemnul era umflat de la ploile recente. Rachel a mișcat lama, pieptul i se strângea în timp ce vârful refuza să intre.

"Rachel?" Vocea doamnei Holloway era înăbușită prin ușă.

"Aici", a strigat Rachel. A bătut în ușă cu fundul lanternei. Câteva minute mai târziu, ușa a zăngănit.

"Lăsați-mă un minut", a strigat doamna Holloway.

Secundele au trecut în tăcere, urmate de o bubuitură, câteva zgârieturi și sunetul scârțâit al lemnului care era desprins. Ușa s-a deschis. Aerul proaspăt a suflat înăuntru, împreună cu doamna Holloway. Aceasta strângea o rangă într-o mână artrozică. Femeia mai în vârstă era roșie și fără suflare.

"Dumnezeule."

În spatele doamnei Holloway, o scândură groasă zăcea pe iarbă. "Asta a fost bătută în cuie peste ușă. Ce s-a întâmplat?"

"Cineva m-a încuiat aici. După ce a făcut asta." Rachel s-a dat la o parte.

Doamna Holloway s-a uitat în încăpere. A scanat pagubele. Ochii i s-au mărit când a citit poemul amenințător. Și-a apăsat o palmă pe mijlocul pieptului ei fragil. "Oh, Doamne. Chiar acum?"

"Nu sunt sigură cu cât timp în urmă." Rachel avea senzația că trecuseră ore de când fusese închisă înăuntru. Își înclină capul pentru a citi ceasul doamnei Holloway. Timpul nu zbura în timpul unui atac de panică. "Mai puțin de douăzeci de minute."

"Asta e chiar mai rău decât ultima." Roșeața de pe fața vecinei ei a pălit. "Credeam că Troy era încă în închisoare."

"Este."

"Oh." Doamna Holloway și-a șters o mână pe blugii negri călcați până la o încreștitură ascuțită. "Deci nu știi cine a făcut asta?"

"Nu. Nu am apucat să mă uit la el."

Doamna Holloway a aruncat o privire nervoasă spre linia copacilor, acum groasă, impenetrabilă cu umbrele începutului de seară.

"Ar trebui să ne întoarcem în casă."

Și să încuie ușa.

Piciorul lui Rachel a alunecat pe o bucată de iarbă udă. Doamna Holloway a redresat-o cu o mână pe antebrațul ei. În cealaltă mână, ținea încă ranga. "Ești bine?"

"Sunt bine." Rachel își lipi un zâmbet pe față. Dar după încruntarea suspicioasă a vecinei, Rachel se îndoia că o păcălea pe doamna Holloway mai mult decât se păcălea pe ea însăși. Transpirația i se adunase în partea de jos a spatelui, iar inima îi bătea ca și cum ar fi fost distribuită în rolul principal din *Stomp*. Habar n-avea cine era în spatele farsei de azi. Pe Troy îl putea prevedea într-o oarecare măsură, dar asta...

Cum ar putea ea să evalueze un pericol pe care nu îl poate identifica?

Doamna Holloway a tras de brațul lui Rachel. "Nu atingeți nimic. S-ar putea să fi lăsat amprente sau probe ADN."

Draga ei vecină era un fan înrăit al serialelor polițiste. Cu cât mai sângeroase, cu atât mai bine. Rachel a urmat ascultătoare cum a fost condusă spre casă.

"Și îl vom suna pe Michael", a spus doamna Holloway.

"Michael?"

"Șeful poliției."

Oh. Corect. *El*. Pulsul lui Rachel a făcut un rat-a-tat-tat rapid. La naiba. Trebuia să se controleze.

"Nu este necesar. Voi suna doar la secție", protestă Rachel. Șeful poliției era deja mult prea interesat de ea. Ultimul lucru de care avea nevoie acum era focalizarea laser a ochilor lui albaștri care îi străpungeau șarada "pot să mă descurc".

"Prostii. Am numărul lui de mobil. Îl cunosc de când era în clasa a patra. Sunt sigură că va dori să se ocupe personal de asta." Doamna Holloway a condus-o pe Rachel prin iarbă până la scara din spate. Strânsoarea degetelor ei strâmbe era surprinzător de puternică. "Ar trebui să notezi detaliile înainte să uiți ceva."

Rachel își reprimă un fior. Oricât de mult ar fi încercat, existau unele lucruri pe care nu le va uita niciodată.

Capitolul 6

Pregătindu-se pentru inevitabilul al treilea grad, Mike a oprit în fața casei lui Sean, o casă modernă cu două etaje și pereți din cedru, construită pe cinci acri de munte împădurit. Un colaj auriu și roșu aprins de frunze întortocheate încadra structura. Minivan-ul lui Quinn era parcat în față. Nemaiavând chef de examinarea doctorului, Mike a ocolit ușa din față. Vâjâitul slab al camerelor de securitate discrete l-a urmărit în timp ce simțea mirosul de carne la grătar pe terasa din spate.

"Aici erai." Sean a ridicat capacul unui răcitor și a scos o sticlă picurată. "Bere?"

"Nu, mulțumesc."

Răsucind capacul de la bere, Sean i-a aruncat lui Mike o privire de pește.

"Nu-mi spune că încă mai lucrezi."

"Nu." Cel puțin nu oficial. S-a servit cu un ceai cu gheață dintr-un ulcior de sticlă de pe masă.

"Prostii. Ești îmbrăcat ca șeful poliției." Prietenul său se încruntă în timp ce ridică capacul grătarului său enorm pentru a unge trei grătare de coaste. "Când a fost ultima dată când ți-ai luat o vacanță?"

Mirosul afumat de carne și sos de grătar flutura pe punte.

Stomacul lui Mike a mârâit. "N-am nicio idee."

"Arăți de parcă ai fi fost aproape mort toată ziua. Ar fi bine să-ți iei o pauză cât mai curând, altfel îl pun pe Quinn să se ocupe de tine." Sean își sublinia punctul de vedere cu un clește uriaș.

"Îmi țiuie urechile aici." Quinn a pășit prin glisieră pe terasă. Ușa s-a închis, înăbușind sunetele de copii și agitația dinăuntru. I-a dat fratelui său o farfurie cu hamburgeri cruzi și s-a îndreptat spre răcitor.

Amândoi frații erau înalți și blonzi, dar Quinn era doar un alergător în formă, în timp ce Sean arăta de parcă ar fi putut încă să coboare de pe un elicopter cu o sută de kilograme de echipament în spate.

"Comentam doar aspectul general de rahat al lui Mike." Sean a mutat mâncarea pe grătar.

Răsturnând capacul de la o Bud Light, Quinn i-a aruncat lui Mike o privire.

"Arăți ca naiba."

"Doamne, mulțumesc." Mike a luat un covrig.

"Vorbesc serios. Ești ca un pește mort. Știu că de obicei te cert să nu mai ridici greutăți, dar nu și azi. Ai slăbit. Partea bună e că, probabil, e prima dată în ani de zile când reușești să-ți prinzi gâtul la cămașa aia." Quinn și-a încrucișat brațele peste piept. "Obișnuiai să fii domnul Dezgustător de Sănătos. Ce naiba s-a întâmplat?"

Nici covrigul, nici ceaiul cu gheață, nici cicăleala prietenilor săi nu ajutau arsura care își făcea loc în pieptul lui Mike. "Iisuse. Voi doi aveți de gând să faceți echipă cu mine? Am destul stres."

Ochii lui Quinn s-au oprit asupra mâinii pe care Mike o apăsase inconștient pe sternul lui. *Rahat.* Mike își vârî mâna în buzunar. Adevărul era că situația se înrăutățise atât de tare încât chiar se gândise să-l sune pe Quinn săptămâna trecută, și asta înainte ca Troy Mitchell să o ia razna.

Quinn și-a coborât vocea. "Nu ți-am uitat, uhm, *aversiunea* față de spital. O să ne vedem în biroul lui Claire și vom aranja testul într-o unitate din afara spitalului. Ai încredere în mine, nu?"

Mike se strâmbă. Era doar puțin mai puțin fobic să meargă la cabinetul de familie al soției lui Quinn.

"Îl voi duce acolo chiar dacă va trebui să-l prind într-o ambuscadă și să-l droghez", s-a oferit Sean cu un zâmbet sălbatic care arăta că i-ar fi plăcut o răpire.

"Săptămâna asta." Quinn îi dădu din cap fratelui său mai mic înainte de a se întoarce la Mike. "Între timp, renunță la cafea, mănâncă regulat și încearcă să închizi ochii la un moment dat."

Suspinul lui Mike a fost recunoașterea înfrângerii. Nici Quinn, nici Sean nu ar fi renunțat. Erau o pacoste în felul ăsta. Frații Wilson erau, de asemenea, cel mai apropiat lucru pe care îl avea de familie.

O femeie l-a strigat pe Quinn, iar el s-a întors în casă, lăsându-i pe Mike și Sean singuri pe terasă. O briză foșnea printre copaci. Frunzele se rostogoleau de-a lungul peluzei din spate.

"Acum spune-mi despre această favoare", a spus Sean.

"Am nevoie de tine pentru a pune într-un sistem de securitate pentru Rachel Parker."

"Nicio problemă." Sean și-a sorbit berea.

"Nu cred că are bani."

Sean a ridicat din umeri. "Nici asta nu e o problemă. Vom găsi o soluție."

"Și audierea pentru cauțiune a lui Troy este mâine. Va ieși până la prânz."

"Apoi voi schimba câteva lucruri dimineața și voi fi la ea acasă după-amiază. Putem pune în funcțiune un sistem de bază în câteva zile."

"Mulțumesc."

Sunetul unei portiere de mașină care se trântește semnalează sosirea unui alt oaspete.

"Cine mai vine?" a întrebat Mike. "Doar Jack și Beth și copiii."

Vina l-a inundat pe Mike. Prin ferestrele glisante, a urmărit haosul fericit în care intrau Jack și noua lui familie. Beth, logodnica lui Jack, s-a ridicat pe vârfuri pentru a o săruta pe Quinn pe obraz. Era mică și delicată, sarcina abia i se vedea pe trupul ei micuț. Gândul că se aflase în mâinile unui ucigaș a fost un strop de vinovăție care l-a înțepat pe Mike ca pe un kebab shish.

Jack s-a uitat în sus, i-a văzut pe Mike și Sean și s-a îndreptat spre terasă. Când a deschis ușa, ciobănescul său german, Henry, s-a năpustit prin deschizătură. Câinele mare l-a întâmpinat pe Mike cu entuziasmul obișnuit, înainte de a-și îndrepta atenția spre mirosurile emanate de grătar.

"Nici să nu te gândești la asta, Henry", a avertizat Sean, închizând capacul grătarului.

Sprijinindu-se pe baston, Jack a venit șchiopătând și s-a așezat cu o grimasă pe un scaun de terasă. "Ce-ai mai făcut, Mike?"

"Bine. Tu?" Înainte ca Jack să poată răspunde, Mike și-a băgat mâna în buzunar. "Scuzați-mă." Și-a scos telefonul care nu vibra. Prefăcându-se că citește afișajul, s-a îndepărtat. "Trebuie să plec. Îmi pare rău."

"Hei, nu ai mâncat încă", strigă Sean, dar Mike alerga deja spre camionetă. Avea nevoie de câteva ore de somn, nu de amintirea vie a faptului că eșecul său de a-l prinde pe ucigașul din Riverside aproape că o costase viața pe Beth.

Dar abia întorsese pe drumul principal care ducea spre mica lui casă din oraș când telefonul lui a vibrat cu adevărat. S-a uitat la ecran. Alarma îl străbătu. Minciuna avea prețul ei, iar soarta avea de gând să-l facă să plătească.

***

Rachel tremura în aerul umed al serii. Mike a terminat de scris declarația ei în carnețelul lui. Îl interpretase greșit în acea dimineață? Dumnezeu știa că abilitățile ei cu oamenii puteau fi îmbunătățite. Copiii și animalele erau mult mai simpli.

Ea și-a frecat brațele, apoi și-a ridicat bărbia și și-a îndreptat coloana vertebrală. "M-a luat total prin surprindere." Ceea ce *n-ar fi trebuit să se întâmple*. Dar nu se așteptase ca cineva să fie în clădire. Nu când Troy era încă în închisoare. Sigur, Mike bănuise de la bun început că era implicată o altă persoană, dar Rachel nu voise să creadă asta. Acum nu mai putea evita adevărul.

Cineva, în afară de cumnatul ei, o ura suficient de mult încât să depună eforturi serioase pentru a-i face rău. Teoria lui Sarah era că Rachel fusese atacată de unul dintre prietenii lui Troy. Acesta avea un întreg contingent de prieteni de pahar din care să aleagă. Pe lângă pagubele materiale imediate, Troy putea pretinde că fiicele lui nu erau în siguranță în casa lui Rachel. Era o înscenare perfectă.

Mike s-a încruntat la notițele sale. "Lasă-mă să înțeleg. Ai văzut că lacătul fusese tăiat, ai intrat oricum și apoi ai fost surprinsă că era cineva înăuntru?"

Lui Rachel nu i-a scăpat tăișul din vocea polițistului cel mare. Emoțiile lui erau controlate fără milă, dar ea a simțit furia care fierbea sub fațada lui calmă. El se plimba pe iarbă în amurgul ce se stingea. Corpul îi era rigid, iar mișcărilor le lipseau grația atletică obișnuită. Și într-adevăr, putea să-l învinovățească că era frustrat de ea? Ea era frustrată cu ea însăși. Să se grăbească în casa fântânii fusese mai mult decât o prostie.

"În retrospectivă, nu a fost cea mai bună decizie a mea."

Mike s-a oprit din mers, și-a încrucișat brațele pe piept și a privit-o fix. Se pare că marele polițist nu era atât de imperturbabil pe cât crezuse ea inițial. Fusese în stare să-i provoace temperamentul. Dar ea era deosebit de pricepută în acest domeniu.

Un bliț s-a declanșat în interiorul fântânii, unde Ethan strângea probe și făcea fotografii. Halogenul alb a conturat chipul lui Mike, adăugând umbre sub ochii lui epuizați. O înțepătură de îngrijorare o străbătu. Polițistul avea nevoie de mai mult somn și de mai puțină agitație. Pe scurt, avea nevoie de mai puțin de la ea. Ea și impulsivitatea ei turbată îi adăugaseră din nou în seara asta la volumul de muncă.

"Dacă ne-ai fi sunat în loc să te grăbești, poate că l-am fi prins", a subliniat el.

Și nu-i așa că a usturat? Și-a frecat fruntea pulsând. "Știu."

"Ești sigură că ești bine?" Ochii lui s-au fixat pe ai ei. "Poate ar trebui să te duci la Urgențe."

Rachel și-a lăsat mâna jos. Durerea ei de cap se diminuase la un zgomot surd. "E doar un cucui. Crede-mă. Capul meu este cea mai grea parte a corpului meu." Gura lui a tremurat pentru o secundă înainte de a redeveni Domnul Serios.

Ethan scoase capul pe ușă. "Iepurele ăsta nu a murit imediat, dar e foarte mult sânge aici. Vrei să iau o mostră?"

"Da", a răspuns Mike fără să se întoarcă de la ea. Un mușchi din maxilar i-a tremurat, iar emoția din ochii lui s-a intensificat, ca și cum ar fi putut să-i vadă suferința - ceea ce a înrăutățit situația. Cum avea ea de gând să-și păstreze toate problemele și angoasele îngropate frumos și adânc acolo unde le era locul dacă el avea de gând să se uite la ea așa?

A înghițit în sec și și-a îndepărtat privirea. Abilitatea lui de a o citi - și incapacitatea ei de a-și ascunde sentimentele de el - o făceau să se simtă prea expusă.

Rachel și-a băgat o bucată de păr rătăcită după ureche. Când Ethan a ieșit din magazie, a mai aruncat o privire peste balta de sânge. Un sunet grăbit i-a

răsunat în urechi, iar stelele i-au dansat în ochi. Și-a smuls privirea. O mână pe trunchiul unui copac a sprijinit-o, sperând că înainte ca Mike să observe. Se făcuse deja de râs în fața lui astăzi. De mai multe ori.

"Ar trebui să intri și să stai jos."

La naiba. A observat. Dar nu a făcut nicio mișcare spre ea. De ce nu-i invadase spațiul așa cum o făcuse în dimineața asta? Oare pentru că nu erau singuri? Lumina puternică a măturat pământul în timp ce celălalt ofițer cerceta zona din jurul fântânii ei.

Rachel se uită în jos la blugii ei murdari. Arăta ca o figurantă dintr-un film de groază, dar cu o seară înainte și ea fusese o epavă, iar asta nu-l împiedicase să pară și să se comporte interesat. Era el. Ceva era diferit la el în seara asta. Poate că în sfârșit își dăduse seama că ea era fără speranță. De asemenea, impulsivă și la limita autodistructivității, conform terapeutului pe care îl lăsase pe Blake să o convingă să meargă la el. O dată. O singură vizită la psihiatrul ei fusese mai mult decât suficientă.

"Nu te poți gândi la nimeni în afară de Troy care să-ți poarte pică?" Neîncrederea a dantelat tonul tăios al lui Mike. "Tipul ăsta face multe eforturi ca să provoace probleme."

"Uite, nu sunt cea mai ușoară persoană cu care să te înțelegi, dar nu sunt chiar un fluture social. Mă țin pentru mine. Sincer, nu sunt prea mulți oameni implicați în viața mea."

"Rachel, am nevoie de mai mult dacă vreau să te ajut." Nu trebuia să vadă chipul lui Mike în întuneric pentru a-și imagina expresia lui exasperată. "Un fost iubit? Asociați de afaceri nemulțumiți? Ai tăiat calea cuiva pe autostradă? Trebuie să fie cineva pe care l-ai enervat, în afară de Troy, în trecutul recent."

Rachel a ezitat, gândindu-se. A clătinat din cap. "Nimic suficient de serios pentru toate astea."

"Ce se întâmplă cu această proprietate? Are vreo valoare?"

"Mă îndoiesc. Sunt destul de multe ferme pe piață care nu s-au vândut în ciuda reducerii prețurilor cerute. În general, proprietățile imobiliare de aici sunt ieftine. Valorile proprietăților au scăzut, nu au crescut. În plus, locul ăsta a stat gol ani de zile. Nimeni nu s-a arătat interesat de el."

A tăcut un minut sau două, apoi a suspinat greu. "Data viitoare când se întâmplă ceva ciudat, încuie ușile și sună la poliție. Nu investiga nimic de unul singur. Sean va fi aici mâine pentru a începe instalarea sistemului de alarmă."

Rachel a încuviințat din cap, stânjenită de privirea lui. Și-a mutat privirea spre umbra masivă a hambarului din cealaltă parte a curții. O briză îi atingea pielea. Norii s-au desprins și lumina lunii a strălucit pe scândurile albe, evidențiind graffiti-ul amenințător. Pielea de găină i s-a ridicat pe brațe. S-a uitat peste umăr la pădurea din spatele fântânii, unde umbrele amenințau din adâncurile ei întunecate.

"Nu găsesc nimic aici, șefule." Ethan a stins lampa cu halogen.

Lui Rachel i se strânse gâtul. Polițiștii aveau să plece în curând. Cu siguranță era pe cont propriu. Acestea fiind spuse, era timpul să își scurteze actul de autocompătimire și să facă curat. "Pot să curăț asta?"

"Da." Mike s-a uitat la ea.

A luat o lopată, a adunat iepurele și l-a îngropat în spatele clădirii. Câteva rotiri ale lopeții au rezolvat problema petei de sânge de pe podeaua de pământ. După ce a scăpat de această corvoadă urâtă, s-a simțit întinerită. Nu se mai plângea. Putea să aibă grijă de ea însăși foarte bine. Atunci de ce, cu trei oameni în plus care locuiau în casa ei, se simțea mai singură ca niciodată?

***

Mike și-a băgat mâinile în buzunare ca să nu smulgă lopata din mâinile lui Rachel. Deși ea nu a tresărit din cauza sarcinii, el o putea citi ca pe un panou publicitar. Ea radia de durere, care nu avea nimic de-a face cu lovitura de la cap.

În timp ce ea bătea pământul, el a aruncat o privire înapoi la casa fântânii. Cum a ajuns atacatorul ei aici? Mike se îndoia că ciudatul a parcat în parcare. Nici nu a avut noroc că Rachel nu a fost acasă. Cel mai probabil a urmărit și și-a așteptat ocazia. Dar de unde?

Mike a scanat zona. Aproximativ zece acri fuseseră curățați pentru complexul agricol și pășuni. Pădurea înconjura proprietatea pe trei laturi. Drumul constituia al patrulea picior al dreptunghiului. În spatele dependințelor, un pârâu adânc până la glezne mărginea terenul defrișat și dispărea în pădure. O mâncărime a apărut între omoplații lui Mike. Pădurea aceea era întunecată și deasă. I-ar fi oferit o acoperire perfectă.

A aruncat raza lanternei sale pe solul dintre fântână și copaci. Nimic. A mers spre pădure, dincolo de perimetrul stabilit de tehnicienii de la locul crimei. O potecă îngustă de vânat se îndepărta de șopron și se îndrepta spre pârâul care șerpuia în pădure.

Rachel a aruncat lopata deoparte și l-a urmat. "Unde te duci?"

"Doar verificam ceva." El s-a încruntat la pădure și apoi la ea. "Ar trebui să te întorci la casă."

"Pe naiba." Răspunsul ei nu a fost o mare surpriză. "Acesta este locul meu și problema mea. Vreau să știu ce se întâmplă."

Mike a strâns din dinți. "Dacă ai de gând să mă urmezi, măcar mergi în spatele meu ca să lăsăm o singură urmă."

"Oh, bine." Ea a ezitat la jumătatea drumului, apoi a căzut la pas în spatele lui. Pe măsură ce se apropiau de pârâu, frunzișul se subția. Lumina a căzut pe o impresie slabă. O urmă de picior?

"Oprește-te", a spus el, dar nu suficient de repede. Rachel s-a izbit de el sau, mai exact, corpul ei mult mai mic a ricoșat în al lui.

"Oof. Scuze." S-a împiedicat.

Mike a întins mâna, dar ea s-a oprit prinzându-l de umăr.

Mâna ei mică genera mai multă căldură decât ar fi trebuit, iar lui îi plăcea să se sprijine pe el mult prea mult. Dacă voia ca relația lor să rămână profesională, nu mai puteau exista atingeri. Ea și-a regăsit echilibrul și i-a dat drumul la braț. El se aplecă să examineze amprenta. Nici o urmă vizibilă. Prea puțin adâncă și murdară pentru a fi turnată. Mike l-a chemat pe Ethan să fotografieze și să măsoare amprenta. După lungimea urmei, aceasta a fost lăsată de un bărbat mare.

El s-a îndreptat. "Nu te mișca."

"Dar..." Rachel a protestat.

"Te rog."

Ea a mormăit și și-a încrucișat brațele pe piept, dar a rămas pe loc în timp ce el mergea pe o potecă paralelă cu urma intrusului. El a măturat lumina înainte și înapoi prin zona cu buruieni care ducea la malul pârâului. Sub un copac din apropiere, un petic de trei pe trei de iarbă înaltă era strivit.

Mâncărimea lui Mike a degenerat în paranoia. Întunericul îi apăsa. El s-a conectat la sunetele nopții. Insectele bâzâiau. Broaștele croncăneau în pârâul din apropiere. Câțiva lilieci zburau deasupra capului cu o șoaptă de sunet. Nimic neobișnuit, dar Rachel trebuia să știe cât de periculoasă devenise situația ei. Niciun fel de încăpățânare nu o va face să fie în siguranță.

Pădurea, pârâul, pericolul. Toate erau materia coșmarurilor sale.

I-a aprins lumina pe față și a văzut-o cum pălește pe măsură ce își dă seama ce tocmai văzuse.

"Acolo a stat și te-a privit." Când ea nu a răspuns, Mike a continuat. "Nu sunt sigur că înțelegi gravitatea situației. Vandalul vostru a trecut la urmărire și agresiune, iar singurul lucru pe care îl știm despre el este că îi place să privească lucrurile suferind."

Capitolul 7

Într-o rază norocoasă de lună, Observatorul a navigat pe afluentul care făcea legătura între Râul Albastru, care curgea lângă ferma lui Rachel, și Lacul Pierdut. A traversat lacul liniștit, și-a asigurat barca de aluminiu și s-a grăbit să urce pe chei până la cabana sa. Totul era în regulă. Rachel nici măcar nu-l zărise. Chiar dacă s-ar fi întors la timp, umbra de sub gluga lui de camuflaj cu boruri îi ascundea toate trăsăturile. Planificarea lucrurilor până la cel mai mic detaliu era esențială.

Ea nu știa că era el.

Cu nervii întinși, și-a curățat cizmele cu furtunul înainte de a intra în debara. Și-a scos salopeta ușoară, a împăturit-o și a depozitat-o împreună cu celelalte echipamente de vânătoare. Punga cu unelte a fost pusă pe un raft, alături de celelalte unelte.

Voia să își verifice feed-urile, dar mai întâi lucrurile importante. Disciplina era cheia.

Abia după ce a făcut duș și a îmbrăcat haine curate, a încuiat cabana și a plecat spre mica lui casă din oraș. Drumul de zece minute până în oraș a fost agonizant de lent. A parcat pe alee și s-a grăbit să urce pe jos. Odată înăuntru, a închis jaluzelele pentru noapte și s-a îndreptat spre biroul său de acasă. Și-a așezat greutatea în scaunul său preferat. Acest sentiment de nervozitate se agravase de la episodul de la ferma lui Rachel. Computerul său a pornit la apăsarea unui buton. Nervii se năpustiră asupra lui. Ea îl surprinsese, venind acasă mult mai repede decât se așteptase el.

Ecranul s-a trezit la viață. Și-a introdus parola și a făcut clic pe o mică pictogramă din partea de jos a ecranului. A apărut o a doua fereastră de autentificare. Nu puteai avea prea multe straturi de securitate. Nu având în vedere ce făcea pe acest computer. Un fior l-a cuprins pe măsură ce fluxurile directe au apărut pe ecranul său. Mișcarea i-a atras atenția. Camera numărul doi. Dușul. Favorita lui. A mărit fereastra la ecran complet și a dat drumul la audio.

O persoană a intrat în calea camerei. Tanya. Dulcea Tanya. I-a pulsat erecția. Ea a intrat în duș și a dat drumul la jet, închizând ușa în timp ce apa se încălzea. Zgomotul apei pe gresie a răsunat în difuzoarele Observatorului.

A făcut clic pe *înregistrare*. Palma îi transpira deja pe mouse.

Mâinile ei s-au mutat la nasturii cămășii ei confortabile. I-a deschis unul câte unul, dezvăluind pielea goală a pieptului ei, burta plată, inelul argintiu din buric. Sfârcurile i se vedeau prin dantela transparentă a sutienului. A aruncat cămașa într-un coș de răchită. Ajungând cu ambele mâini în jurul ei, a desfăcut sutienul și și-a dezgolit sânii. Respirația Observatorului s-a accelerat și pulsul i s-a accelerat când ea i-a desfăcut pantalonii. Țesătura mătăsoasă i-a alunecat pe picioarele tonifiate. Chiloții ei erau un tanga din dantelă, iar fesele erau

netede și rotunde.

Ea a fost perfectă.

Observatorul se lăsă pe spate în scaun și își desfăcu fermoarul pantalonilor. Mădularul i s-a eliberat, ca și cum și el ar fi privit și ar fi așteptat.

Femeia a pășit în duș. Prin geamul aburit, părul ei blond se întunecă în timp ce ea se înclină pe spate pentru a-l înmuia bine. Apa se prelingea pe sânii ei perfect proiectați. A stors săpun lichid de corp într-o palmă și i-a săpunit. Era doar imaginația lui, sau își petrecea mai mult timp frecându-și sfârcurile roz? Și-a săpunit picioarele, și-a sprijinit un picior pe un mic scăunel din lemn de tec și s-a aplecat să se radă pe picioare.

Obiectivul wide-angle a fost o alegere excelentă.

Imaginația lui și inocența nesperată a Tanyei l-au adus la eliberare în câteva secunde. Tensiunea i-a ieșit din corp.

S-a clătit, apoi s-a sprijinit pe gresie. O lacrimă i-a curs pe față. A șters-o, dar au urmat altele. Câteva suspine au răsunat sub zgomotul dușului. Au trecut câteva minute până când a reușit să se scuture de melancolia ei. Blonda a oprit apa și și-a uscat corpul cu prosopul. Nu a părăsit dușul până când fața ei de joc, un zâmbet însorit, nu a fost bine fixată.

El era convins că ea plângea doar la duș, că își lăsa adevăratele emoții să se vadă doar atunci când nimeni nu o putea vedea. Sau cel puțin așa credea ea. Aceste momente cu Tanya erau prețioase. Doar el îi împărtășea durerea, vulnerabilitatea. Secretele intime erau atât de interesante. Învăța atât de multe observând oamenii în cele mai intime spații ale lor.

Ca și cum ar fi văzut o altă femeie plângând cu mulți ani în urmă.

Tanya a dispărut din peisaj. Baia s-a întunecat. El a mutat cursorul peste butonul de *încheiere a înregistrării* când lumina din baie s-a aprins din nou. *Căutând-o*, Observatorul și-a concentrat atenția asupra monitorului. Bătrânul Tanyei, Vince, a intrat în scenă, cu un telefon mobil lipit de ureche. Vince a verificat în secret holul, apoi a închis și a încuiat ușa. A apăsat pe un întrerupător de pe perete. Ventilatorul de ventilație a vâjâit. Observatorul a dat volumul mai tare. Vince punea ceva la cale, iar Observatorul nu voia să piardă niciun cuvânt.

"Ți-am spus să nu mă suni", a șuierat Vince în telefon. "Nu. Nu am spus nimic, dar asta depășește cu mult înțelegerea noastră. Ai face bine să speri că nimeni nu mai știe ce s-a furat și ai face bine să angajezi niște agenți de pază. Nu ne putem permite alte dezastre." Vince a făcut o pauză și a ascultat. Transpirația îi sclipea pe frunte. A luat un prosop de mână de pe blatul de granit și și-a șters fața. "Nu îți face griji. O să am eu grijă de O'Connell."

Capitolul 8

Lovituri înăbușite pluteau prin ceața somnului. A ieșit la suprafață într-o cameră încă întunecată. Nu era încă dimineață. Închizând ochii, s-a cufundat mai adânc în pernă și a așteptat somnul. Dar somnul nu venea. Căldura creștea sub cuvertura grea. A dat pătura la o parte și s-a ridicat din pat, strângându- și ursulețul de pluș preferat sub un braț. Aerul rece i-a mângâiat pielea fierbinte și umedă a feței, dar șocul picioarelor goale care au lovit lemnul de esență tare rece a făcut-o să tremure prin membre. Și-a dat o șuviță de păr transpirat după o ureche în timp ce se îndrepta spre ușă.

Ceva a zgâriat în afara ferestrei ei. Pieleade pe brațe i s-a făcut de găină când s-a întors, cu ochii mari, căutând sursa în întunericul de dincolo de geam. O altă zgârietură. O creangă?

Groaza și curiozitatea îi răsuceau măruntaiele. Gâtul i se strânse, respirația îi intra și ieșea ca un șmirghel. A înghițit dureros într-un gât uscat. Trebuia *să știe. De îndată ce va vedea că nu e nimic, se va putea întoarce la somn.*

Și-a pus halatul și papucii, apoi a ieșit în vârful picioarelor din dormitor, pe hol, până la ușa bucătăriei. Ușa s-a deschis ușor cu un scârțâit slab. Respirațiile ei se încețoșau, aerul rece - crăpând îi liniștea gâtul și pielea

febrilă. Fulgii de zăpadă pluteau în noaptea liniştită şi frumoasă. Totul era în regulă. Avusese un vis urât.

A deschis gura ca să prindă una pe limbă şi a îngheţat când a auzit zgârietura unei cizme pe pământul îngheţat. Maxilarul i s-a închis brusc, iar capul i s-a rotit spre zgomot.

O formă cu glugă stătea peste curtea îngheţată. Ceva întunecat şi roşu a căzut dintr-o mână mare, înmănuşată. Gros ca o jeleu de cireşe, a căzut într-o bucată umedă pe iarba albă şi prăfuită de lângă cizma lui. Pete umede, întunecate, de culoarea ruginei, împânzeau pământul din jurul lui.

A îngheţat, paralizată cu excepţia picioarelor tremurânde care ameninţau să se prăbuşească. Ţipătul i-a ieşit cu ghearele din piept şi i s-a înfipt în gât, sufocând-o.

Capul bărbatului s-a rotit spre ea. În loc de ochi, o gaură neagră îl privea înapoi. Nu-i putea vedea ochii, dar ştia că *o privea, simţea asta cu aceeaşi ştiinţă primitivă care avertizează un iepure de privirea flămândă a unui lup.*

Durerea i-a străbătut genunchii lui Rachel când a lovit podeaua de lemn. Şi-a îndreptat degetele, încă încleştate în jurul marginilor cearşafurilor pe care le târâse cu ea din pat. Cu o mână şi-a îndepărtat părul umed de pe faţă în timp ce inima îi bătea cu putere. A inspirat şi şi-a ţinut respiraţia câteva secunde pentru a-şi recăpăta controlul. S-a uitat la fereastră. O picătură de zori plutea la orizont.

Omul negru personal nu i-a mai vizitat visele de un deceniu. Incidentul neplăcut de aseară din casa ei de fântână trebuie să fi declanşat o consecinţă a coşmarurilor ei din copilărie.

Dar la naiba. Era încă la fel de înspăimântător ca atunci când ea avea şase ani.

S-a îndreptat spre un duş fierbinte, într-o încercare patetică de a spăla orice urmă a visului urât. A băgat mâna şi a deschis robinetul înainte ca lipsa jetului să-i amintească că nu avea apă. Aseară, după ce Mike plecase, făcuse duş acasă la doamna Holloway şi acceptase cu recunoştinţă rezerva de urgenţă de apă îmbuteliată a vecinei sale.

Şi-a încrucişat degetele ca reparatorul de fântâni să vină la timp, aşa cum

a promis, și să poată repara pompa pe loc.

A făcut o cană de cafea. Bandit a intrat în bucătărie și dăda impresia că este un bățde pogo blănos. Ea l-a prins de zgardă și a deschis ușa din spate. A tras înapoi. Pe aleea ei, Mike ieșea din SUV-ul său.

Ce...?

Banditul a scăpat din strânsoarea ei și a fugit prin curte.

Mike a rămas nemișcat în timp ce câinele s-a oprit la câțiva metri distanță. Cu capul plecat, Bandit s-a apropiat încet de el și i-a mirosit pantofii. Mulțumită că câinele nu avea de gând să-i facă o mică gaură în gleznă, Rachel i-a turnat o ceașcă de cafea înainte de a ieși în dimineața răcoroasă. Ceața de dinainte de răsărit plutea peste pajiștile din jur, un amestec ciudat de sinistru și liniște.

I-a întins o mână cățelului și a așteptat răbdător în timp ce câinele și-a pus labele pe genunchiul lui Mike și și-a întins nasul. Câinele îi lingea mâna când ea i-a înmânat cafeaua. Nu fusese deranjat de baia de scuipat a câinelui, ceea ce îl făcea și mai atrăgător. La naiba. Dar fața lui părea și mai posomorâtă decât fusese cu o seară înainte. "Bănuiesc că am trecut."

"Se pare că da."

Mike i-a dat câinelui o scărpinătură după urechi. Bandit a dat din coadă, apoi a adulmecat drumul spre copacul mare din centrul peluzei din spate. A ridicat un picior din spate.

Rachel își ținea un ochi pe câine, dar celălalt era ocupat să-l privească pe Mike cum își întindea umerii. Doar pentru că nu se putea implica cu el, nu însemna că nu se putea bucura de spectacol. Fără uniformă în dimineața asta. În schimb, un tricou albastru marin îi sublinia mușchii grei ai umerilor și pieptului larg. Își frecă ceafa și tresări ca și cum ar fi fost înțepenit.

"Ai fost aici toată noaptea?"

O roșeață s-a răspândit pe maxilarul lui plin de barbă în timp ce el privea în altă parte, evitând atât întrebarea ei, cât și privirea ei.

"Am fost îngrijorat de lipsa de securitate a casei tale."

Așa că, în ciuda iritării lui cu ea noaptea trecută, el era îngrijorat pentru ea.

Inima lui Rachel a bătut cu putere. "Deci, ai dormit pe aleea mea?"

A ridicat cana la buze și a băut, fără îndoială că a tras de timp în timp ce încerca să formuleze un răspuns adecvat. Șeful poliției era un om atent, care se gândea la cuvintele sale la fel de mult ca și la acțiunile sale. Spre deosebire de Rachel, *el* nu era predispus să acționeze din impuls și să regrete mai târziu. A trecut o clipă până când i-a întâlnit privirea, resemnarea de pe chipul lui fiind un semn că nu se putea gândi la o modalitate de a eluda întrebarea ei.

"Ei bine, nu am fost aici *toată* noaptea și de fapt nu am dormit."

"Nu era necesar." Deși poate că dacă ar fi știut că el era aici, acționând ca o santinelă, Omul Negru nu ar fi venit în vizită. I-a privit mușchii proeminenți. Cu siguranță arăta... *sexy?* Ack, nu. Capabil. Să rămână profesionistă. Frumusețea polițistului nu era în discuție. Pentru că era de necontestat? Această discuție mentală nu mergea așa cum își dorea. Doamne, avea nevoie de mai multă cofeină. "Dar vă mulțumesc."

"Mulțumesc pentru cafea." Ochii îi erau umbriți de umbrele celor două nopți cu puțină odihnă, două nopți de somn pe care le pierduse protejând-o pe ea și familia ei. Un oftat greu i-a purtat prin pieptul larg în timp ce înghițea.

"Măcar atât puteam să fac."

El s-a aplecat mai aproape. O strălucire de dorință a tăiat oboseala din acei ochi frumoși. Rachel și-a simțit propriul corp atras în timp ce privirile lor se întâlneau. Căldura se grăbea spre sud. *Whoa, Nellie*. Mirosea bine.

Privirea lui a căzut la buzele ei. Dacă s-ar fi mișcat doar câțiva centimetri în față, el ar fi sărutat-o. Apoi ea și-ar fi putut apăsa întregul corp pe tot acel corp musculos. El ar fi înfășurat-o cu acele brațe musculoase. Mâinile acelea mari erau la fel de blânde pe cât erau de puternice. Ea ar simți mai mult decât un contact sexual înflăcărat. S-ar simți în siguranță - și ar fi fost tentată să rămână acolo. Își smulse atenția. Cu greu.

Nemulțumirea îi străluci pe chip înainte de a se retrage și de a împunge în sus.

El trezea prea multe sentimente în ea pentru o aventură. În plus, ochii aceia erau prea serioși. Mike nu era genul de bărbat de o noapte, iar Rachel nu era pregătită pentru o altă relație. Mai ales cu un bărbat care nu se putea hotărî. De

acord, ea își dădea seama că era o mare pacoste și că putea cu ușurință să-l îndepărteze pe cel mai curajos dintre bărbați, dar totuși. Noaptea trecută fusese supărat și distant, iar în dimineața asta era gata să o sărute. Ce era cu asta?

Rachel se întoarse spre grajd. Caii trebuiau hrăniți. Nu avea timp să se ocupe de polițistul înfierbântat. A fluierat pentru Bandit. Cățelușul a tropăit alături de ea, apoi a luat-o la goană înainte. "Ar trebui să te duci acasă, He-Man. Chiar și supereroii au nevoie de somn."

S-a uitat peste umăr și a fost răsplătită de un zâmbet sexy. S-a uitat în altă parte în timp ce fața i se încălzea. Alte câteva părți ale corpului au urcat la bord.

În spatele ei, motorul lui a pornit și ea a auzit vehiculul lui săltând pe aleea ei dezastruoasă. Ea și-a ridicat bărbia. Privirea i s-a fixat pe hambar, iar falca i-a căzut. Prelata neagră acoperea fiecare centimetru de graffiti. Polițistul nu doar stătuse pe aleea ei toată noaptea. Îi salvase ore întregi de muncă în dimineața asta.

Era într-o mare, mare belea. Nu numai că He-Man îi făcea părțile feminine să fredoneze, dar o făcea să se simtă caldă și blândă pe dinăuntru. Câteva partide fierbinți și transpirate de sex ar fi putut suporta, dar Rachel nu se simțea caldă și blândă. Pur și simplu nu merita riscul. În general, oamenii o dezamăgeau atunci când avea cea mai mare nevoie de ei.

Un zăngănit a scos-o din meditație. Bandit a ieșit în fugă din spatele garajului. Noroiul îi acoperea picioarele din față, iar din bot îi atârna un iepure mort, plin de noroi.

"Bandit!" Rachel a început să alerge după el. Câinele și-a coborât pieptul la pământ. Cu fundul în aer, coada lui plină de blană se mișca înainte și înapoi într-o mișcare de "vino și ia-mă".

"Bandit, fii un băiat cuminte." Rachel a derapat până s-a oprit și s-a apropiat încet de câine. "Aruncă-l. Îți voi da o recompensă."

Bucurându-se de joc, Bandit s-a dat înapoi câțiva metri.

"Haide, băiete", a spus Rachel cu o voce joasă, liniștită. A făcut un pas înainte. Câinele a pornit în jurul hambarului, cu urechile fluturând și picioarele scurte mișcându-se într-o ceață maro. Rachel a fugit după el, încercând să-i taie calea făcând o buclă pe partea cealaltă a clădirii, dar Bandit s-a dovedit prea

rapid pentru a fi prins. A simulat un viraj la stânga și a luat-o la fugă în direcția opusă. Rachel s-a învârtit în cerc. S-a ascuns în spatele ușii și a așteptat. Bandit i-a simțit prezența, a dat-o la o parte și a zburat vesel în jurul grajdului. Rachel s-a oprit, cu mâinile în șolduri, și a răsuflat greu.

Asta era ridicol. Nu avea nicio șansă să-l prindă pe micuț.

Sperând că el se va plictisi, ea s-a pus pe treabă. Când a intrat în grajd, a fost întâmpinată cu pocnituri și sforăituri prietenoase. S-a oprit la grajdul lui Lady și a scos un morcov din buzunar. Iapa a ronțăit placidă în timp ce Rachel îi mângâia gâtul.

Ținând un ochi la ieșire, a aprins luminile și a început să măsoare grâul. Capul lui Bandit, cu tot cu animalul care atârna și se descompunea, a tras cu ochiul pe după rama ușii. Rachel l-a ignorat. El a lăsat iepurele jos și a lătrat. S-a mutat din staul în staul și a aruncat cereale în găleți. De fiecare dată când trecea la câțiva metri de el, el smulgea cadavrul și se îndepărta dansând. În momentul în care a terminat de hrănit caii, cățelușul zăcea într-o grămadă deprimată lângă premiul său dezgustător. Ea a trecut pe lângă el și a ieșit pe ușă. Plăcuțele de identificare îi zăngăneau la călcâie. S-a uitat în jos. Cu gura goală, câinele tropăia lângă ea. Putea un câine să pară dezamăgit?

"Oh, nu." Rachel s-a apucat repede de gulerul lui pe verandă. Nu era niciun centimetru pătrat de blană care să nu fi picurat noroi. L-a legat de copac. "Ești un dezastru. Și în niciun caz nu te las să lingi vreo față până nu te spăl pe dinți."

El s-a uitat la ea. Urechile i-au căzut și și-a folosit din plin ochii triști de spaniel.

"Dar promit că ne vom juca mai târziu." Rachel îl mângâie pe cap și trecu *îmbăierea lui Bandit* pe lista ei de lucruri de făcut. Și va trebui să îngroape din nou iepurele înainte ca fetele să-l vadă. Într-o groapă mult mai adâncă.

***

Cu o expresie atent școlită, Mike a traversat holul cu gresie al micului

tribunal județean. Înăuntru, furia îi ardea o gaură în stomac. S-a întors pe holul care ducea spre parcarea din spate și a văzut-o pe Rachel Parker plimbându-se prin fața Biroului Administrativ al Tribunalului pentru Familie.

Yowza.

Uniforma ei obișnuită de blugi uzați și coadă de cal erau destul de sexy, dar de la întâlnirea lor din zori, se schimbase într-o fustă subțire, o bluză de bumbac și tocuri joase. Privirea lui Mike a căzut la picioarele ei goale. Mare greșeală. Erau la fel de subțiri și de tonice cum bănuise el. Cu reticență, și-a ridicat ochii spre fața ei. Își micșorase bandajul de pe obraz, iar vânătaia de sub el era slabă. Și gura ei... Buzele ei păreau moi și coapte și gustoase.

Sprâncenele i s-au ridicat și un zâmbet ușor i-a schițat un colț al gurii. "Am curățat bine?"

Mike a clipit și și-a curățat gâtul. "Er, cum a mers? A primit ordinul temporar?"

"Nu știu încă. E acolo de ceva vreme. A vrut să facă asta singură." Rachel și-a ridicat bărbia ca și cum ar fi fost mândră de asta. "Presupun că a ieșit pe cauțiune?"

"Troy a fost eliberat pe propria răspundere".

Fălcile lui Rachel s-au încleștat. Umorul i-a dispărut de pe față.

"Fără antecedente de violență, legături strânse cu comunitatea, etc.", a spus Mike, deranjat că trebuia să facă eforturi pentru a-și menține vocea la același nivel. Da, era supărat pe judecător, dar nu avusese niciodată probleme cu controlul emoțional. Niciodată. Până când o cunoscuse pe Rachel.

"La naiba. Nu știu de ce e asta o surpriză. Ar fi trebuit să mă bazez pe Vince să joace murdar." S-a încruntat, iar temperamentul care-i lumina ochii a făcut-o mai sexy. Ce era în neregulă cu el?

"Trebuie să se înscrie la Alcoolicii Anonimi, să participe la întâlniri de două ori pe săptămână și, în general, să-și păstreze nasul curat până la următoarea audiere."

Râsul dezgustat al lui Rachel a fost ecoul opiniei lui Mike. Condițiile erau pur și simplu o manevră de acoperire a judecătorului, ca să nu pară că îl lasă pe ticălos să plece doar pentru a-i face pe plac unui vechi prieten, ceea ce era

exact ceea ce făcea.

Rachel și-a mestecat buza în tăcere. Mike i-a cercetat fața. Ceva la ea îl deranja total. Își petrecuse jumătate din noapte capsând prelate peste graffiti-ul de pe hambarul ei. Trebuia să fie un motiv. Să fi fost din cauza felului în care emoțiile i se citeau atât de transparent pe față? Era incapabilă de înșelăciune. Sau felul în care părul ei negru îi cădea liber, în valuri strălucitoare, în jurul umerilor? Mirosea a... El s-a aplecat puțin mai aproape. Ochii ei s-au mărit, dar ea nu s-a dat înapoi. Nu, ea nu se va da niciodată înapoi. Ochii ei ardeau cu acel foc sexy. Mike a inhalat. Lămâi. Mirosea a lămâi, proaspătă și curată. Mirosul părului ei l-a făcut să se gândească la alte părți ale corpului pe care i-ar fi plăcut să le miroasă.

În spatele lui Mike se auzeau pași pe hol. El întoarse capul. Vince Mitchell venea pe hol, cu soția lui trofeu atârnându-i de braț. Pe tocurile ei foarte înalte, frumoasa tânără femeie de la brațul lui era mai înaltă decât soțul ei firav, cu părul cărunt. Tanya Mitchell își strânsese părul lung, blond platinat, într-un coc conservator, dar costumul ei era prea strâmt pentru ca ea să reușească imaginea soției din suburbii. Cu sânii mult prea mari care îi forțau nasturii bluzei de mătase, costumul cu perle și pantofi cu toc o făcea să arate ca alter ego-ul ușuratic al Donnei Reed. Machiajul ei puternic contrasta cu fața curată și proaspătă a lui Rachel.

Vince a îndrumat-o pe Tanya să treacă. Un braț a alunecat în jurul corpului soției sale. Mâna lui îi strângea posesiv șoldul, dar ochii lui iscoditori se plimbau înainte și înapoi între Mike și Rachel. Mike și-a dat seama prea târziu că stătea mai aproape de ea decât i-ar fi dictat interesul profesional. La naiba, fața lui era la doar câțiva centimetri de capul ei. Da, chiar îi adulmecase părul pe holul clădirii municipale - în văzul consilierului municipal care încercase să-l concedieze în ultimul an.

Suspiciunea a luminat fața subțire a lui Vince. Gura lui se răsuci într-un zâmbet malefic, satisfăcut. Mike a strâns din dinți. Știa dintotdeauna că interesul lui pentru Rachel avea să se întoarcă și să-l muște de fund. Acum că Vince știa despre asta, era doar o chestiune de timp.

***

Rachel i-a simțit retragerea. Corpul lui Mike era încă suficient de aproape pentru ca ea să-i simtă mirosul afurisit de aftershave și căldura emanată de corpul lui. Dar atenția lui era fixată pe fundul blond al puicuței care se retrăgea. Yup. Soția lui Vince le avea pe toate. Picioare, fund, sâni, toate *Sports Illustrated* Swimsuit Issue perfect. Oh, bine. Rachel nu putea să o ia personal.

Ochii lui Mike s-au închis în timp ce se îndepărta un pas de ea. "Nu pot să cred că tocmai am făcut asta."

"Ce ai făcut? Te-ai uitat la fundul Taynei?" Rachel i-a mângâiat antebrațul. "Ia o pauză. Oameni mai puternici au căzut."

Fruntea lui Mike s-a încrețit. "Nu. Nu e asta. Nu pot să cred că Vince a văzut... *asta*." A făcut semn între ei cu o mână.

"Asta e o problemă?"

"Da." S-a îndepărtat câțiva metri și s-a întors. "Ești o parte esențială a unui caz activ. Etica profesională dictează că nu pot fi implicat cu tine."

"Oh." Dezamăgirea s-a așezat peste Rachel ca o ploaie înghețată. Ea a respins-o și și-a ridicat bărbia. "Nu știam că suntem implicați."

Mike și-a ciupit podul nasului.

"Fața ta se înroșește", a spus Rachel. "Ți-ai verificat tensiunea în ultima vreme?"

"Nu am făcut niciodată așa ceva înainte să te cunosc." Vocea lui era tăioasă, iar mușchii maxilarului i se mișcau de parcă își scrâșnea dinții. "Îmi distragi atenția."

"Distragere?" Rachel a simțit cum i se deschide gura. *Ea* distragea atenția.

Femeile ca Tanya distrageau atenția. Nu și Rachel.

"Îmi distrugi obiectivitatea."

"Doamne, îmi pare rău."

Ochii lui Mike s-au aprins. "Nu se poate întâmpla nimic între noi."

"Eu sunt de acord." Rachel și-a încrucișat brațele pe piept. "Tu ești cel care are un atac de cord în legătură cu asta."

"Accident vascular cerebral?", s-a înecat el, cu ochii bulbucați.

Ușa din spatele ei s-a deschis, iar Sarah a ieșit, cu ochii strălucitori în spatele vânătăilor.

"Vreo problemă?" Tonul lui Mike a redevenit super-polit.

"Nu", a răspuns Sarah, apoi s-a uitat la Rachel și s-a încruntat. "E totul în regulă?"

"Da." Rachel a forțat un zâmbet pe mușchii protestatari ai feței ei. "Gata?"

Sarah a dat din cap. "Da. Nu a fost prea rău. Troy nu se poate apropia de mine sau de fete până la audiere, care va fi peste zece zile. Voi avea nevoie de un avocat pentru asta."

"Deja lucrez la asta." Rachel s-a îndepărtat de perete și a pornit pe hol. "Hai să vorbim despre asta acasă."

"În regulă." Sarah îl urmă cu o privire confuză la Mike.

Rachel a încercat să reziste, dar ochii ei erau ațintiți spre el, la naiba cu ei. Trădători.

Din fericire, se uita la Sarah. "Dacă ai vreo problemă, nu ezita să suni. Te rog să nu încerci să te descurci singură." I-a aruncat lui Rachel o privire dezaprobatoare.

Rachel a îmbrățișat mușcătura și a ripostat. Furia izbucni, fierbinte, familiară și cu siguranță preferabilă autocompătimirii. A pornit pe călcâie. Câțiva pași lungi mai târziu, ușa s-a deschis la lovitura palmei ei. O briză umedă i-a răcorit fața. Ținând ușa deschisă, a așteptat-o pe Sarah.

"Mulțumesc pentru tot, șef O'Connell." Tocurile de pisică ale lui Sarah au bătut pe podeaua de gresie în timp ce se grăbea să ajungă din urmă.

"Cu plăcere."

Rachel nu s-a uitat înapoi când el a răspuns. Vocea aceea profundă era la fel de devastatoare ca și ochii lui. A lăsat ușa să se închidă. În parcare, Rachel nu și-a permis să alerge spre camionetă. Sora ei încă mergea greu și i-ar fi fost greu să țină pasul. În plus, mândria nu ar fi lăsat-o să recunoască cât de mult o afectase dezaprobarea lui. A trântit portiera camionetei mai tare decât era necesar și a băgat cheia în contact.

Sarah își lăsă corpul pe scaunul pasagerului. "Se întâmplă ceva între tine și șeful O'Connell?"

"Nu."

"Ești sigură? Pentru că se uită la tine de parcă ai fi o costiță suculentă și mănâncă vegan de mult timp."

Rachel a băgat brusc schimbătorul de viteze în viteză. "Soacra ta a fost cea care l-a făcut să saliveze pe podea. E veșnic supărat pe mine."

"Serios? Nu asta e impresia pe care am avut-o." Sarah și-a sprijinit capul pe spătarul scaunului. "Ei bine, nu mai are noroc acolo. Tanya nu-l părăsește pe Vince, cel puțin nu atâta timp cât el încă îi cumpără tot ce vrea ea. Ea nu renunță la bani prea curând. Nu e atât de proastă pe cât pare."

„Nu ar putea să fie și să fie capabilă să se îmbrace singură.”

"Rachel, asta e rău." Dar Sarah a râs în timp ce protesta. "Da, ei bine, eu nu sunt la fel de drăguță ca tine."

Sarah și-a flexat degetele de la brațul în ghips și a tresărit. "Încă mai cred că șeful poliției este interesat de tine."

"În niciun caz. Îți spun că se holba la Tanya. Poate că se întâmplă ceva între ei. Ea nu ar trebui să-l părăsească pe Vince, să știi. Oamenii înșeală tot timpul." Așa cum bine știa ea. Gâtul i se înfundase de amintirea trădării lui Blake. Nu. Nu avea de gând să se gândească la trecut. Ea îl respinsese, iar el se îndreptase spre altcineva. Sfârșitul poveștii.

Cu o respirație adâncă și curată, Rachel a virat pe Main Street. A apăsat pedala de accelerație, iar pick-up-ul a scuipat și apoi a pornit în față. "Îl înnebunesc pe O'Connell. Îi înnebunesc pe majoritatea oamenilor, de aceea îmi place să fiu singură."

"Asta pentru că nu lași pe nimeni să te vadă cu adevărat."

Exact. Își lăsase pentru scurt timp garda jos cu Blake, și uite cum se terminase.

Rachel s-a oprit la semafor. "Ajunge cu Mike. Nu se întâmplă nimic între noi."

Sprâncenele lui Sarah s-au ridicat. "Mike? Îl cunoști pe șeful poliției?"

"Nu mai vorbesc despre asta." Obrajii lui Rachel s-au încălzit. S-a uitat la

sora ei.

Sarah își stăpânea clar un zâmbet. "În fine."

E timpul pentru o schimbare de subiect. Deși era plăcut să vadă simțul umorului demult uitat al surorii ei. "M-am gândit la ceva. Dacă tipul ăsta vandal nu vrea să mă prindă pe mine? Dacă vrea să pună mâna pe fermă? Nu am avut niciodată probleme până nu m-am mutat acolo, iar majoritatea eforturilor lui au vizat afacerea."

Se gândise la întrebările lui Mike. Sincer, ar fi fost încântată dacă amenințările nu ar fi fost un atac personal.

Sarah s-a încruntat. "Nu știu. Locul ăsta e un dezastru. Cu excepția noului tău hambar, nimic altceva nu a mai fost renovat din anii '50."

"Mă gândeam că poate e ceva ce nu știm despre locul ăsta."

"Ce, crezi că există un câmp petrolier sub pajiște?" Sarah a început să fredoneze tema din *Beverly Hillbillies*.

"Ceva de genul ăsta. Deși nu sunt multe platforme petroliere în Poconos." Rachel a râs, iar tensiunea din piept i s-a relaxat. "A fost ideea șefului O'Connell."

"Nu te referi la Mike?" a tachinat Sarah. Zâmbetul i s-a întins pe față. Și-a cuprins obrazul vânăt. "Nu mă face să râd. Mă doare fața."

Rachel coti pe o străduță lăturalnică. "Avem ceva timp până când doamna Holloway aduce fetele de la școală, iar tipul cu alarma nu vine până după prânz. Te superi dacă fac o oprire rapidă la bibliotecă?"

Sarah s-a oprit brusc din râs. "Nu atâta timp cât nu mă obligi să intru."

În parcare, Sarah a alunecat pe scaunul pasagerului și și-a ascuns fața vânătă cu o mână. Rachel a luat în viteză patru cărți de la secțiunea de istorie locală. Sarah nu s-a mai așezat până când camionul nu a fost în mișcare.

Zece minute mai târziu, Rachel a intrat pe aleea ei. Jos, lângă hambar, camionul Johnson's Well Service era încă parcat în același loc în care stătuse când plecaseră spre tribunal. Dar Rachel se holba la furgoneta comercială mare care ocupa parcarea din fața casei. Pe acoperiș erau montate scări. Un bărbat uriaș se sprijinea de vehicul. Când s-au apropiat, s-a întors cu fața la ei. David Gunner. O mică bulă de furie îngropată de mult timp a ieșit la suprafață. Și

trecutul pe care se străduise atât de mult să-l reprime a revenit în forță, un baraj de imagini care a lăsat-o la fel de lovită și vânătă ca oricare dintre loviturile lui Troy.

Sarah se uită pe fereastră.

Rachel a înghițit gustul amar pe care o viață întreagă de gelozie i-l lăsase în gură. Nimic din ceea ce se întâmplase nu fusese vina lui David. Cel puțin, nu direct.

Capitolul 9

"Ce face el aici?" Rachel îl privi pe bărbatul mare cu suspiciune.

Sarah a întredeschis ochii pe parbriz. "Nu știu. A lucrat pentru Vince cu ceva timp în urmă, dar nu l-am mai văzut în ultima vreme."

"Nu l-am mai văzut de când tata i-a vândut compania." Imediat după înmormântarea mamei lor. Desigur, Neil Parker nu a oferit afacerea familiei la oricare dintre fiicele sale. Nu, el ar fi adoptat practic copilul vecinului în schimb.

"Tata trebuia să se pensioneze", a spus Sarah cu o voce tristă. "Nu mai putea funcționa după moartea mamei."

"Să se retragă? Asta numești tu a sta într-un fotoliu și a bea douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru șapte zile pe săptămână?"

"Nu poți să-i reproșezi asta lui David", a răspuns Sarah cu o voce tristă. "El nu este responsabil pentru acțiunile tatei. Faptul că mama a murit așa cum a făcut-o l-a afectat foarte mult."

Și pe fiicele ei.

"Știu." Rachel a tras două respirații lente, deliberate. Nu au ajutat. "De asemenea, nu a fost vina lui David că tata a vrut băieți, și tot ce a obținut am fost noi."

Sau că mama lor instabilă îl târâse pe tatăl lor în epava ei emoțională cu

mult înainte de a se îmbăta criță și de a intra cu mașina într-un copac.

Sarah nu a răspuns, iar Rachel s-a întrebat cât de mult poate sângera o rană veche de zeci de ani. Decizia tatei nu fusese vina lui David, dar el nu refuzase compania, nu-i așa?

Rachel a parcat lângă dubița lui Sarah, pe care doamna Holloway o ajutase pe Rachel să o recupereze dimineața devreme. Dubița lui David, care încă purta logo-ul Parker Construction, se afla la câțiva metri distanță. Nu schimbase nici măcar numele companiei. Încă o dovadă a modului în care David se insinuase în familia lor. Ea a deschis ușa și a sărit din cabină, apoi a băgat mâna în camion după teancul mare de cărți de bibliotecă. Balamalele vechi au scârțâit când ea a folosit un șold pentru a închide ușa camionului.

"David." Ea își întinse fața într-un zâmbet. Pielea de pe obrajii ei se simțea destul de întinsă încât să crape, iar brațul încărcat cu cărți era o scuză convenabilă pentru a nu-i strânge mâna întinsă. "Nu te-am mai văzut de ani de zile."

David și-a băgat mâinile în buzunarele din față ale blugilor. "Știu. Am auzit că voi două aveați probleme." În vârstă de 40 de ani, corpul i se îngroșase odată cu înaintarea în vârstă, dar nu ajunsese la îngrășare. Trupul lui impunător era solid. Părul șaten, tuns scurt, avea doar câteva șuvițe cărunte.

Sarah a trecut pe lângă Rachel și s-a ridicat pe vârfuri pentru a-l îmbrățișa pe David. "Mă bucur să te văd."

Rachel își reprimă o încruntare. Sarah era cea mai bună persoană. Fără îndoială.

Fața bronzată a lui David s-a înroșit și el s-a crispat. Un braț musculos s-a ridicat ca și cum nu ar fi știut ce să facă cu el. Au trecut câteva secunde înainte ca el să-l coboare stângaci pentru a-i întoarce îmbrățișarea. "Mulțumesc, Sarah."

Sarah a făcut un pas înapoi. "De ce nu mergem înăuntru?"

Sigur, hai să prelungim acest festival ciudat. Ugh. Trebuia să fie Sarah *atât de* drăguță?

David și-a înfipt vârful bocancului de lucru în noroi, ca și Rachel. Vinovăția o cuprinsese. Mereu se gândea că ar trebui să fie mai plăcută, mai

mult ca Sarah. Iată o șansă de a exersa. "Intră. O să fac cafea."

Și-a croit drum prin peluza din spate până la ușa din spate. David și Sarah au urmat-o. Bandit a lătrat și a sărit la ușă. O albină plutea deasupra scărilor. Rachel a înghețat. Șocul anafilactic nu ar fi un mod bun de a-și încheia ziua.

"Ai grijă." Sarah s-a mutat în fața lui Rachel până când insecta s-a îndepărtat bâzâind. "Încă mai ai EpiPen-ul la tine, nu?"

"Întotdeauna. Mi-aș dori să se răcească deja afară." Rachel a deblocat ușa. S-a întors spre David și i-a aruncat teancul de cărți în brațe. "Tu le iei pe astea. Eu iau câinele ucigaș." L-a apucat pe Bandit și i-a prins o mână peste botul care mârâia în timp ce îl scotea afară și îl lega de copac. Bandit a continuat să protesteze în timp ce ea s-a întors la bucătărie. "Îmi pare rău pentru asta, David. Bandit nu are maniere."

Sarah umplea deja ibricul de cafea dintr-un ulcior de un galon de pe tejghea. "A fost greu să-l obișnuiesc cu oamenii. Troy nu-l lăsa să intre în casă."

Mulțumită că nu avea vecini apropiați, Rachel a închis ușa în fața lătratului furios al câinelui. "Un caz grav de boală a câinilor mici."

"E în regulă." David a strecurat brațul plin de cărți pe tejghea. "Studiezi?"

Sarah a așezat cănile, smântâna și zahărul la masă, apoi i-a făcut semn lui David să ia loc. "Rachel și cu mine cercetăm istoria casei."

"Oh. Sună interesant." Dar tonul lui David *nu* spunea nimic. Și-a coborât greutatea pe un scaun. Sarah s-a așezat lângă el. Rachel a rămas în picioare, dar s-a sprijinit de tejghea. Începea cu politicos și ajungea la prietenos.

Scaunul a scârțâit când David s-a mutat cu fața la Rachel. "Uite, știu că nu prea mă placi. O parte din asta este vina mea. Pe atunci, l-am lăsat pe tatăl tău să mă trateze mai bine decât pe tine și pe Sarah. Știam asta și am lăsat să se întâmple oricum."

Nodul din pieptul lui Rachel s-a desfăcut. "Erai doar un copil."

"Nu, tu și Sarah erați copii. Eram destul de mare să știu ce se întâmplă. Am ales să ignor asta pentru că..." A făcut o grimasă ca și cum cuvintele aveau să doară când le scuipa. "Pentru că viața mea era oribilă și aveam nevoie de ceva care să mă țină în viață. După accidentul tatălui meu..." David s-a uitat la fereastră, dar Rachel știa că nu admira priveliștea senină a pajiștilor. Sarah i-a

turnat o ceașcă de cafea și a pus-o pe masă, dar el a ignorat-o.

David trecuse de la stadiul de adolescent la cel de adult în intervalul de timp necesar unei remorci de tractor pentru a strivi mașina tatălui său - și coloana vertebrală. Încă un pic de presiune a scăzut în interiorul ei. Era timpul să renunțe la unele dintre problemele ei din copilărie? Se putea simți cu adevărat bine?

"Avea nevoie de îngrijire non-stop. Nu ne puteam permite ipoteca, darămite îngrijirea. Eu și mama am făcut totul. Ea lucra noaptea. Eu lucram ziua. Tatăl tău mă plătea decent, iar noi nu prea aveam bani pe atunci. Medicamente. Proviziile. Facturi de spital. Nu ai idee de câte lucruri are nevoie un tetraplegic." David s-a întors spre ea. "Dar asta nu e o scuză. L-am luat pe tatăl tău pentru a-l înlocui pe al meu. Nu a fost corect față de tine sau Sarah."

"Nu poți lua ceva ce nu am avut niciodată." Privirea lui Rachel a căzut pe mâinile uriașe ale lui David, cicatrizate de muncă. "Tatăl nostru nu era interesat de noi cu mult înainte ca tu să începi să lucrezi pentru el. Nu este vina ta. Nu avea de gând să ne dea nici uneia dintre noi compania lui. Dacă nu ați fi cumpărat-o voi, ar fi vândut-o altcuiva."

Tensiunea alunecă de pe gâtul lui Rachel. Chestia asta cu iertarea nu era atât de rea. Zâmbetul care i se întindea pe față nu era forțat. Vezi, putea interacționa cu alți oameni într-un mod matur. "Uite, David, toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă. Acum suntem cu toții adulți. Nu există niciun motiv pentru care să nu lăsăm asta în urmă."

David s-a înviorat.

Alături de ea, Sarah a radiat. "Asta e tot ce te-a adus astăzi aici, David?"

"Nu. Am luat micul dejun la restaurant. Am auzit despre problemele pe care le-ai avut." Privirea intensă a lui David a străpuns-o pe cea a lui Rachel.

Rachel se crispă și își încrucișă brațele pe piept. Doar pentru că lăsase deoparte o problemă din trecut, nu însemna că voia să împărtășească și altceva cu el. Pași mărunți cu toată chestia asta cu bunăstarea emoțională și managementul furiei. "Doar niște vandalism juvenil."

"Nu asta am auzit." Ochii lui David au rămas fixați pe fața ei. Îngrijorare? Sau altceva?

Scrutată ca un fluture prins, Rachel se împotrivi impulsului de a se zvârcoli. "Ei bine, bârfitorii trebuie să fi exagerat, ca de obicei. Restaurantul nu este chiar CNN."

David s-a ridicat și s-a îndreptat spre tejghea. O domina în timp ce se apleca în față pentru a-și pune cana goală în chiuvetă. "Trebuie să mă întâlnesc cu un client. Mulțumesc că m-ai ascultat. Și pentru înțelegere." Și-a întors trupul robust. La ușa bucătăriei, s-a oprit și s-a uitat la Sarah, cu o expresie blândă. "Și dacă ai vreodată nevoie de ajutor, sună-mă. Aș fi fericit să *vorbesc* cu Troy pentru tine."

Sarah s-a holbat la podea pentru câteva bătăi de inimă. A ridicat capul. "Trebuie să mă ocup singură de asta, dar mulțumesc oricum."

"Oferta rămâne valabilă." El a dat din cap în semn de aprobare și a ieșit afară.

"Îl aduc pe Bandit înăuntru." Rachel l-a urmat pe scăriță și a închis ușa în urma ei. "Îl cunoști bine pe Troy?"

"Suficient cât să știu că e un măgar. Sarah merită mai mult." David a făcut o pauză și s-a uitat la ea în lateral. "Știi, semeni mult cu mama ta."

Tensiunea care se slăbise în pieptul lui Rachel s-a întors ca un arc. El își înclină capul. "Asta te deranjează?"

"Mama mea avea probleme". Boala psihică a mamei sale a fost o pată pe amintirile ei din copilărie. *Iar eu am suficientă revărsare emoțională pentru a-mi face griji că afecțiunea este genetică.*

"Era frumoasă și nu a fost întotdeauna așa."

Familiile lor au fost vecine de când s-a născut Rachel. Mai în vârstă, David își amintea de mama ei când era mult mai tânără. Înainte ca nașterea lui Sarah să-i agraveze boala mintală. Rachel nu avea prea multe amintiri de genul ăsta, deoarece pe atunci avea doar șase ani. Tot ce avea era un atac mental de plâns și țipete și "*nu-ți supăra mama"*. "E bine de știut. Mulțumesc."

Au stat unul lângă altul într-un minut de tăcere nu prea neplăcută. Un sunet de fâlfâit le-a atras atenția asupra hambarului. Una dintre prelate se slăbise. Un colț flutura în vânt, dezvăluind un verb ales.

David a gesticulat spre hambar. "Ce-ar fi să vopsesc eu asta pentru tine?

Zilele următoare se presupune că va fi uscat, iar eu am ceva timp liber înainte de începerea următoarei mele slujbe."

Rachel s-a enervat automat. "Nu este necesar. O să ajung la ea în cele din urmă."

"Haide, Rachel. Am echipamentul necesar pentru a face treaba asta rapid. Și îți sunt dator."

S-a forțat să se relaxeze. Jurase că se va gândi bine la lucruri. Fără alte decizii impulsive, și de data asta vorbea serios. Avea scări și alte chestii. Treaba i-ar fi luat câteva ore. La ea ar fi fost zile. El încerca doar să fie drăguț. Nu era absolut niciun motiv să nu-l lase să facă asta pentru ea. Oamenii nu aveau întotdeauna motive ascunse.

"În regulă." Rachel a făcut un pas înapoi. El era atât de înalt, dar ea ura să fie dominată. "Și mulțumesc."

David zâmbea și părea foarte mulțumit de sine, ca o pisică de hambar care a devorat un șoarece de câmp gustos. Briza s-a schimbat, devenind rece și umedă. Pielea de găină îi urca pe brațe lui Rachel.

A deschis gura să-i spună că s-a răzgândit, apoi s-a oprit. Era paranoică și ridicolă. Ce motiv ar fi putut avea David să renunțe la o după-amiază pentru ai vopsi hambarul?

Lăsând deoparte gândurile ei de a accepta ajutorul lui David, Rachel a luat câinele și s-a întors în bucătărie pentru a-și termina cafeaua.

La masă, Sarah se aplecă asupra unuia dintre volumele din bibliotecă.

Stomacul lui Rachel a mârâit. A băgat mâna în dulap și a scos o cutie de Pop-Tarts. "Ai avut noroc?"

"Încă nu e menționat nimic despre fermă, dar abia am început."

Ușa bucătăriei s-a deschis, iar doamna Holloway le-a condus pe fete înăuntru. A urmat o nouă rundă de lătrături fericite. Alex a ridicat o pungă mică de hârtie cu personaje de desene animate ștanțate pe exterior. "Doamna Holloway ne-a adus mâncare pentru copii. A mea a venit cu o mașină de curse. Emma a primit o păpușă dinozaur."

"Cum a fost la școală?" a întrebat Sarah.

"Prost. Sunt prea bătrână pentru grădiniță." Alex s-a încruntat. Ratase cu o săptămână data limită pentru grădiniță.

Sarah a suspinat, evident că nu avea chef să poarte din nou acea conversație. "Hai să vedem jucăriile alea."

Alex s-a îndreptat spre un scaun din bucătărie. Emma și-a pus geanta pe masă și s-a urcat în poala mamei sale. Și-a ridicat degetul arătător și a mișcat jumătatea superioară a unui Tyrannosaurus în miniatură.

"Sper că nu vă deranjează." Doamna Holloway a închis ușa și și-a agățat jacheta pe un cuier de perete. A ridicat o pungă mai mare. Mirosuri atrăgătoare, unsuroase, au fluturat prin bucătărie. "M-am gândit că ne-ar prinde bine un pic de indulgență astăzi."

"Nu mă deranjează deloc. Mulțumesc." Sarah a deschis punga. "Asta miroase scârbos și incredibil în același timp."

"Scârbos? Miroase fantastic." Rachel a inspirat adânc, a aruncat Pop-Tarts deoparte și a adus șervețele. "Sarah și cu mine discutam despre istoria fermei. Crezi că ar putea avea vreo valoare despre care noi nu știm?"

Doamna Holloway a împărțit burgeri și cutii de cartofi prăjiți. "Potrivit bunicului tău, casa a fost construită de strămoșii tăi quakeri la începutul secolului al XIX-lea. Am uitat data, dar el avea documente, cărți și jurnale pe această temă."

"Singurele documente din biroul său erau extrase de cont, registre, chestii de genul acesta."

"Ați cercetat podul și subsolul?" a întrebat doamna Holloway.

Salivând, Rachel și-a desfăcut burgerul. "În mare parte le-am evitat pe amândouă. Sunt pline de cufere și cutii și mobilă. Trecerea prin toate va fi un proiect."

Sarah a gesticulat cu brațul ei în ghips. "Mă pot apuca de asta în timpul somnului și la grădiniță. Trebuie să-mi găsesc și o slujbă, dar asta va trebui să aștepte câteva săptămâni."

"Ar trebui să verificați cu Edna Kaiser." Doamna Holloway a întins mâna după ketchup. "Ea a fost secretarul comunei dintotdeauna. S-ar putea să vă îndrume spre studii de terenuri sau înregistrări fiscale. Primăria ar putea avea

niște documente destul de vechi arhivate pe undeva."

"Am fost deja la bibliotecă." Ușa unei mașini s-a trântit afară. Rachel a sărit în picioare și a traversat până la fereastră. Un sedan Mercedes era parcat lângă hambar. "La naiba. Lecția mea de echitație a ajuns mai devreme. Trebuie să mă schimb."

A făcut o pauză. Omul de serviciu mergea pe peluza din spate. Rachel a ridicat mânerul de la robinetul din bucătărie. Au trecut câteva secunde, aerul a țâșnit, apa s-a stropit și apoi a curs. Aleluia.

"Sarah, poți să ai grijă de tipul cu fântâna? Spune-i că îi voi trimite un cec mâine."

"Sigur", a spus Sarah. "Dar de unde ai de gând să faci rost de bani?"

"Nu vă faceți griji. Am rezolvat totul." Rachel și-a băgat restul burgerului în gură în timp ce alerga pe scări desculță, cu pantofii atârnându-i de vârfurile degetelor. Un mic ghem de disconfort i se cuibărise în gât, și nu doar ca răspuns la sursa ei de flux de numerar.

Își iubea elevii, dar unii dintre părinți erau infernali, în special acest tată dominator. În timp ce își scotea fusta și bluza, se pregătea mental pentru confruntarea inevitabilă.

Capitolul 10

Mike a parcat lângă hambarul lui Rachel, lângă un Mercedes sedan lung și elegant. Geamurile întunecate ascundeau interiorul. Își notă numărul de înmatriculare în timp ce Sean își trase SUV-ul mamut în locul următor. Sunetul vocilor și bătăile de copite i-au atras în cealaltă parte a hambarului, unde un cal și un călăreț mergeau în galop în jurul perimetrului unui ring de echitație împrejmuit. Rachel stătea în centru, cu atenția fixată pe fata de vârstă școlară și pe calul ei gri. Rachel a strigat instrucțiuni, pivotând în timp ce calul înconjura ringul.

Doamne sfinte. Pantalonii ăia de călărie erau strâmți.

În timp ce lui Mike i se făcea apă în gură, a observat că peticele de piele de pe genunchi erau aproape uzate, la fel și cizmele negre înalte. În schimb, totul la studenta ei era nou, strălucitor și scump.

Calul gri s-a întors spre una dintre săriturile de lemn amplasate în ring. Șinele erau așezate la aproximativ un metru înălțime. Mike a aruncat o privire către singurul observator, un bărbat slab, brunet, în jur de treizeci de ani.

Îmbrăcat în pantaloni subțiri și cămașă neagră, el își sprijinea antebrațele bronzate pe gard.

"Greutatea înapoi", a spus Rachel. "Călcâiele jos. Condu-l înainte." Vocea ei se ridica și se ascuțea cu fiecare comandă. Calul a dat din cap și și-a dat ochii peste cap în timp ce galopa până la baza săriturii, apoi a ocolit obstacolul. Calul gri a profitat de echilibrul precar al fetei, și-a aruncat capul în jos și a luat-o la goană. Călărețul a tras de frâie până când animalul a alunecat și s-a oprit la poartă. Fata a căzut în față pe gâtul lui.

Rachel s-a apropiat de animal și i-a vorbit fetei pe un ton scăzut. Fața copilei pălise, iar Mike putea să-i vadă mâinile tremurând din partea cealaltă a ringului. Rachel șoptea, iar fata scutura din cap.

"Bine." Rachel a ținut frâiele în timp ce elevul ei a coborât.

Bărbatul sprijinit de gard s-a îndreptat și s-a încordat. "Trebuia să antrenezi animalul ăla să sară cum trebuie", a strigat el, înțepând aerul la Rachel cu un deget arătător.

Mike s-a apropiat de gard. Sean a virat și s-a așezat la câțiva metri distanță, în partea opusă a bărbatului. Vizitatorul îi privea pe amândoi cu suspiciune.

Fără un cuvânt, Rachel a luat casca elevului ei și și-a pus-o pe cap. A încălecat calul gri într-o singură mișcare fluidă, ridicând stâlpii și frâiele în timp ce calul pornea în tropăit. Trupul ei era liniștit și nemișcat în timp ce făcea două ture în jurul ringului, ușurând griul într-un galop fluid. Mușchii lui Mike s-au încordat când ea s-a întors spre aceeași săritură pe care calul tocmai o refuzase, dar calul gri nu a arătat nicio ezitare. A depășit obstacolul într-o singură mișcare lină. Au aterizat și au pornit în galop. Rachel a întors capul. Mike a urmărit linia ei vizuală spre un alt obstacol, acesta înalt de patru sau

cinci picioare. Urechile calului s-au ascuțit și pasul i s-a lungit pe măsură ce se apropia de obstacol. Corpul lui Rachel se întinse de-a lungul gâtului animalului în timp ce se înălțau peste balustrada superioară.

Fata s-a oprit când Rachel a încetinit calul și a mers lângă ea.

Rachel a descălecat și i-a dat fetei frâiele. "Răcorește-l."

Uitându-se cu atenție la Mike și Sean, bărbatul subțire s-a îndreptat spre intrare. S-a concentrat intens asupra lui Rachel în timp ce deschidea poarta. După ce fata și calul au trecut și s-au îndreptat spre grajd, bărbatul a pășit în spatele lui Rachel.

"Trebuia să dresezi calul pentru ca fiica mea să-l poată călări", a spus el încet. Vocea lui era accentuată cu o inflexiune sud-americană și o nuanță amenințătoare. "Trebuie să stăpânească acel animal."

"Am mai discutat despre asta." Rachel s-a întors. Ochii îi sclipeau. "Calul este prea mult pentru ea. Are nevoie de o călărie mai calmă, mai blândă. Niciun antrenament nu va face calul acela docil."

Gura bărbatului se strânse. "Animalul acela a costat o grămadă de bani. Este cel mai bun. Fiica mea merită doar ce e mai bun. Poate că nu se străduiește suficient." Ochii negri ai bărbatului s-au îngustat. Buzele i s-au comprimat în timp ce fata și calul au dispărut în hambar.

"Se va răni. Lucia pur și simplu nu are încă experiența necesară pentru a mânui acel cal, iar animalul știe asta. Ești binevenit să găsești pe altcineva care să-i antreneze pe amândoi."

"Nu vreau ca altcineva să-i învețe", a spus el. "Lucia va învăța." Maxilarul lui Rachel s-a strâns ca și cum ar fi mușcat o replică nepoliticoasă.

"Am de gând să-l încerc într-un pic mai puternic."

"Cum dorești." A înclinat capul, cu o licărire de triumf în ochi.

Rachel i-a întors spatele și s-a îndepărtat, frustrarea ei fiind evidentă în rigiditatea posturii sale.

Rachel a atras atenția lui Mike și și-a înclinat capul spre casă. Mike a urmat-o pe peluza din spate.

Sean a făcut un pas lângă el și s-a aplecat mai aproape. "Chiar îmi place de ea."

"Ar putea fi un pic mai puțin abrazivă." Mike îi aruncă o privire sud-americanului, care se uita fix la spatele lui Rachel. Se mai certase cu cineva în ultima vreme?

***

Rachel străbătu peluza. Avea să vorbească cu polițistul și cu amicul lui blond imediat ce se răcorea. Umărul îi pulsa de la efortul de a pune calul peste sărituri. Atât despre jurământul ei anterior împotriva deciziilor impulsive.

Nici să-l superi din nou pe tatăl Luciei nu fusese înțelept. Da, Cristan Rojas era un ticălos arogant, dar era un ticălos arogant bogat. Ea nu-și putea permite să-l enerveze. Nu cu atâția bani cât îi dădea ca să o antreneze pe fiica lui și să dreseze acel cal indisciplinat. Deși era un mister de ce era dispus să-i plătească taxele considerabile de antrenament. Omul se agita de fiecare dată când îi dădea o părere sau răspundea la o întrebare.

Rachel a scrâșnit din dinți. Nu conta. Trebuia să își spună părerea. După cum bine știa, echitația era un sport periculos. Nu i-ar fi plăcut să vadă că tânăra fată se rănește grav. În plus, Lucia s-ar fi distrat și ar fi progresat mai repede pe o călărie mai potrivită. Impulsivă sau nu, Rachel luase decizia corectă spunându-i adevărul tatălui Luciei, deși ar fi putut să mai lucreze la exprimare. Sarah ar fi fost în stare să își facă înțeles punctul de vedere fără o confruntare.

Rachel s-a oprit brusc când s-a apropiat de spatele casei. Sarah stătea la ușă. O scânteie de furie se ascundea în spatele ochiului ei vânăt.

Uh-oh. Sarah privea. Bandit a lătrat și a sărit s-o salute pe Rachel. Ea l-a prins înainte ca el să-l vadă pe Rojas în hambar. O gleznă mușcată nu ar fi îmbunătățit starea de spirit a clientului ei.

"Rachel, ai promis." Sarah a blocat ușa cu corpul ei. "Gata cu săriturile."

"Știu. Îmi pare rău." Rachel s-a oprit pe verandă. "Nu știam ce altceva să fac. Tipul ăla trebuia să primească o lecție."

"Și dacă ai fi căzut?" Sarah și-a sprijinit mâna bună pe șold.

Da. Din păcate, această posibilitate nu-i trecuse niciodată prin minte lui Rachel.

Consecințele rareori o făceau. "N-am făcut-o."

"Dar dacă ai făcut-o? Aproape ai murit data trecută. Știi ce a spus doctorul. Dacă mai cazi o dată..." Ochii lui Sarah nu se clintiră în timp ce făcea o pauză pentru a respira.

Rachel nu a răspuns. Era speriată de Humpty Dumpty. Toți caii regelui și așa mai departe.

"Nu ar trebui să călărești deloc. Știu că nu vei fi niciodată de acord cu asta, dar săriturile sunt pur și simplu o prostie. Trebuie să te pui înaintea cailor. Nu pot sta în altă terapie intensivă întrebându-mă dacă vei trăi. Vrei să plec de la Troy ca să nu mă rănesc, dar nu ești dispusă să ai aceeași grijă de tine."

Vinovăția stătea ca un sac de nisip în burta lui Rachel. "Ai dreptate. Nu voi mai uita din nou." Sarah nu avea nevoie de o altă îngrijorare. Fusese atât de bine dispusă la prânz, iar Rachel o dăduse în bară. Ca să nu mai vorbim de faptul că Rachel provocase furie în cea mai echilibrată persoană de pe pământ. Ochii lui Sarah trecură peste umărul lui Rachel. Rachel îngheță. Tocmai îi oferiseră polițistului și amicului său o priveliște privilegiată a unei dispute private de familie.

Sarah s-a dat la o parte pentru a-i lăsa pe toți să intre în bucătărie. Bandit a sărit din brațele lui Rachel, a mârâit la tipul blond, apoi l-a zărit pe Mike și a început să se agite și să sforăie. Îl fermecase chiar și pe câine. Rachel se întoarse cu fața la bărbați.

I-a dat lui Mike un semn rece și tăcut din cap când acesta i-a făcut cunoștință cu blondul superb. "Sean o să-ți dea o estimare pentru un sistem de alarmă."

"Mă bucur să te cunosc." Sean i-a întins o mână. O emblemă de mărimea unui pumn pe pieptul tricoului său polo alb scria *Wilson Security*. Tipul era slab ca un decatlonist olimpic, iar în spatele zâmbetului prietenos se ascundea o strălucire ascuțită, de prădător. Ea ar fi pariat că Sean nu învățase despre securitate dintr-un curs online.

"Apreciez că ne-ai primit atât de repede." Rachel i-a strâns mâna. "De cât

timp aveți nevoie?"

"Câteva ore." Ochii serioși ai lui Sean au făcut o scanare critică a camerei. "Casele vechi pot fi o provocare."

"Rachel, îți poți permite asta?" Sarah a umplut o pungă de sandvișuri cu gheață.

"Da, nu-ți face griji pentru asta."

Îndoiala a invadat noua atitudine autoritară a lui Sarah. "Nu vreau să faci datorii din cauza noastră."

Rachel a atins brațul lui Sarah. "Am totul acoperit. Nu mă îndatorez, promit." L-a înfruntat pe Sean. "Vreau ca familia mea să fie în siguranță. Așa că, orice este nevoie."

Sean i-a dat un semn aprobator din cap. Rachel a luat câteva analgezice și a luat punga cu gheață de la Sarah. Bandit a alergat-o pe Rachel la ușă. Ea la blocat cu piciorul. "Oh, nu. Nu fără lesă. Nu după dimineața asta."

Mike a urmat-o afară. Tipul de la pază era chiar în spatele lui.

Mike a ajuns-o din urmă în câteva pași. "Tatăl elevei tale părea furios."

A apăsat punga cu gheață pe umărul ei. Ahhh. "Nu este obișnuit ca cineva să-i țină piept."

Ochii i-au căzut pe pachetul rece. "Ești în regulă?"

"Da. O rană veche."

"Ar trebui să fii mai atentă. Ce știi despre el?"

Rachel s-a oprit. "Oh, nici nu te gândi la asta. Cristan Rojas nu s-ar coborî să scrie cuvinte obscene pe hambarul meu."

"Totuși, să înfurii oamenii nu este un lucru inteligent."

"Probabil că nu", a fost de acord Rachel. "Dar doar pentru că e sud-american nu înseamnă că e un lord al drogurilor."

"Poate că nu, dar cât de bine îl cunoști?"

"Nu atât de bine", a recunoscut ea. Se îndoia că Rojas era periculos, dar cuvintele lui Mike îi dăduseră o fărâmă de îndoială. Cineva voia să o prindă. Putea să se înșele în privința lui Rojas?

Mike a oprit-o cu o mână pe brațul ei bun. "Nu ești implicată cu el, nu-i așa?"

"Ce vrei să spui prin *implicat*?" Rachel și-a îngustat ochii la mâna lui.

Strânsoarea lui era blândă, dar suficient de fermă pentru a rezista smuciturii ei.

"Să te întâlnești cu el. Să flirtezi cu el." Ochii lui Mike s-au stins. "Să te culci cu el."

"Uite, He-Man. Tu și cu mine trebuie să lămurim ceva. Eu nu flirtez, nu mă întâlnesc și nu mă culc cu *nimeni*." Ea și-a rotit brațul pentru a-i rupe strânsoarea, apoi l-a înjunghiat în centrul pieptului cu degetul arătător. "Și chiar dacă aș face-o, nu ar fi treaba ta."

"Încerc doar să elimin posibilii suspecți."

"Sigur că da." Ținând gheața ferm pe umărul ei din nou, s-a învârtit și s-a îndreptat spre hambar.

În spatele ei, l-a auzit pe Sean spunând: "Ți-am spus cât de mult îmi place de ea?"

***

"Taci din gură." Râsul scurt pe care Mike nu l-a putut înăbuși i-a luat răceala replicii. A văzut-o pe Rachel intrând în grajd, aruncându-și punga cu gheață la gunoi și conducându-și frumoasa iapă pe culoar. Ea s-a sprijinit de gâtul calului, umerii ei prăbușindu-se în față ca și cum ar fi căutat alinare. Fusese el prea aspru cu ea? Nu. Stai. *Ea* fusese cea care *îl certase*.

Sean s-a dus la muncă. Mike s-a întors la zgomotul unui motor mare. O dubă albă cu cai a urcat pe aleea plină de gropi și a parcat lângă hambar. Un bărbat subțire, blond-argintiu, în pantaloni scurți, cizme și un polo roșu, a sărit de pe scaunul de lângă șofer și s-a îndreptat spre Rachel, care era încă pe culoarul hambarului cu calul ei. Șoferul a coborât, mergând pe partea laterală a vehiculului, desfăcând zăvoarele și coborând o rampă.

Sosesc cai noi?

În drum spre mașina sa, Mike s-a uitat la Rachel. Fața ei devenise de piatră în timp ce conducea iapa în întâmpinarea blondului. El a deschis portiera, apoi a făcut o pauză, ascultând. Ceva se întâmplase.

Rachel s-a oprit la câțiva metri de tip. "Mulțumesc că ai venit, Blake."

Blake Webb? Adică fostul ei șef și proprietar al Fleet O' Feet?

Fostul ei șef și-a comprimat culoarea de pe buze. Oh, da. Blake Webb avea mai mult decât interesul unui fost angajator pentru Rachel. Se părea că tabloidele aveau dreptate. Tensiunea care se adunase în intestinele lui Mike nu avea nimic de-a face cu o afecțiune medicală. Era gelozie, pură și simplă, care îi urla prin sânge într-un mod pe care nu-l mai experimentase niciodată. A învins-o cu bun simț. Oricum nu se va întâmpla nimic între el și Rachel. Așa că ce mai conta dacă Blake Webb simțea ceva pentru ea?

Inima lui Mike a făcut un salt rapid când expresia lui Rachel nu a mai arătat niciun interes. Dar fața ei era încordată și alarmant de palidă. Ceva nu era în regulă. El a închis portiera mașinii.

"Nu trebuie să faci asta, Rachel. Îți dau eu banii", a spus Blake.

Încordată, Rachel și-a scuturat rapid capul. „Nu, mulțumesc.” Totul s-a așezat la locul lui și, cu o constatare dureroasă, Mike a știut de ce Blake Webb era aici.

Capitolul 11

Rachel i-a înmânat frânghia lui Blake și, cu acel singur gest, viitorul luminos pe care și-l imaginase cu șase luni în urmă s-a întunecat. Își revizuise finanțele de zeci de ori. Nu exista nicio altă cale. Lady era singurul activ din bilanțul ei care valora suficient de mulți bani pentru a face diferența. Pe de altă parte, Blake ar fi avut grijă de ea. Iubea caii la fel de mult ca și ea, și acesta era unul dintre motivele pentru care prietenia lor însemnase atât de mult pentru ea. Și de ce pierderea ei o duruse atât de mult. Cu ochii arzând, își întoarse fața

spre pajiște.

"Rachel. Nu face asta. Îți împrumut banii dacă nu vrei să-i iei", a spus Blake.

Tranzacție de afaceri sau nu, tristețea îi sigilase gâtul, înăbușindu-i orice răspuns.

"Haide. Iubești calul ăsta. Nu vreau să renunți la el pentru că o ajuți pe sora ta."

Lady i-a dat un ghiont în braț. Rachel făcu un pas înapoi. Fără o bătaie de adio. Erau afaceri, doar afaceri.

"Amândoi știm că nu este doar un cal pentru tine."

"Nu am de ales, Blake. Pentru aceia dintre noi care nu au un fond fiduciar de miliarde de dolari, lumea e un loc dur." Lovitura verbală a fost joasă, iar aruncarea ei asupra lui i-a agravat suferința. O durea capul, iar gâtul îi era înfundat.

Fața lui Blake s-a înroșit. I-a dat calul șoferului. Furia i-a cuprins ochii când a scos un plic din buzunar și i l-a înmânat. "Nu am vrut să te rănesc."

"La fel. Dar oricum am făcut o treabă al naibii de bună." Își închise degetele în jurul plicului și așteptă să simtă o oarecare ușurare. Acești bani urmau să o țină departe de datorii și să se asigure că Sarah nu-și va pierde copiii. Dar presiunea nu a scăzut. S-a umflat, extinzându-se din gât în piept până când abia mai putea respira. Trebuia să scape. De viitorul pe care îl preda. De Blake și de sentimentele pe care le mai avea pentru ea. De trecutul pe care nu-l putea lăsa în urmă, oricât de mult ar fi încercat. Rachel se răsuci pe un călcâi și se îndreptă spre hambar. El a ajuns-o din urmă în câteva pași lungi.

"Rachel. Oprește-te. Te rog." I-a atins umărul stâng. Durerea i-a străbătut brațul. Ea a tresărit, bucurându-se de capacitatea înțepăturii fierbinți de a trece peste emoțiile ei. S-a întors cu fața la el.

Blake se încruntă. "Asta nu ar fi trebuit să doară. Ce ți-ai făcut?" Îngrijorarea a înlocuit furia în tonul lui. Rahat. Ura când era o scorpie și oamenii erau oricum drăguți cu ea.

"Lasă-mă în pace, Blake." Rachel a pivotat și a continuat să se îndepărteze.

"La naiba, Rachel." Blake a alergat după ea. "Ți-am spus că asta va fi prea

mult de muncă pentru tine."

"Nu ți-am cerut părerea", a spus ea fără să se întoarcă.

"Ai angajat măcar un ajutor pentru a face lucrurile grele?" A coborât vocea. "Îmi fac griji pentru tine."

Dacă i-ar fi privit chipul și ar fi văzut emoția care știa că va fi încă acolo, chiar și după tot ce se petrecuse între ei, oala sub presiune din interiorul ei avea să explodeze. Rachel se holbă câteva secunde la noroiul de pe cizme, în timp ce privirea lui Blake îi ardea fața.

"Lady va fi la mine acasă când îți vei reveni." Părea dezgustat. "Și când o vei lua, ai putea să-l vizitezi pe Fleet. I-a fost dor de tine."

Și-a ridicat bărbia și l-a privit cum se întoarce la dubiță și urcă în spate pentru a verifica calul înainte de a fixa rampa și ușa.

Rachel se întoarse spre grajd. Ar fi renunțat la Lady, dar să privească plecarea calului ei era prea mult. A pășit în umbra răcoroasă a hambarului.

"Chiar trebuia să faci asta?"

Ea a înțepenit. Mike. Era încă aici? Fan-frigging-tastic. Și-a ridicat bărbia și a adulmecat. "Sarah are nevoie ieri de un avocat. Troy nu poate obține custodia acelor copii."

Troy nu ar trebui să aibă voie să aibă animale de companie sau de curte, darămite copii. De ce să iubești oamenii atât de des încât să-ți rupi sufletul complet?

Privirea ei s-a îndreptat spre stalul gol. A intrat înăuntru și a stat în centru. Inima i se simțea goală, ca și cum centrul ei ar fi fost tăiat și aruncat la o parte ca un dovleac.

Căldura trupului lui plutea prin aerul umed de toamnă, mirosul aftershaveului lui străbătea praful de fân, iar inima ei goală se îndrepta spre ceva ce ar putea să o repare.

Mâinile lui erau pe talia ei. Ușor, cu grijă, evitându-i umărul dureros, a apropiat-o de el. Spatele ei s-a lovit de mușchii duri ai abdomenului și pieptului lui. Brațele lui s-au strâns în jurul ei. Corpul ei s-a înțepenit pentru câteva secunde, protestând automat împotriva izolării. Căldura s-a infiltrat în pielea ei prin tricou. S-a întors și și-a lipit fața de pieptul lui. Un fior a trecut prin ea,

apoi un singur plâns, înăbușit de tricoul lui. L-a respirat - și a respirat o pace tulburătoare.

Bărbia lui a căzut pe creștetul capului ei. Palmele lui se flexau pe mușchii spatelui ei, mângâind-o și calmând-o. A tras-o mai aproape. De data aceasta, ea a cedat imediat și s-a sprijinit de el, lăsându-l să-i susțină o parte din greutate. Ceva s-a liniștit adânc în pieptul ei. Puterea senzației era necunoscută, dădea dependență - și tulburătoare. Ar fi putut rămâne acolo pentru mult timp.

Panica a țâșnit peste ea ca un furtun rece. Ea a înghețat și s-a îndepărtat de abdomenul lui cu o mână.

***

"Nu pot să fac asta. Îmi pare rău."

Mike i-a dat drumul. Brațele goale i-au căzut în lateral. "Bine."

Și-a trecut o mână peste față, ca și cum ar fi șters urmele a ceea ce tocmai se întâmplase. În trei pași, a lăsat în urmă staulul și ceea ce se petrecuse între ei. "Blake îți va spune. Eu nu sunt capabilă să..." A fluturat o mână înainte și înapoi între ei. "De asta."

Pentru câteva secunde, el a rămas uimit. Se așteptase la un pumn de dorință atunci când ea era în brațele lui, dar tandrețea pe care o evoca din partea lui era șocantă. Vânzarea acelui cal îi frângea inima, iar el simțea fiecare fisură ca și cum i s-ar fi întâmplat lui.

Mike a pășit pe culoar. Privirea lui a căzut pe plicul din pumnul ei încleștat. Îl zdrobise. Rachel a clipit la hârtia mototolită. Un mușchi din maxilar i-a sărit când l-a netezit cu degetele și l-a deschis.

Mike a aruncat o privire asupra cecului. Webb îi plătise treizeci de mii de dolari pentru acel cal. Deasupra cecului era o carte de vizită pentru Rising Star Farms. Un nume și un număr erau scrise de mână în partea de jos. Lăsă deoparte senzația de disconfort care i se învârtea în stomac. Situația ei personală și financiară nu era treaba lui. Nici starea ei emoțională. Treaba lui

era să-i găsească urmăritorul și s-o protejeze. Asta era tot. Dacă ea putea ignora legătura dintre ei, putea și el. Pe bune. "Care e povestea cu Webb?"

"Blake a fost șeful și prietenul meu." Vocea ei era liniștită și lipsită de obișnuita sa tentă dură.

"Părea mai mult decât un prieten." Ceea ce încă îl deranja. Ea s-a uitat la cizmele ei. "Am fost împreună pentru o vreme."

Felul în care a spus "împreună" l-a iritat și mai tare.

"Ce s-a întâmplat între voi?"

"A vrut mai mult decât îi puteam oferi eu." Rachel și-a deplasat greutatea și s-a concentrat pe peretele de deasupra umărului lui. În mod clar, nu-i spusese toată povestea. Era fostul ei atât de furios sau de disperat încât să încerce să facă ferma lui Rachel să eșueze, crezând că ea nu avea unde să se ducă decât înapoi la el? Cât de mult o dorea Webb înapoi?

"Ce-ai făcut?" O voce furioasă le-a atras atenția spre ușă. Sarah a intrat în hambar. S-a uitat peste umăr la duba cu cai care pleca. Fața ei s-a blocat în groază. "Nu ai vândut calul ăla, nu-i așa?"

Privirea lui Rachel s-a abătut de la sora ei, o recunoaștere evidentă.

"Cumpărarea și vânzarea de cai face parte din afacere."

Sarah a pălit. "O, Doamne!" Vocea ei s-a ridicat, plină de furie și insultă. "Ai făcut-o. De ce nu ai vorbit cu mine mai întâi?"

"Nu am vrut să te simți presată să găsești banii în altă parte." Rachel și-a băgat mâna în buzunarul de la spate și a scos cartea de vizită. "Iată avocatul recomandat de Blake. Sună-l."

"La naiba, Rachel. Știu că sunt la ananghie, dar nu poți să-ți distrugi viața ca să repari totul în viața mea. Nu te voi lăsa", a protestat Sarah. Dar a smuls cartea din mâna lui Rachel înainte să iasă din hambar.

Rachel a rămas complet nemișcată timp de un minut întreg, apoi s-a întors și l-a privit pe Mike. "Mai aveai nevoie de ceva? Trebuie să mă duc la bancă."

El a scuturat din cap, iar ea s-a retras în casă.

Mike s-a întors la secție și s-a închis în biroul său pentru a se ocupa de hârtii, dar în timp ce revedea rapoartele și semna formularele, mintea lui era fixată pe Rachel. Ea pretindea că este incapabilă să iubească pe cineva. Relația

ei cu sora și nepoatele ei spunea contrariul, la fel ca și dorința ei de a da tot ce avea pentru familia ei. Era temperamentală, dar își stăpânea emoțiile profunde.

Cu excepția acelui moment, când îl lăsase să intre. Acea scurtă renunțare, acele câteva secunde în care i-a permis să o aline, i-au intrat pe sub piele.

Ea a respins legătura dintre ei, dar ea a fost acolo. El o simțise, dar nu o învinovățea pentru că fugise. Îl îngrozea și pe el.

Capitolul 12

Ca de obicei, Rachel s-a trezit marți dimineață cu mult înainte ca alarma să sune. Fără să aprindă lumina, a intrat într-o pereche de blugi și un hanorac, apoi s-a dus la fereastră. Cu degetul arătător, a tras în jos o lamelă ruptă a miniorbului.

Yep. În mijlocul ceții de toamnă de dinainte de răsărit, SUV-ul lui Mike stătea pe aleea ei.

Confuzia i-a înfundat gâtul lui Rachel. S-a îndepărtat de fereastră și s-a așezat pe marginea patului.

La naiba, voia o cafea și un Pop-Tart. Dar dacă se ducea jos, Bandit s-ar fi trezit. Ar fi vrut micul dejun, iar apoi ar fi trebuit să iasă afară. Odată ce ar fi deschis ușa, ar fi trebuit să dea ochii cu Mike și cu ceea ce se întâmplase între ei cu o zi înainte.

Atunci când ea a plâns pe el. Și-a lăsat garda jos. Fusese tentată să renunțe complet la ziduri și să lase pacea acelui moment în brațele lui să preia controlul.

Din nefericire, nu putea ascunde prea multe sub covorul ei emoțional. Căldura i-a inundat burta la amintirea brațelor polițistului înfășurate în jurul ei. Oricât de dur ar fi fost corpul lui, îmbrățișarea lui fusese blândă, iar sinceritatea din spatele gestului o atinsese mai profund decât contactul fizic. Pentru acel minut, ea nu fusese singură. El îi împărtășise de bunăvoie durerea și se oferise să o ajute să ducă povara. Așa că, desigur, ea îl respinsese. Dar cum ar fi putut

ea să se deschidă așa? Chiar și pentru o secundă? La naiba, se simțise bine, totuși. Prea bine. Așa trebuie să se fi simțit cocaina. O îmbrățișare și era dependentă.

În loc să-și hrănească dependența de cofeină și zahăr, s-a dus în baie, și-a stropit fața cu apă rece și și-a schimbat bandajul de pe obraz. În afară de micul rând de copci și de o vânătaie slab îngălbenită, fața ei arăta normal. Pe dinăuntru, însă, tot ce se agita în ea era străin, ca și cum corpul ei vorbea dintr-o dată fluent o limbă străină pe care creierul ei nu o învățase încă.

Când a ieșit, dormitorul ei se luminase cu cenușiul zorilor timpurii. S-a întors la fereastră și a privit până când SUV-ul întunecat a pornit și a plecat. Luând o pereche de șosete, a coborât scările pe vârfuri. Zăngănitul plăcuțelor de identificare a avertizat-o de intrarea lui Bandit. Câinele s-a oprit pentru o mângâiere pe cap înainte de a traversa spre ușă. A ridicat o lăbuță și a zgâriat mulajul. Odată ce lesa i-a fost prinsă de zgardă, ea a deschis ușa. Au ieșit pe verandă în dimineața răcoroasă.

Bandit a scanat aleea. Coada lui s-a oprit brusc din mișcat când s-a uitat la ea.

"Îmi pare rău. El a plecat. N-ar trebui să ne obișnuim prea mult să-l avem prin preajmă."

Câinele a intrat în iarbă și a ridicat un picior butucănos peste o buruiană înaltă. Pe drumul de întoarcere în bucătărie, i-a aruncat o privire acuzatoare din ochii triști de spaniel.

"Va fi mai bine pentru noi pe termen lung. Știu că nu pare așa, dar trebuie să ai încredere în mine de data asta." Rachel a adăugat o lingură de crochete în bolul lui și totul a fost iertat.

Dar câinele avea dreptate. Fără îndoială. Era o lașă.

***

De pe malul plin de buruieni al lacului Lost, Mike stătea cu echipa de

cercetare hidrografică și privea doi scafandri ieșind din apa tulbure. Soarele de dimineață târziu strălucea pe apa liniștită. Ethan se îndrepta spre el, în timp ce pompierul care îl însoțise în lac se îndrepta spre echipa sa. În spatele lui Mike, câteva zeci de protestatari cu pancarte strigau: "Salvați Lacul Pierdut!"

Ethan și-a scăpat lanterna subacvatică pe iarba înaltă și și-a aruncat rezervorul.

Mike a ignorat mulțimea. "Ei bine?"

Apa picura din spatele lui Ethan. "Nu văd nimic acolo jos. Tot ce pot spune este că este un SUV de vreun fel."

"De cât timp este sub apă?"

"A trecut mult timp." Ethan și-a descheiat costumul scurt până la brâu. "O mulțime de sedimente acumulate. Vegetația e deasă în jurul lui."

"Ceva înăuntru?" Mike i-a atras atenția.

"Nu prea cred." Ethan a scuturat din cap. "Dar vizibilitatea este de rahat, așa că aș putea să mă înșel."

"Atunci, mai bine o scoatem afară." Mike s-a îndreptat spre mulțime și le-a făcut semn protestatarilor să se retragă. "Vreau ca toată lumea să dea înapoi până la drum. Să le lăsăm loc să lucreze."

"Nu vrei să spui, să le lăsăm loc să ne distrugă lacul!" Un bărbat scund și chel a scuturat pumnul. Pe pancarta pe care o ținea deasupra capului scria.

Mike se uită la scandalagiu. "Înapoi, toată lumea. O mașină veche și ruginită în apă cu siguranță nu face niciun bine mediului. Oricum, nu este lacul vostru. Ai încălcat proprietatea privată."

Shorty s-a înroșit până la rădăcina liniei părului. Murmurând, coroana s-a retras. Mike i-a făcut semn șoferului remorcherului. Cablul pe care Ethan îl legase de vehiculul scufundat a început să se retragă.

Troliul a vâjâit. Lăsându-l pe Ethan să supravegheze, Mike s-a întors la SUV-ul său oficial și a băgat mâna prin geamul deschis în punga de delicatese care se afla pe scaunul pasagerului. Stomacul i-a zbârnâit când a desfăcut combinația de mic dejun târziu și prânz devreme, un piept de pui de crescătorie și roșii pe pâine de secară.

"Mike, te-am căutat."

Cu un oftat, și-a coborât sandvișul și i-a acordat primarului Fred Collins întreaga sa atenție.

"Sunteți sigur că toate acestea sunt necesare?" Primarul și-a înclinat capul cu dungi gri spre camionul de remorcare și troliul său care gemea. "Echipa trebuie să termine de cartografiat fundul lacului pentru a putea fi dragat."

"Ei bine, nu putem lăsa o mașină în lac. Un turist pe un ski-doo ar putea intra în el și ar putea da în judecată municipalitatea."

"Cred că da." Fred se încruntă la vârfurile aripilor. "Dar hai să nu facem mare caz din asta, bine? Sunt o grămadă de bani implicați în acest proiect." Fred voia să spună că Lawrence Harmon, Vince și amicul lui Vince, colegul său consilier municipal Lee Jenkins, nu ar fi încântați de descoperirea a ceva ilicit în lac.

Nu numai că o investigație criminală ar putea descuraja cumpărătorii, dar proiectul ar putea fi întârziat. Doamne ferește.

Mike a scos un sunet vag, neangajant.

"Consiliul este încă supărat din cauza tuturor actelor de vandalism de aici. Trebuie să faceți mai mult pentru a proteja acest proiect", a insistat Fred. "Cum ar fi să scapi de ei." A făcut un gest către protestatari, care își fluturau acum pancartele de pe marginea drumului.

"Drumul este public. Au tot dreptul să fie acolo, cu excepția cazului în care provoacă deranj. Am crescut frecvența controalelor, dar am trecut prin asta în mod repetat, Fred. Orașul nu are forța de muncă necesară pentru ca un ofițer să supravegheze acest loc toată noaptea, cu excepția cazului în care poți găsi loc în buget pentru niște ore suplimentare uriașe. Harmon Properties ar trebui să angajeze pază privată, așa cum am sugerat zilele trecute."

Fred nu a răspuns. Evident, știa că Mike avea dreptate. Primarul pur și simplu nu voia să recunoască. "Ei bine, mai este un lucru pe care trebuie să îl discutăm."

Și iată că vine.

"Am luat micul dejun cu Vince în dimineața asta."

Bingo.

"Vince susține că ai un interes personal față de Rachel Parker, iar acest

lucru ți-a influențat decizia de a-l hărțui pe Troy."

"Hărțui?" Mike i-a aruncat primarului o privire ascuțită. "Troy era beat și violent. Soția lui era inconștientă. A atacat o femeie cu o bâtă de baseball. Arestarea a fost justificată."

"Ar fi atacat o femeie cu o bâtă de baseball."

"L-am văzut cu bâta, Fred." Mike nu îl văzuse pe Troy lovind-o pe Rachel, dar nu văzuse nevoia să îi arate asta primarului. "În plus, soția lui era în stare proastă."

Fred înghiți în sec și se uită în altă parte. "Troy avea o explicație foarte bună pentru rănile soției lui și a spus că cumnata lui l-a atacat prima."

"Faci mișto de mine, nu? Alcoolemia lui Troy era de doi virgulă trei. Era încă pe jumătate încărcat și își vomita creierii în dimineața următoare. Declarația lui nu valorează nimic, și tu știi asta. Și ca să știi, nu am cunoscut-o niciodată pe Rachel Parker înainte de sâmbătă seara."

Fred a avut decența să tragă apa. "Ai grijă de tine. Vince te vânează. Dacă are restul consiliului de partea lui, nu-l voi putea opri. Vince a mai spus că ar trebui să te gândești să-ți parchezi mașina aici noaptea, în loc să o parchezi acasă la domnișoara Parker."

Ei bine, la naiba. "Ce fac eu când nu sunt de serviciu e treaba mea."

"Vehiculul aparține municipalității. Dacă veți continua să o tratați preferențial pe domnișoara Parker, nu vă voi putea ajuta."

Ca și cum ai încerca oricum.

Un geamăt și un scârțâit metalic au întrerupt conversația.

Nu-i mai era foame, Mike și-a împachetat din nou prânzul și a aruncat punga pe scaunul pasagerului. Troliul camionului de remorcare a târât carcasa ruginită a unui Jeep Cherokee vechi pe malul lacului. Geamurile erau deschise. Apa se scurgea din vehicul.

Fred a zăbovit în timp ce Mike i s-a alăturat lui Ethan lângă vechiul Jeep și s-a uitat înăuntru. Singurul ocupant era o pernă moartă. "E gol."

Vizibil ușurat, Fred se dădu înapoi. "Ei bine, atunci, voi pleca. Ne vedem diseară la întâlnire. Gândiți-vă la ce v-am spus." Mike îi făcu semn primarului să plece.

Ethan și-a încrucișat brațele peste pieptul gol. "Lasă-mă să ghicesc. Vince Mitchell a ajuns deja la primar."

Mike a suspinat și a arătat spre Jeep-ul ruginit.

Ethan a înțeles aluzia și s-a concentrat din nou pe vehicul. "Trebuie să aibă douăzeci de ani. Poate mai mult. Fără plăcuțe de înmatriculare."

"Încearcă să afli pe numele cui a fost înregistrată ultima dată." Mike s-a întors spre SUV-ul său. În timp ce se așeza pe scaunul șoferului, a mușcat din sandviș, ceea ce nu i-a ușurat stomacul agitat. L-a pus deoparte.

Vandalism și un Jeep scufundat la Lost Lake. Alte acte de vandalism, amenințări poetice și o agresiune la ferma lui Rachel. Vince Mitchell îl supraveghea pe Mike. Care dintre aceste evenimente erau legate între ele și care erau crime întâmplătoare?

Capitolul 13

Observatorul se uită în ambele părți ale holului. Era singur. Folosind tivul cămășii, a deschis ușa și s-a strecurat în subsolul primăriei. A închis ușa grea de metal în urma lui, înăbușind sunetele mulțimii din ce în ce mai numeroase de la primul etaj. Subsolul primăriei era prăfuit, întunecat - și gol, dar el nu a riscat să aprindă o lumină. În schimb, a scos o lanternă mică din buzunar și a forțat în câteva secunde lacătul camerei de depozitare a poliției. Înăuntru, clasoarele erau aliniate în rânduri ca niște soldați.

Aici erau depozitate vechile dosare municipale, inclusiv cele pe care nu dorea să le citească polițiștii curioși. Nu după toți acești ani. Cine știa ce vor descoperi cercetările lui Rachel? Dacă avea noroc, putea distruge toate înregistrările istorice ale municipalității despre casa ei, împreună cu vechile dosare ale poliției. Casa lui Rachel avea secrete pe care trebuia să le păstreze.

A scos din buzunar o pereche de mănuși de latex și le-a tras pe el. Doar pentru orice eventualitate. A scanat etichetele de pe fațadele dulapurilor până

când a găsit secțiunea care adăpostea înregistrări de acum douăzeci și cinci de ani. Erau mai multe decât se așteptase. Mult prea multe pentru a le căuta. A zgâlțâit sertarul de sus al celui mai apropiat dulap. Era încuiat. A scos un briceag și l-a băgat în fanta cheii. O rotire rapidă a mânerului a stricat mecanismul. Lucrând rapid și în liniște, a murdărit podeaua cu hârtii, apoi a trecut la următoarele câteva dulapuri și a aruncat sute de dosare de manila.

S-a retras în camera principală și s-a uitat în căruciorul de curățenie din colț. După ce a ales câteva produse de curățat inflamabile, le-a turnat abundent peste hârtiile împrăștiate. La ieșire, a aprins un chibrit și l-a aruncat în centru.

Pulsul i s-a accelerat la zgomotul familiar.

S-a oprit în vârful treptelor, a ascultat și apoi a întredeschis ușa pentru a se asigura că holul era gol înainte de a ieși.

***

Rachel a desfăcut cutia de Pop-Tarts în parcarea de la Stop 'N Shop. A scos o prăjitură din punga de folie și a mușcat din ea. Dulceața falsă de căpșuni și glazura își disputau locul de frunte în gura ei. Și-a ascuns restul cumpărăturilor în spatele scaunului. Pop-Tarts au mers în spate. Înainte de a porni mașina, s-a întins în jurul ei și a scos o cutie de suc din punga maro.

Cinci minute mai târziu, zahărul de la trei prăjituri nu-i redase energia epuizată. Evenimentele din ultimele câteva zile o secaseră. Într-o perioadă foarte scurtă de timp, își pierduse calul și reușise să îi înfurie pe Blake, Sarah *și* Mike.

Sarah încă nu o iertase pentru că o vânduse pe Lady, iar ziua fusese plină de priviri furioase și tensiune inconfortabilă. Menținându-și tendința de lașitate, Rachel rămăsese în hambar cât de mult putuse. Partea bună era că era în avans cu treburile săptămânale. Lipsa prânzului era partea negativă. A băgat ultima îmbucătură în gură și a dat-o pe gât cu restul de cola. O durere îi trecu prin umăr. Munca suplimentară o pusese la încercare, dar ocupația nu-i dădea

timp să continue să disece tot ce se întâmplase sau reacția ei la aceasta.

S-a uitat la tabloul de bord. Mai avea o oră de omorât până la ora mesei. La ora patru, biroul secretarului comunei trebuia să fie încă deschis. Dacă aducea acasă ceva interesant despre istoria casei, poate un studiu de teren sau o hartă aeriană, Sarah ar fi putut să o ierte. Rachel băgă în viteză camionul și porni pe Main Street în direcția primăriei.

Parcarea municipală era plină, la fel ca și parcarea centrului de distracții de alături. O mașină din primul rând a ieșit, iar Rachel a intrat în spațiul liber. Înăuntru, holul era plin de oameni. Gesturi dure și voci ridicate subliniau tensiunea. Un panou cu litere negre indica faptul că ședința consiliului local va începe la ora șase, ceea ce explica toată agitația. În această seară, un mare agent imobiliar trebuia să vorbească despre un hotel și o stațiune propuse pe Lost Lake. Având în vedere că proiectul de construcție a unei case de vacanță era deja un subiect fierbinte la nivel local, reuniunea din seara asta ar putea avea ca rezultat o încăierare sau chiar trei. Stând pe vârfuri, a scanat mulțimea. Mike ar fi fost probabil aici, având în vedere agitația. Nu că ea l-ar fi căutat.

Sala de adunare și birourile membrilor consiliului se aflau la parter, iar departamentele administrative la etaj. Ea s-a strecurat prin mulțime spre casa scărilor. Mulțimea s-a mișcat în jurul ei. Corpurile se apropiau. O mână i-a strâns brațul stâng și a tras puternic. Durerea i-a sfâșiat umărul rănit. Cineva a lovit-o în spate. Deja dezechilibrată, a căzut în față pe spatele unui bărbat. Înainte de a se putea redresa, o altă mână i-a pipăit între picioare. *Ow!* S-a agățat de bicepșii din apropiere, și-a aranjat picioarele și s-a întors cu fața spre agresor. Tot ce a văzut au fost piepturi și umeri, în timp ce o grămadă de corpuri masculine o împingeau înapoi. Ce naiba?

Corpurile se mișcau. Un tip mare și păros a rânjit la ea, cu ochii albastru marin îngustați de ostilitate. "Ai face bine să ai grijă pe unde calci."

La naiba. Paria că el era cel care tocmai o pipăise.

"Hei, dă-te înapoi." Rachel s-a enervat, temperamentul arzând după șoc și umilință. A tras câteva coate osoase în coastele din apropiere. Bărbații au mormăit. Drumul ei s-a eliberat și ea a fost liberă.

Idioți.

S-a îndreptat spre trepte și l-a zărit pe David mergând pe gresie spre ea. Deși se despărțiseră în termeni decenți cu o zi înainte, de data aceasta el nu i-a oferit mâna. "Rachel, ești bine?"

Rachel și-a netezit tricoul și blugii zdrențuiți. "Mda. Doar nebunie aici. Ai venit pentru întâlnire?"

"Nu. Iau permisele pentru o slujbă." A dat din cap spre dosarul de manila pe care îl ținea la piept. "Aș vrea să rămân, dar trebuie să mă întâlnesc cu un client. Tu?"

"Nu. Am trecut doar să văd ce fel de documente istorice păstrează orașul."

Ceva a bâzâit în buzunarul jachetei sale și a scos un telefon mobil. "Îmi pare rău, Rachel. Trebuie să răspund. Ne vedem mâine dimineață. Încrucișează degetele pentru încă o zi uscată." S-a întors și și-a lipit telefonul de ureche.

Transpirând, Rachel a alergat pe scări până la al doilea nivel, unde se aflau birourile administrative. Pe hol, i-a zărit pe primar și pe patru membri ai consiliului discutând într-o sală de conferințe. Un tip pe care Rachel nu-l recunoscuse, dar care părea un om cu bani mulți, vorbea cu ei. Dezvoltatorul? Niciunul dintre bărbați nu părea prea fericit. Vince i-a aruncat o privire urâtă prin geam când a trecut pe lângă ușa închisă. Uau. Ziua ei devenea din ce în ce mai bună.

Rachel s-a îndreptat spre biroul funcționarului de la capătul holului. A închis ușa în urma ei împotriva zgomotului care se ridica de la primul etaj. În spatele tejghelei înalte până la brâu, Edna Kaiser stătea în spatele unui birou și se uita încruntată prin ochelari groși la un ecran de computer. Rachel o felicitase pe funcționară pentru abilitățile tehnologice, având în vedere că avea undeva în jur de o sută cincizeci de ani. Edna s-a ridicat clătinându-se în picioare și a întins mâna după baston în timp ce Rachel se apropia de tejghea. Înaltă de un metru patruzeci și grăsuță, Edna ar fi putut lucra ca pitic de grădină. Rachel a bătut din picior în timp ce funcționara bătrână se strecura până la tejghea. Bastonul ei bătea și pantofii ei ortopedici se zgâriau pe gresie cu fiecare mișcare înainte.

Edna și-a scos ochelarii de pe nas și s-a uitat la Rachel. "Pot să vă ajut cu ceva?"

"Bună. Caut niște informații despre casa mea. Phyllis Holloway a spus că ar trebui să te văd."

Funcționara a radiat. Dinții pătrați și albi îi străluceau. "Ce fel de informații căutați?"

"Nu sunt sigură. Am moștenit ferma de la bunicul meu. El susținea că este un reper istoric."

"Cine a fost bunicul tău, dragă?"

"Samuel Bishop."

"Oamenii tăi au deținut ferma aia dintotdeauna. Știi că strămoșii tăi au fost quakeri, nu?"

"Da, doamnă."

"Hmmm. Dacă memoria mea nu mă înșeală, ferma a fost construită la începutul anilor 1800." Funcționara a bătut cu un deget noduros în vârful bastonului ei. În spatele acelor ochi reumatici se afla o minte ageră. "Nu este cel mai vechi punct de reper din Westbury. Avem câteva clădiri care datează din anii 1780. Orice documente ale municipalității atât de vechi vor fi probabil arhivate la parter. Societatea istorică ar putea fi de mai mult ajutor..."

Sunetul strident al unei alarme de incendiu i-a tăiat calea.

Rachel s-a repezit la ușă și a deschis-o cu precauție. Fum!

***

Mike a închis dosarul de pe birou. Rachel avea dreptate. Cristan Rojas nu era un lord al drogurilor, cel puțin nu oficial, deși ocupația lui era puțin cam vagă pentru confortul lui Mike. Argentinian de origine, emigrat în SUA cu zece ani înainte, Cristan era directorul general al Rojas Corp, un conglomerat privat puternic investit în imobiliare și cafea. În afară de o nepăsare generală față de regulile de viteză și parcare, Mike nu reușise să găsească nimic suspect în trecutul său.

Blake Webb era și el destul de curat, cu excepția câtorva indiscreții ali-

mentate cu alcool din anii de fraternitate. Webb a gestionat un fond de încredere uriaș cu o diplomă Ivy League în afaceri. Richie Rich și-a petrecut majoritatea timpului și a banilor la Rising Star Farms.

Nici Webb, nici Rojas nu fuseseră condamnați vreodată pentru o infracțiune violentă. Asta nu înseamnă că nu erau capabili de violență, totuși. Oamenii bogați găseau adesea modalități de a-și îngropa faptele murdare.

Verificarea trecutului lui Lawrence Harmon a dus la câteva investigații deschise pentru practici comerciale ilegale, dar nimic concret sau violent.

Mike avea nevoie de mai multe informații decât cele pe care le putea obține prin canale oficiale. Situația era destul de ușor de remediat. Un apel rapid către Sean i-ar fi adus lui Mike tot ce avea nevoie. Disconfortul i-a înțepat conștiința. Sursele prietenului său erau discutabile din punct de vedere legal.

Mike era polițist de douăzeci de ani, dintre care ultimii zece aici ca șef, și nu mai ieșise niciodată din limitele legale. Nici măcar o dată. Ce era diferit la acest caz? Frustrarea lui? Lipsa lui de resurse și forță de muncă? Sau sentimentele lui pentru Rachel?

Și acesta era motivul pentru care polițiștii nu se implicau personal în cazuri.

Secretara lui, Nancy Whelan, a intrat în biroul lui cu o mână de fișe de mesaj roz. "Fred a sunat în timp ce tu vorbeai la telefon. A vrut să știe unde ești."

Mike a răsfoit teancul. Nimic urgent.

"A sunat laboratorul. Proba pe care ai trimis-o era sânge de căprioară." Nancy a așezat un formular pe biroul lui și a indicat linia de semnătură. Mike a semnat conștiincios.

"Sânge de căprioară?"

"Asta a spus el." Ea s-a încruntat la el, picioarele ei de cioară încreținduse ca niște evantaie întredeschise. "Ai mâncat? Bineînțeles că nu ai mâncat. De ce nu iei ceva înainte de întâlnire? Îl pot trage de timp pe Fred."

După treizeci de ani de muncă, Nancy se descurca foarte bine cu Fred. Sub deghizarea ei cu perle și cardigan, ea era câinele de pază al lui Mike. Dar în acest caz, el a trebuit să o oprească. Erau prea multe în joc. "Nu. Mă voi duce

acolo în câteva minute. Întâlnirea va deveni urâtă. "

Nancy a scuturat din cap când s-a întors. Cârlionții albi, ca o pană, se ascuțiseră până la un punct deasupra cefei, ca partea din spate a unei gâște. "Nu merită politețea."

"El este șeful." Practic, era nevoie de un vot al primarului și al consiliului local pentru a-l concedia pe Mike.

"Nu poți lucra atât de mult la nesfârșit." Nancy a fluturat un deget spre el și i-a aruncat o privire de "știu eu mai bine" peste umăr în timp ce ieșea.

Mike scana dosarele de pe biroul său. În stânga, diferitele plângeri ale lui Rachel erau împrăștiate lângă rapoartele Lost Lake. Ce puteau avea cele două în comun? Nimic în comun. În afară de lipsa clară de dovezi la ambele locuri, nu putea găsi nicio legătură între Rachel și proiect sau Harmon. Legătura cu vandalismul trebuie să fie o coincidență. Un protestatar era probabil vinovatul pentru distrugerea proiectului Lost Lake.

Dar cine voia să-i facă rău lui Rachel? Gândul că Rachel ar putea fi rănită l-a făcut să se întoarcă la computer, de data aceasta căutând *Rachel Parker, ecvestră*. A derulat numeroase articole din ziare locale și reviste despre cai. În partea de jos a primei pagini, a dat clic pe un link YouTube etichetat cu numele ei și cu *accidentul de la Tampa Cup*. Clipul a rulat.

Mike a dat clic pe link. Clipul arăta un cal mare cu o femeie mică la bord. Nu a putut vedea fața lui Rachel din cauza distanței și a unghiului camerei, dar bărbia încăpățânată de sub casca de catifea neagră era numai a ei. Un comentator i-a confirmat identitatea, remarcând promisiunea excepțională a tinerei echipe de cal și călăreț. Perechea a trecut cu ușurință peste o săritură mare cât un minivan. Bucăți de noroi au zburat din copitele animalului când Rachel l-a condus într-o curbă. Mike și-a ținut respirația când au sărit peste un bazin de apă de mică adâncime dintr-un singur salt uriaș. Calul galopa spre un zid de cărămidă uriaș, spera el fals. O alunecare a unui picior din față în noroi și perechea a făcut un salt amețitor, prăbușindu-se printre blocurile false de cărămidă și ajungând să se odihnească într-o învălmășeală de resturi și de membre de cal răsturnate și zvâcnite. Cu Rachel îngropată undeva dedesubt. Comentatorul și mulțimea au oftat la unison.

Calul s-a zvârcolit, s-a răsucit și s-a redresat, plecând șchiopătând, cu frâiele lăsate peste forma umană nemișcată de moarte, întinsă în pământ ca o păpușă ruptă. Ecranul a dispărut în momentul în care oficialii s-au grăbit să intre. Videoclipul s-a încheiat, înghețat pe Rachel, întinsă în noroi, nemișcată.

Rănile calului s-au dovedit a fi și cele care i-au pus capăt carierei. Webb îi purta pică lui Rachel? Un cal ca Fleet O' Feet trebuia să valoreze bani grei. Cu toate acestea, Webb a angajat-o pe Rachel timp de mai bine de doi ani după accident. De ce?

Greața l-a făcut pe Mike să se întindă după antiacidul pe care îl ascunsese în sertarul său. L-a scuturat și a băut direct din sticlă.

"Mă bucur să văd că te simți mai bine." Sean stătea în pragul ușii.

Mike a suspinat și a închis sticla. "Dă-mi o pauză. A fost o zi lungă și nasoală, și încă nu s-a terminat."

Sean s-a lăsat pe un scaun și a dat din cap spre monitorul computerului. "La ce te uiți?"

Mike a reluat înregistrarea video.

Sean a fluierat. "E norocoasă că e în viață."

Mike înghiți în sec. Vederea ei la pământ, nemișcată și lipsită de viață, îl făcu să se agite mai tare. Nemișcată și fără viață era o stare nefirească pentru Rachel.

"Ai mari probleme cu ea."

"Nu se va întâmpla nimic între noi."

Sean a pufnit. "Omule, presiunea care se creează între voi doi este ca ochiul unui uragan de categoria unu."

"Nu contează."

"De ce naiba nu?"

"Vince bănuiește deja că se întâmplă ceva între noi. Probabil că mă urmărește pentru că știa că am parcat pe aleea ei în ultimele două nopți."

Sean a ridicat o mână. "Ce ai făcut?"

"Trebuia să mă asigur că sunt în siguranță."

"Mike, nu poți păzi personal fiecare locuitor din Westbury care este victima unei infracțiuni, chiar dacă ai sentimente personale pentru ea, ceea ce

pot înțelege perfect."

Mike a ignorat întreruperea prietenului său. "Ea nu este genul meu. Am nevoie de cineva simplu, normal. *Sănătoasă.*"

"Recunoaște. Ai o slăbiciune pentru ea."

"Nu știu."

"Mike, ai dormit pe aleea ei." Sean a rânjit.

În ciuda iritării sale, Mike a râs. "Nu am timp să mă cert cu tine. Trebuie să merg la ședința consiliului local."

"Clădirea municipală este deja plină."

Mike a aruncat sticla de antiacid înapoi în birou. "Mă duc acolo în caz că cineva se hotărăște să fie prost."

"Nu vrei să spui când?" Sean și-a încrucișat brațele pe piept. "Ăsta era un oraș atât de liniștit."

"Nu-i așa? Întâlnirea va deveni neplăcută. Ce știi despre Lawrence Harmon?"

Sean a ridicat o sprânceană. "CEO al Harmon Properties?"

"Da."

"Nu prea mult, de ce?"

"Dosarele sale oficiale sunt destul de curate, dar este prea bogat pentru ca acestea să fie exacte. La fel cu Cristan Rojas și Blake Webb."

"Vrei să văd dacă pot dezgropa vreun schelet?" Sean a mișcat o sprânceană.

"Ai vrea?"

Sean se holba, cu gura căscată.

"Ce?"

"Vorbești serios? Arunci manualul cercetașilor?" a întrebat Sean. "Nu ți-e teamă că îți vor lua o insignă de merit sau ceva de genul ăsta?"

Mike și-a frecat tâmpla, unde bătăile inimii îi pulsau. "Te rog, Sean."

"Hei. Nicio problemă. Spre deosebire de tine, mie îmi place să mă joc în pământ." Sean și-a scos telefonul și a scris un mesaj rapid. "Îl pun pe unul dintre tehnicienii mei să se ocupe. Am informații pentru tine într-o zi sau două."

"Apreciez asta."

"Întotdeauna bucuros să ajut."

Afară, claxoanele sunau. Cineva a țipat. Mike s-a ridicat în picioare. Nancy a dat buzna pe ușa biroului său, cu ochii mari. "Primăria a luat foc."

"Cheamă-i pe toți înăuntru", a strigat Mike peste umăr în timp ce el și Sean ieșeau în fugă pe ușă. Secția de poliție era la doar o jumătate de stradă de clădirea municipală. Sirenele urlau. Oamenii strigau. Au ajuns la fața locului exact când pompierii voluntari își întorceau mașina în parcare. Fumul și oamenii se revărsau pe ușile din față. Mike a alergat prin parcare. A încetinit când a trecut pe lângă un pick-up negru. S-a uitat în geam. Părea că o cutie de Pop-Tarts explodase pe scaunul pasagerului.

Rahat. Rahat. Rahat.

Așa se pare. Oriunde se produceau probleme, Rachel era în mijlocul lor.

Mike și-a ținut respirația în timp ce scruta mulțimea care tușea și se agita șocată în jurul parcării. Nicio brunetă cunoscută.

Cu inima bătând cu putere, Mike a trecut pe lângă ultimii rătăciți care ieșeau din clădire. Un bărbat cu părul alb a țâșnit prin ușile de sticlă și a căzut în genunchi pe trotuarul de beton. Mike l-a apucat și l-a împins spre Sean. Un alt set de sirene a umplut aerul. "Paramedicii sunt aici." El a dat din cap spre vehiculul care se apropia.

Sean l-a luat pe bătrân și s-a întins cu mâna liberă spre umărul lui Mike. "Hei, pompierii sunt și ei aici. Lasă-i pe ei să se ocupe de căutare."

"Nu pot. Cred că Rachel e înăuntru." Mike s-a smuls din strânsoarea prietenului său și a plonjat în holul plin de fum.

Capitolul 14

La capătul treptelor, Rachel și-a ajustat strânsoarea pe brațul Ednei. Fumul urca prin casa scării, dar până atunci nu se vedeau flăcări sau căldură. Rachel

și-a încordat urechile pentru a auzi pocnituri sau, te rog Doamne, sirene, dar a auzit doar sunetele înăbușite ale agitației de afară. Clădirea era sinistru de liniștită.

Trosnitură, zgârietură. Trosnitură, zgârietură.

"Putem merge un pic mai repede, Edna?"

Cadrul funcționarei tremura în timp ce Rachel încerca să se miște mai repede decât să se târască.

Sirenele au sunat afară. Edna și-a bătut bastonul pe podea. "Plecați și lăsați-mă aici." *Oftat. Trosnitură, zgârietură.* "Pompierii vor veni în câteva minute."

"Nu se va întâmpla, Edna." Rachel a tușit. Fumul se îngroșa. Edna s-ar putea să nu mai reziste câteva minute. Culoarea ei dispărea rapid și se mișca mai încet cu fiecare respirație greoaie. "Dar ce-ar fi să te sprijini puțin pe mine? O să ieșim de aici imediat."

Edna a dat din cap în semn de aprobare.

Rachel s-a băgat sub brațul Ednei și i l-a pus pe umeri. Și-a înfășurat celălalt braț în jurul taliei bătrânei. Umărul ei țipa în timp ce o căra pe jumătate pe funcționară pe scări. Poziția era incomodă, iar Edna trebuia neapărat să renunțe la găluște și sos.

Slăbind, corpul ei devenea mai greu pe măsură ce ajungeau în hol. Rachel a încercat să mărească ritmul. Ar fi târât-o pe bătrână pe ultimii câțiva metri, dacă era necesar. O umbră uriașă apăru în fum. Un pompier? Nu. Era Mike.

Ușurarea o inundă pe Rachel. Nu conta cine era acolo să o ajute, dar se bucura să îl vadă.

El a ridicat-o pe funcționară de sub brațul lui Rachel. "Ai mai văzut pe cineva înăuntru?"

Rachel a scuturat din cap și s-a înecat. Având-o în brațe pe Edna, Mike a împins-o pe Rachel în parcare. "Paramedicii sunt la dreapta ta."

Aerul proaspăt i-a atins plămânii și a declanșat o rundă de accese de tuse. Lucruri urâte i-au sărit în gură. Edna, pe de altă parte, era mult prea tăcută în timp ce Mike o ducea spre personalul de salvare care aștepta.

Rachel s-a oprit, s-a sprijinit pe genunchi și a gâfâit. Gâtul îi era înfundat

cu funingine și fum. Lumea s-a înclinat când ea a fost luată de pe picioare și purtată pe asfalt. Mâna ei s-a așezat pe un antebraț imens, bronzat. Și-a ridicat privirea. "David?"

A așezat-o pe spatele unui camion și s-a ghemuit lângă ea. "M-am întors să ajut când am văzut camioanele de pompieri."

Un paramedic i-a pus o mască de oxigen pe față. Rachel a inhalat. Și a mai tușit. O umbră a căzut peste David. Mike stătea în spatele lui. În fundal, paramedicii lucrau la Edna. David s-a ridicat, întorcându-se în timp ce Mike întindea mâna și se prezenta.

"David Gunner." David a acceptat strângerea de mână.

"De unde o știi pe Rachel?" Mike a respins oferta unei măști. He- Man nici măcar nu respira greu. Dar apoi, el ar fi fost în clădire doar pentru câteva secunde. Să o grăbești pe Edna de un miliard de ani fusese ca și cum ai biciui o broască țestoasă. Rachel aspiră oxigen. Cineva i-a întins o sticlă de apă. Își clăti gura, își înclină capul și își turnă lichidul rece pe față.

"Prieteni vechi", a spus David. "O cunosc pe Rachel de când eram copii."

Ceva a pâlpâit în ochii lui Mike. Sau poate că erau doar iritați de fum. S-a ghemuit în fața lui Rachel. "Ești în regulă?"

Lacrimile îi curgeau pe obraji, iar ochii îi ardeau. Și-a turnat mai multă apă pe față și și-a uscat-o pe mânecă. "Ca o piersică."

Fața lui era serioasă, dar ochii i s-au luminat. "Ai fost aici pentru întâlnire?"

Ea a scuturat din cap. "Nu. Am trecut doar s-o văd pe Edna."

I-a digerat răspunsul, apoi i-a pus ușor masca pe față. Degetele lui au alunecat în spatele capului ei în timp ce ajusta banda elastică. Doamne ajută, voia să se aplece spre el și să-l lase s-o aline așa cum o făcuse cu o zi înainte. Practic, putea simți forța și căldura corpului lui.

"Trebuie să plec." S-a ridicat în picioare. Capul i s-a rotit în timp ce scana scena haotică. Lumini stroboscopice se învârteau pe vehiculele de urgență. Pompierii se grăbeau cu echipamentul. Mulțimea plină de funingine se strângea în grupuri la periferie. Apa, fumul și resturile erau împrăștiate prin parcare. Mike s-a întors spre David. "Poți să stai cu ea?"

"Sigur", a fost de acord David.

Mike a dispărut în mulțime. Ambulanțierul i-a adus mai multă apă și apoi i-a sugerat să meargă la spital pentru a fi examinată. Rachel a refuzat.

"Ești sigură?" David părea neîncrezător. "Nu arăți prea bine."

"Doamne. Mulțumesc." Rachel și-a clătit din nou gura. "Vreau să merg acasă. Este aproape timpul ca caii să fie hrăniți, iar eu aș ucide pentru un duș."

"Măcar lasă-mă să te conduc."

"Nu. Am nevoie de camionul meu." Rachel a răsturnat sticla și a înghițit lichidul rămas, dar gâtul încă i se mai simțea ca și cum cineva i l-ar fi frecat cu brichete de cărbune.

David a suspinat. "Te voi urma până acasă."

Rachel a mai luat câteva doze de oxigen înainte de a-și testa picioarele. "Sunt gata."

O tresărire de nervi îi mângâia coloana vertebrală. Rămășițe de adrenalină? S-a uitat peste scenă. Încă ieșea fum din clădirea de cărămidă. Sirenele fuseseră oprite. Radiourile vorbeau. Pompierii intrau și ieșeau din clădire cu furtunuri și alte echipamente. Două unități EMT evaluau câteva personae murdare de negru. Câteva mașini ale poliției de stat s-au alăturat mulțimii de vehicule de salvare.

De cealaltă parte a parcării, bărbatul voinic din mulțimea din foaier se afla în același grup de tipi cu aspect dur care o striviseră în holul municipalității. Ochii lui albastru marin s-au fixat pe Rachel, iar rânjetul lui i-a trimis un nou val de greață prin stomac. A tușit și și-a acoperit gura.

"Rachel?" David i-a sprijinit cotul.

"Cine este acela?" Ea a dat din cap spre grupul pestriț. "Păr negru, ochi albastru închis."

David a întors capul. "În tricoul negru?"

"Da."

"Acela este Will Martin. Vrei să stai departe de el. E prieten cu Troy și e periculos."

***

Sarah s-a uitat prin fereastra bucătăriei. Rachel și David traversau peluza de la hambar la casă. Ea le auzea vocile înăbușite, dar nu le putea deslușî cuvintele. La picioarele lui Sarah, Bandit s-a enervat. Corpul i s-a încordat. Pentru că nu voia să le trezească pe fetele pe care tocmai le culcase, a luat un os de mestecat și l-a închis cu el în sufragerie.

Fața lui Rachel era mânjită de funingine, iar ochii îi erau roșii. "Voi face duș în următoarea jumătate de oră. Mulțumesc că m-ai ajutat, David. Știu că nu-ți plac caii."

"Nicio problemă." David și-a târșâit picioarele și s-a uitat la cizmele sale de lucru. "Nu e nevoie de prea multă îndemânare ca să arunci cereale în găleți."

Avea David ceva pentru Rachel? Nu-l putea învinovăți dacă avea. Sora ei era uimitoare, în timp ce Sarah era o imitație slabă. De ce nu putea fi și ea pe jumătate la fel de puternică ca Rachel?

"Apreciez oricum ajutorul." Rachel și-a strâns puternic ochii și i-a redeschis. Câteva lacrimi îi curgeau pe obraji. Probabil că erau doar lacrimi de la iritarea provocată de fum, dar părea șocant că Rachel plânsese. Sarah nu-și putea aminti ultima dată când își văzuse sora plângând. Poate la înmormântarea mamei lor? Războinica interioară a lui Rachel nu lăsa garda jos prea des.

"Du-te și fă un duș." Sarah a deschis frigiderul. "O să-ți fac ceva de mâncare."

"Nu mi-e foame." Rachel s-a îndreptat spre hol. Câteva secunde mai târziu, scările de lemn scârțâiau și dușul porni cu un scârțâit de țevi vechi.

Sarah a scos caserola pe care o pregătise fetelor pentru cină.

Cizmele zgâriau pe podeaua bucătăriei. S-a uitat la David. Cu mărimea lui, cum ar fi putut să uite că era în cameră? "Ți-e foame, David?"

"Ah. Sigur. Mulțumesc."

"Ia loc." Sarah a scos o porție mare de tăiței și pui și a băgat farfuria în cuptorul cu microunde.

David s-a dus la chiuvetă și și-a dat cu apă pe mâini și antebrațe. "E rezistentă. Va fi bine."

"Cineva trebuie să aibă grijă de ea. Dumnezeu știe că nu va avea grijă de ea însăși." Doar Sarah și doamna Holloway cunoșteau inima fragilă a persoanei de sub acel exterior înțepător. Ei bine, poate că și David știa. "Mulțumesc că ai ajutat-o în seara asta."

"Am făcut cât de mult m-a lăsat." S-a așezat într-un scaun voluminos de căpitan. Sora ei nu prea era decoratoare. Masa, o monstruozitate uzată din pin închis, rămasă de la începutul anilor șaptezeci, era la fel de hidoasă. Dar Rachel nu dădea prioritate aparențelor. Orice îi lăsase bunicul era suficient pentru ea.

Sarah se gândea la bucătăria frumoasă pe care o lăsase în urmă. Perdelele încrețite și mobila lustruită nu acoperiseră adevărul urât. Se căsătorise cu Troy ca să scape din casa părinților ei. El spusese că o iubește. De fapt, voia doar să se culce cu ea. Ea a refuzat până când s-au căsătorit. Provenind dintr-o familie public disfuncțională, ea se străduise să fie fata cea bună. Întotdeauna făcea ceea ce părea corect pentru ceilalți. Acum a rămas cu consecințele.

Cuptorul cu microunde a sunat. Sarah a scos farfuria aburindă și a așezat-o în fața lui David. El a părut surprins când ea a pus argintăria și un șervețel lângă farfuria lui.

"Ai o prietenă, David?"

A coborât furculița de mâncare care se îndrepta spre gură și s-a holbat la farfurie. "Nu în acest moment."

O, nu. Întrebare greșită. Îl făcuse să se simtă și mai stânjenit. Încercând să se gândească la un nou subiect de conversație, ea se îndreptă spre tejghea.

"Cafea?"

David își reluase mâncarea. A dat din cap la jumătatea mesei și a înghițit.

"Este incredibil."

"Nu e mare lucru. Fetelor le place mâncarea simplă." A adus o cană, a pus-o pe tejghea și a turnat, fiecare sarcină luându-i mai mult timp cu o singură mână. Ceea ce i-a amintit. "Te-ar deranja să cari un cufăr vechi din pod când termini?"

"Deloc." David a răzuit ultima bucățică de mâncare din farfurie. "Să mer-

gem acum. Oricum, cafeaua nu e gata încă."

El a urmat-o la etaj. La etajul al doilea, Sarah s-a oprit să asculte la ușa dormitorului lui Rachel pentru câteva secunde. Sunetul apei care se scurgea era înăbușit de ușa închisă. Scara îngustă spre pod se afla la capătul holului. Cu excepția palierului liber și a unui culoar central, mobila, cutiile și alte mărunțișuri erau stivuite la întâmplare până la tavanul de doi metri.

"Ăsta?" A arătat spre micul cufăr negru din vârful treptelor. "Ăsta e. Cred că e cel pe care bunicul meu obișnuia să-l țină în sufragerie." Sarah a atins pielea neagră murdară și zdrențuită. "Poți să te descurci singur? Mânerele au putrezit."

"Mă ocup eu." David a ridicat cufărul în brațe cu un mormăit. "Nu e prea greu."

Se simțise greu când Sarah îl împinsese prin labirintul de dezordine. Dar David era de cel puțin două ori mai mare decât ea și nu avea un braț rupt.

La parter, David a întrebat: "Unde îl vrei?"

"În camera de zi."

A făcut stânga și a așezat cutia în vechiul salon din fața casei, gol în afară de câteva măsuțe. Mobila tapițată nu supraviețuise anilor de neglijență ai casei. Sarah aprinse singura lampă.

David a pipăit lacătul. "Nu vreau să îl sparg. Cufărul în sine arată ca o antichitate. Ai o șurubelniță mică?"

Sarah a adus una din bucătărie, apoi s-a retras să strângă două căni de cafea, pe care le-a adus pe rând. David a forțat încuietoarea și a ridicat capacul.

Înăuntru era o amestecătură de hârtii și cărți îngălbenite. Așezată pe marginea unei mese, Sarah a ridicat un jurnal legat în piele din grămadă. Legătura scârțâi când îl deschise. Scrisul decolorat avea nevoie de mai multă lumină decât singura lampă de la cotul ei.

David a răscolit câteva hârtii și a ajuns la un plic de manila modern. A strecurat câteva hârtii din interior și le-a scanat.

"Aici scrie că ferma este înscrisă în Registrul Național al Locurilor Istorice."

"Lasă-mă să văd."

Cu o expresie ciudată, David i-a înmânat paginile. "Nu ți se pare ciudat că bunicul tău nu ți-a spus niciodată?"

"Bunica mea a fost cea care a completat formularele. A murit înainte să mă nasc eu. Cred că nu era important pentru bunicul." Sarah a scanat paginile. "Oh, aici scrie că această casă a făcut parte din calea ferată subterană."

"Cum poate o cale ferată să meargă pe sub pământ?" Vocea somnoroasă a lui Alex venea de pe scări. Stătea pe treapta de jos, cu pătura sub braț, uitându-se printre fusaiole.

Probabil că pașii lor au trezit-o.

"Scuză-mă, David. Lasă-mă să o pun înapoi în pat. Servește-te cu mai multă cafea." Sarah s-a ridicat pentru a conduce copilul înapoi la etaj.

"Nu-i nimic. Trebuie să plec. Mulțumesc pentru cină."

"Așteaptă aici, scumpo." Sarah a bătut-o pe Alex pe obraz, apoi l-a urmat pe David până la ușa bucătăriei. "Mulțumesc că mi-ai adus sora în siguranță acasă."

"Cu plăcere. Noapte bună." A ieșit pe furiș.

Sarah a încuiat ușa în urma lui și s-a întors pentru a-și conduce fiica pe scări. Știind că Alex nu va renunța la o problemă mai ușor decât Bandit ar renunța la un os, Sarah răspunse la întrebarea copilului. "Nu a fost o cale ferată adevărată. Cu mult timp în urmă, în timpul Războiului Civil, sclavii fugari obișnuiau să se ascundă aici."

Oricât de mult ar fi înțeles fetița din explicație, datul din cap al copilului era prea serios pentru vârsta ei. Inima lui Sarah se strânse. Ar fi trebuit să-l părăsească pe Troy cu mult timp în urmă, dar tot sperase că se va maturiza.

"Unde s-au ascuns?"

Dorindu-și să-și poată ridica fiica, Sarah și-a înfășurat brațul în jurul umerilor lui Alex și a condus-o pe hol. "Nu sunt sigură. Poate în pod sau la subsol. Va trebui să fac mai multe cercetări ca să aflu."

Cu Alex băgată în pat, Sarah s-a oprit la ușa lui Rachel. Nu a auzit niciun sunet. A întors încet mânerul și a deschis ușa puțin. Rachel dormea profund pe pat, cu fața în jos și învelită doar într-un prosop. Sarah a intrat pe vârfuri și și-a acoperit sora cu o pătură.

Sarah s-a aplecat mai aproape. Rachel respira ușor, dar părea mai marcată de luptă decât Sarah. Rachel nu-și acoperise cusăturile de pe obraz, iar cicatricile încreștite de pe umăr și braț erau de un roșu intens după ceea ce trebuie să fi fost un duș lung și înecăcios. Culoarea nervoasă avea să dispară, la fel cum avea să dispară și tăietura de pe obraz. Rachel era o războinică înnăscută. Puterea ei nu era pusă la îndoială. Avea să facă față rănilor sale fizice.

Dar cicatricile de pe sufletul surorii ei erau o altă poveste.

Capitolul 15

La marginea orașului, Observatorul a virat la stânga într-un mic cartier exclusivist. Drumul se curba grațios printre casele impunătoare. Felinarele intermitente luminau loturile foarte mari cu cercuri ambră difuze. Se uită în față. Coloniala înaltă din cărămidă de la capătul străzii era întunecată.

Ciudat. Tanya ținea de obicei lumina de pe verandă aprinsă toată noaptea, mai ales când era singură. Observatorul a încetinit. Ceva nu era în regulă. A mers până la bordură și a stins luminile.

Câteva secunde mai târziu, ceva s-a mișcat în spatele arbuștilor tăiați care delimitau peluza din față. A apărut o femeie. Chiar și în jacheta cu glugă, a recunoscut-o după felul în care se mișca. Tanya. Mergând în vârful picioarelor pe tocuri foarte înalte, ea a alergat pe trotuar până la colț, unde un camion staționa.

Exista un singur motiv pentru care o femeie se furișa afară în miez de noapte.

Luminile de frână ale camionului au strălucit pentru scurt timp. Rulând pe întuneric, vehiculul a alunecat departe de bordură. Observatorul îl urmă la o distanță discretă. Două străzi mai încolo, farurile camionului se aprinseră când iubitul Tanyei făcu la dreapta pe drumul principal.

Observatorul își păstrase farurile stinse.

De ce alegea întotdeauna femei care îl înșelau? O amintire a unei alte trădări se amestecă în gândurile lui.

Nu îți face griji. Doar vino cu mine. Voi avea grijă de tine. Îți promit.

Nu ar trebui să-i urmeze. Ar trebui să se întoarcă și să meargă acasă. Lucrurile au mers prost când a acționat fără un plan. Dar nu s-a putut abține. Trebuia să vadă.

Tanya avea de gând să înșele. Avea de gând să își trădeze jurămintele, la fel cum făcuse o altă femeie cu atâția ani în urmă.

Emoția, teama și groaza se amestecau în sângele său.

El nu ar face nimic. El doar ar privi. La urma urmei, privitul era chestia lui. Avea mai mult control acum decât data trecută.

Data trecută fusese o crimă.

***

"Ești sigură că e ocupat?" Will a condus în spatele magazinului de furaje deținut de tatăl său. După miezul nopții, atât clădirea cu magazine, cât și depozitul erau întunecate. Chiar în spatele parcării, în umbra adâncă a unui copac, Will a pus camionul în parcare și a stins luminile. Cu depozitul în spate, nimeni nu-i va vedea camionul decât dacă îl va căuta.

Erau două motive pentru care aducea femei aici pentru sex. Unu, un polițist idiot nu-l putea aresta pentru sex în public sau expunere indecentă sau orice altă acuzație inventată, deoarece parcarea era proprietate privată. Doi, el nu lua niciodată femei acasă. Era prea greu să scape de ele. Nu era interesat de conversațiile sau opiniile lor. În felul ăsta, trebuia doar să închidă fermoarul și să le lase înapoi de unde le luase. Asta era simplu. Convenabil. Ca drive-through-ul de la un fast-food.

Cu greu se putea duce acasă la Tanya, iar acesta era un oraș mic. Dacă s-ar fi cazat la un motel, cineva ar fi observat.

La capătul pasagerului de pe banchetă, Tanya se dezbrăca deja. "Tocmai a sunat. Va fi ocupat ore întregi din cauza incendiului."

Will a mutat scaunul complet înapoi. Urmărind-o cum își desface sutienul de lux și cum scoate la suprafață sânii aceia uriași, el și-a cuprins erecția în creștere cu o mână. Nu avea să aibă nevoie de ore. La naiba, dacă ea continua să se zvârcolească așa, el nu avea nevoie de minute. "Trebuie să fie tare să fii măritată cu un om atât de important."

"Nu destul de tare." Ea a chicotit. Goală, Tanya s-a așezat în poala lui. "Vreau să mi-o tragi."

"Nici o problemă." Sânii ei erau chiar în fața lui. El i-a apucat cu ambele mâini. Erau imenși și rotunzi și perfecți ca ai unui star porno. "Vince nu are grijă de tine?"

"Are destulă grijă de el." Ea a făcut o față. "Mai mult decât mi-ar plăcea. La naiba cu Viagra."

A supt un mamelon adânc în gură. Tanya a gemut. Mâinile ei exersate s-au dus la cureaua și fermoarul lui. L-a eliberat în două secunde și l-a acoperit în trei. Acesta era un alt lucru care i-a plăcut la Tanya. Ea nu era în preludiu. Trecea direct la treabă, ca și cum și-ar fi petrecut toată ziua gândindu-se la penisul lui tare. Nu era interesată de nimic altceva în afară de sexul cu el.

Ca de obicei, ea l-a ridicat în picioare și a alunecat de-a lungul penisului său până la bază. El a apucat-o de fund cu ambele mâini. Stele mici îi pâlpâiau în ochi. Sânii ei îi săltau în față în timp ce ea îl călărea cu putere. El abia a rezistat până când ea a explodat în jurul lui.

Nu că el ar fi fost atât de preocupat de plăcerea ei, dar o Tanya bine servită se întorcea pentru mai mult. Și mai mult. Și mai mult.

Era insatiabilă.

Ea a coborât din poala lui. Will a scos prezervativul și l-a legat. Avea mai multe, ceea ce era bine, pentru că fața Tanyei se îndrepta deja spre poala lui. Respirația ei îi încălzea capul, iar penisul îi furnica. Știa deja ce poate face gura și limba ei fierbinte. Avea talent. Nu avea nicio îndoială că a suflat în drumul ei spre o cerere în căsătorie din partea bătrânului ei.

"Oh, iubito."

Ceva zăngănea afară. Pașii de alergare au răsunat pe pietriș.

Tanya a ridicat capul. "Ce-a fost asta?"

Un motor a pornit și a dispărut.

"O, doamne. Cineva ne-a văzut." Cu ochii mari, Tanya s-a târât din poala lui și s-a ghemuit pe podeaua camionului. Și-a luat puloverul, ținându-l pe sânii ei glorioși. Cu restul corpului ei complet gol, priveliștea îi făcea penisul lui Will să pulseze.

"Probabil doar copii. Poate că noi le-am luat locul."

Tanya și-a tras buza inferioară între dinți. Will și-a imaginat scula acolo, în schimb.

"Ei bine, au plecat acum." El a apucat-o de talie și a tras-o înapoi pe scaun. Tanyei îi plăcea să fie riscantă și dură. Dar îi plăceau și lucrurile strălucitoare pe care i le cumpăra bătrânul ei soț. Nu avea de gând să-și asume riscul ca el să afle despre micul lor aranjament. "Relaxează-te. E întuneric. Nimeni care se uită nu ar putea ști că ești tu."

"Dar cineva privea." Excitarea îi tachina vocea.

"Asta te excită?"

El și-a înfășurat mâna în părul ei lung și blond.

Și-a coborât capul în poala lui și a respirat pe penisul lui. "Oh, da." Șoldurile lui Will s-au ridicat. Murea să o aibă din nou.

***

Mike a intrat în garajul său și a parcat. Extenuarea s-a târât în membre în timp ce trecea pe lângă carcasa spintecată a Mustangului decapotabil din 1970 care îi aștepta atenția încă de la începutul verii. A împins ușa care dădea în casă. Sunetul gemetelor unei femei i-a răscolit firele de păr de pe ceafă. Și-a scos arma din șold și și-a lipit umărul de tocul ușii. Ce naiba? Ce fel de intrus aprindea luminile?

"Pentru numele lui Dumnezeu. Pune arma deoparte."

"Sean?" Mike a intrat în camera de zi. Sean stătea întins în fotoliu în fața televizorului, care era sursa tuturor gemetelor feminine.

"Cine altcineva ar putea fi? Nu ai nimic care să merite furat în afară de ecranul mare." Sean a sorbit din sticla de bere pe care o ținea în mână. "Nu ai mai actualizat nimic în locul ăsta de când a murit mama ta. Asta a fost cu mult timp în urmă, Mike."

Mike nu a argumentat. Cu excepția transformării camerei ei în birou, casa era cam la fel. După ce și-a aruncat cheile și telefonul pe blatul din bucătărie, a mers în dormitor și și-a încuiat arma în seiful din noptieră. În afară de somn, petrecea puțin timp aici. S-a strecurat în baie pentru a începe dușul în drum spre sufragerie.

"De ce te plângi? Vii aici doar ca să te uiți la filmele tale porno."

"Ei bine, nu prea pot să mă uit la ele acasă. Sunt copii acolo", a spus Sean. "Nu te superi, nu-i așa?"

"Nah. Nu e ca și cum aș fi vreodată aici." Mike a început să-și descheie cămașa de uniformă. "Nici măcar nu trebuie să intri prin efracție. Ți-am oferit o cheie de zeci de ori."

"Asta nu e distractiv." Sean a dat volumul jos la televizor, s-a ridicat și s-a întins. "Amanda ți-a trimis cina. O s-o bag în cuptorul cu microunde."

"Mulțumesc. Trebuie să fac un duș rapid. Miros ca o scrumieră." Pe drum, Mike și-a scanat casa pentru orice semn al intrării lui Sean. Ca de obicei, Mike nu a văzut nimic. Într-o zi își va da seama cum intra și ieșea prietenul său fără să lase nicio urmă. În seara asta, era prea obosit ca să îi pese.

Baia aburea când Mike s-a dezbrăcat și s-a băgat sub jetul fierbinte. Apa ia bătut pe umeri în timp ce se săpunea. Căldura îi relaxa mușchii. Prea mult. Pleoapele îi căzură. Reușise să ia exact o înghițitură de cafea înainte ca stomacul său să-i spună fără echivoc că nu era o idee prea bună. Scuturând din cap, a dat drumul la apă rece și și-a băgat capul sub apă cu toată forța. Șocul jetului înghețat i-a limpezit capul. A închis robinetul și s-a șters cu prosopul. Tremurând, a intrat într-o pereche de pantaloni de trening care păreau destul de curați. Chiar avea nevoie de o oră pentru a spăla niște rufe. Mirosul de pui l-a atras înapoi în bucătărie, cu tricoul în mână. Plăcile ceramice erau reci sub

picioarele lui goale.

Sean scotea un castron din cuptorul cu microunde. "Sunt doar resturi de pui și găluște." S-a întors când Mike și-a tras cămașa pe cap. "Sfinte Sisoe."

"Ce?"

"Arăți de parcă ai slăbit 15 kilograme."

"Au fost câteva săptămâni grele." De fapt, erau mai mult de douăzeci, dar Mike nu avea de gând să ofere voluntar această informație.

Sean a așezat castronul pe tejgheaua care împărțea zona de gătit și cea de luat masa. "Mănâncă."

"Da, mamă." Mike a alunecat pe un taburet de lemn și a înghițit. Stomacul său a protestat la primele mușcături. A făcut o pauză, mestecând încet, dar s-a liniștit suficient pentru a continua într-un ritm mai lent.

Sean s-a sprijinit de tejghea, cu brațele încrucișate pe piept, privind. Și-a ținut gura până când Mike a terminat cea mai mare parte a mâncării.

Mike și-a îndepărtat farfuria. "Spune-i Amandei mulțumesc."

"E îngrijorată pentru tine."

"Apreciez asta." Mike s-a ridicat, a trecut la frigider și și-a turnat un pahar cu lapte degresat organic. A ridicat o bere și, sperând să îi distragă atenția prietenului său, i-a făcut semn cu mâna lui Sean.

Nu a funcționat. Sean a luat telecomanda televizorului de pe tejghea și și-a oprit filmul. Semn rău.

"Nu poți continua așa. Ai nevoie de ajutor."

"Știu. De aceea te-am rugat să faci acele verificări." Dacă pornografia nu îi distragea atenția prietenului său fericit căsătorit, dar ușor pervers, nimic nu o făcea. Mike a renunțat la diversiune. "Îl cunoști pe David Gunner?"

"Vag. Antreprenor local. Remodelează mai ales bucătării și băi."

"L-am văzut prin oraș, dar nu-mi amintesc unde sau când."

"E de casă. De ce?"

"A stat pe lângă Rachel în seara asta, după incendiu." Mike a băut niște lapte. Îl bănuia pe David Gunner din motive întemeiate sau pentru că se purta familiar cu Rachel? Mike nu avea de ce să fie gelos. Ea nu era a lui, dar să fie al naibii dacă gândul ăsta nu-i făcea pieptul gol.

"Ea a fost acolo? E vreo șansă ca focul să fi fost un alt atac asupra ei?"

"Nu prea cred. A spus că doar s-a oprit la biroul funcționarului municipal. Nu părea că a fost o călătorie planificată. La naiba, toată lumea din oraș a fost acolo în seara asta pentru întâlnire. Aș putea la fel de bine să folosesc listele electorale pentru lista mea de suspecți."

"Deci a fost cu siguranță un incendiu provocat?" a întrebat Sean.

"Anchetatorul incendiilor provocate de poliția statală nu a confirmat încă acest lucru, dar asta crede șeful pompierilor. S-au găsit urme de accelerant. Punctul de origine a fost subsolul, unde a fost reținut incendiul."

"Care sunt pagubele?"

"Tot ce este la subsol este istorie. La etaj a fost mai bine. Majoritatea pagubelor sunt cauzate de fum și apă. Structural, clădirea pare intactă, dar vom avea nevoie de un inginer pentru a verifica acest lucru."

"Ar fi putut fi mai rău. Noroc că nu a murit nimeni, având în vedere câți oameni erau înăuntru."

"Categoric." Mike și-a frecat o mână pe față. "Poliția statală se va ocupa de ancheta incendiului provocat, dar focul trebuie să aibă legătură cu proiectul Lost Lake. Nu poate fi o coincidență că un piroman a ales seara asta pentru a incendia locul. Seara în care Lawrence Harmon este programat să facă o prezentare despre stațiunea propusă."

Expresia lui Sean a devenit sumbră. "Nu-mi place asta, Mike. Asta merge dincolo de vandalism. Să dai foc unei clădiri pline de oameni arată o lipsă de conștiință îngrijorătoare sau o intenție criminală."

"Știu", a fost de acord Mike. "Ori avem de-a face cu un extremist ecologist, ori cu un sociopat. Nu-mi place niciuna dintre aceste opțiuni."

"Sau cineva care are un interes personal ca proiectul Lost Lake să eșueze. Ai vreun suspect pentru plângerile anterioare de vandalism?"

"Rahat, da." Cum ar fi putut uita? Mike își luă telefonul mobil de pe tejghea. A deschis aplicația video și a redat scanarea mulțimii care protesta în fața proiectului Lost Lake. "La naiba, imaginea e prea mică pentru a identifica pe cineva."

"Trimite-mi-o. O voi mări pe computer și voi imprima fotografii din fieca-

re cadru."

Mike s-a gândit. Din punct de vedere tehnic, înregistrarea video era o probă. Dar municipalitatea nu avea capacitatea de a face ceea ce putea Sean. Consiliul municipal avea probabil de gând să-l concedieze oricum. Mike a apăsat pe tastele telefonului său.

"Uite-l că vine."

"Bine. Voi fi la Rachel devreme pentru a lucra la sistemul ei de securitate. Ai de gând să dormi puțin, nu?"

"Nu știu. Sunt îngrijorat pentru Rachel și sora ei. Focul m-a făcut să cred că se întâmplă ceva ce nu mi-am dat seama încă. Ce anume?"

Sean se holba la el. "Nu te-am văzut niciodată atât de obsedat de o femeie."

Mike a suspinat. "Nici eu nu înțeleg."

"Unele lucruri sfidează logica." Sean a rânjit. "Dar dacă aș fi în locul tău, aș cumpăra niște prezervative noi. Expiră pe parcursul unui deceniu."

"Ale mele nu sunt chiar atât de vechi." Dar nu erau proaspete nici pe departe. "Și cred că te grăbești cu lucrurile. Nu am de gând să mă culc cu ea."

"Sigur că nu." Sean nu părea convins în timp ce își clătea sticla de bere și o punea în coșul de reciclare de sub chiuvetă. "Ai încredere în mine, nu?"

Mike și-a dat ochii peste cap. "Sigur că da. Am fost cei mai buni prieteni încă din clasa a treia."

"Voi trimite un om la ea acasă în treizeci de minute." Mike nu știa ce să spună.

"Înainte de a găsi un argument, nimeni nu trece de băieții mei. Rachel și sora ei vor fi în perfectă siguranță. Dacă vrei, el poate fi invizibil. Nici nu vor ști că e acolo."

Mike era atât de obosit, încât îi venea să-și pună capul pe tejghea și să închidă ochii. Drumul până în dormitor s-ar putea să nici nu fie necesar. Nu exista niciun motiv să nu-i accepte oferta lui Sean. Instinctul ciudat de om al cavernelor al lui Mike față de Rachel, că el ar trebui să fie cel care o păzește, era complet irațional. Ceea ce conta era că ea - ei erau în siguranță. În plus, să se urce la volan atât de obosit cum era el acum ar fi fost periculos și stupid. "În regulă."

"Nu vei valora nimic dacă nu dormi puțin și trebuie să oprești o serie de crime. În plus, Quinn este cu ochii pe fundul tău trist. Dacă începi să arăți mai rău, vine după tine." Sean s-a oprit. Fruntea i s-a încruntat. "Stai puțin. Ai fost de acord cu mine?"

"Da."

"Ei bine, rahat. Nici măcar nu te-ai certat. Cred că te simți mai rău decât am crezut."

Mike nu a comentat.

Sean și-a scos telefonul și a trimis câteva mesaje. "Băiatul meu va rămâne până ajung eu acolo mâine, ca să încep să lucrez la sistemul de securitate."

"Mulțumesc, Sean. Încuie când pleci." Mike s-a târât spre dormitor înainte să leșine în picioare. S-a prăbușit cu fața în jos peste cuvertură.

"Știi, există o întrebare pe care nu ai pus-o." Mike s-a rostogolit.

Sean stătea în pragul ușii. "De ce Vince te vânează de când a preluat funcția. Există un singur motiv la care mă pot gândi pentru acțiunile lui Vince: vinovăția."

Capitolul 16

Rachel s-a dezbrăcat de hainele de curățat hambarul și a făcut un duș rapid înainte de a se îmbrăca în pantaloni de călărie și un tricou curat. A coborât scările, a luat un Pop-Tart din bucătărie și a ieșit în după-amiaza înnorată. Sean, tipul de la pază, și asistenții lui scoteau lucruri din spatele dubiței lor. Un SUV alb gigantic era parcat lângă vehiculul comercial. Jos, lângă hambar, David își învârtea pulverizatorul comercial de vopsea spre camionul său.

Rachel a traversat peluza din spate, oprindu-se în dreptul copacului pentru a-i da unui Bandit frustrat o palmă și un colț din prăjitura ei. "Îmi pare rău, amice. Nu te pot lăsa să ciupești niciunul dintre muncitori."

Rachel s-a apropiat de hambar. Vopseaua albă proaspătă strălucea.

"Mulțumesc, David. Nu pot să cred că un singur strat a acoperit toate astea, și asta în doar câteva ore."

"Echipamentul potrivit ajută." David a roșit și a ridicat pistolul de vopsit din mână. "Am folosit un grund rezistent, astfel încât roșul să nu transpară. Stratul de acoperire va trebui să aștepte, totuși. Raportul meteo de azi-dimineață arăta că urmează să plouă și mai mult."

În ciuda perspectivei unei furtuni iminente, Rachel radia. Absența înjurăturilor îi ridica moralul. În spatele ei, anvelopele scârțâiau pe pietrișul aleii. Rachel s-a întors când Sarah și-a parcat dubița lângă camionul Wilson Security. Sora ei a coborât din dubiță și le-a scos pe fete din scaunele lor de mașină. Copiii au alergat să-l întâmpine pe Bandit, care sărea și lătra vesel.

Ținând o pungă de cumpărături în brațul bun, Sarah s-a îndreptat spre Rachel și David. Mersul surorii ei era mai lin decât cu o zi înainte. "Ai timp pentru prânz, David?"

"Sigur." David a dat din cap. "Lasă-mă câteva minute să mă spăl." "Rachel, ți-e foame?" A întrebat Sarah.

"Mai întâi am ceva treabă de făcut." Pierduse prea mult timp în dimineața asta discutând cu Sean despre sistemul de alarmă propus. „Du-te tu.”

Rachel a intrat în hambar. O copită a bătut în lemn. Singurul cal din grajd, odiosul gri, și-a scos capul peste jumătatea ușii și a mârâit.

"Relaxează-te. Am un singur lucru de făcut. Apoi tu și cu mine vom petrece ceva timp de calitate împreună." Deși problema calului era călărețul său neexperimentat, Rachel ar fi făcut tot ce putea pentru a face din animal o călărie mai sigură. Chiar dacă asta însemna să-l călărească în fiecare zi pentru a-și consuma excesul de energie înainte ca Lucia să sosească pentru lecția ei.

În camera de furajare, a curățat praful de pe fundul pubelei goale și a luat un sac nou de 15 kg de peleți de pe paleta ridicată din colț. Încă dureroasă din noaptea precedentă, cicatricea veche din umăr o durea în timp ce târa sacul pe podea. S-a oprit pentru a se odihni un minut, apoi s-a ghemuit și a îmbrățișat sacul. S-a ridicat în picioare și a ridicat sacul pe marginea pubelei.

"Ce naiba faci?" O voce profundă și enervată din ușă a surprins-o.

Se chinuia cu sacul. Mike a pășit prin ușă. A făcut doi pași lungi și l-a

ridicat din strânsoarea ei cu o singură mână. Sub cămașa de uniformă, bicepșii se umflau, dar fața lui era înroșită de furie, nu de efort, în timp ce arunca granulele în recipient. "Asta e mult prea grea pentru tine." S-a apropiat mai mult, ridicându-se deasupra ei.

Rachel nu se dădu înapoi. Faptul că știa că el avea dreptate a provocat o iritație în ea. Nu era ca și cum îi plăcea munca manuală istovitoare. De îndată ce bugetul i-ar fi permis, ar fi fost mai mult decât fericită să angajeze un ajutor mai tânăr și mai puternic. Până atunci, treburile trebuiau să fie terminate.

"Uite, He-Man, apreciez grija ta, dar am o afacere de condus. Nu pot aștepta un om mare și puternic de fiecare dată când trebuie să fac o treabă grea."

Expresia lui a trecut la acea privire exasperată pe care ea părea să o cultive de la el. Albastrul ochilor lui s-a întunecat în timp ce o privea fix. Căldura i-a iradiat prin burtă, aproape făcând-o să uite de ce tocmai se enervase pe el.

"Ei bine, ar trebui. O să te rănești."

Oricât de mult ar fi urât să-și recunoască slăbiciunea, umărul încă îi pulsa cu fiecare bătaie a inimii. Expiră greu, frustrată. "Dacă tot ești aici, poți să mai arunci unul din sacii ăia acolo?"

Mike a ridicat sacul de 50 de kilograme și a umplut pubela ca și cum ar fi turnat un castron de cereale. Spectaculos.

"Mulțumesc." Rachel a traversat coridorul până la camera de tapițerie, un spațiu de zece pe zece care acumula praf indiferent de cât de des îl mătura. Mirosurile dulci de săpun de glicerină și piele i-au umplut nasul când și-a ridicat șaua. A așezat-o pe un suport de pe culoar. O briză umedă flutura prin ușile duble.

Mike s-a sprijinit de peretele de lemn și și-a încrucișat brațele peste un acru de piept. "Chiar ar trebui să mai călărești?"

Rachel nu putea răspunde. Ochii îi ardeau, iar gâtul i se strângea. Dar nu iritarea provocată de fumul de aseară îi provoca disconfort. Era aceeași întrebare cu care se lupta de doi ani. Dacă nu putea călări, ce ar fi făcut? Nu avea contacte în afara afacerilor cu cai. Nu era o persoană sociabilă. Singurul moment în care nu se simțea ca un proscris era pe spatele unui cal. Acesta era locul ei. Evitându-i privirea, s-a întors în atelier după un frâu.

"Am văzut înregistrarea video a căzăturii tale."

Furia și rușinea îi urcau pe față lui Rachel, concurând cu autocompătimirea pentru prima poziție emoțională. Un moment, un reflex greșit fusese suficient pentru a-i ruina cariera și picioarele unui cal incredibil. Făcând un pas înapoi pe culoar, l-a înfruntat și a strâns din dinți.

"Este pe YouTube."

"Minunat."

"Ceea ce vreau să spun este că nu ar trebui să faci lucruri de genul ăsta. Nu vei face decât să înrăutățești lucrurile. Ar trebui să-ți găsești altă meserie."

A înfipt un deget în centrul pieptului lui lat și tare. A fost ca și cum ar fi înțepat un bolovan. "Cum ar fi ce? În caz că nu ai observat, nu sunt chiar o persoană sociabilă."

Simpatia i-a traversat fața. Rachel a închis ochii. Mike nu era de vină pentru situația ei dificilă. Căderea fusese din vina ei. Și-a revenit în fire și a numărat până la zece. El nu a întrerupt-o, doar a stat acolo cu toată înțelegerea aia blestemată în ochi. "Uite, e singurul lucru pe care știu să-l fac. Singurul lucru pe care mi l-am dorit vreodată să îl fac." Vocea i s-a clătinat și a regretat că și-a recunoscut vulnerabilitatea în secunda în care i-a ieșit din gură. Gândește mai întâi, vorbește apoi. Un concept atât de simplu nu ar trebui să fie atât de greu de implementat.

Ochii lui Mike s-au înmuiat. "N-aș vrea să te mai văd rănită așa."

"Mă descurc singură."

"Spune-mi despre noaptea trecută. Ești sigură că nimeni nu știa că vei fi la clădirea municipală?"

"Nici măcar nu știam că voi fi acolo." Rachel i-a făcut un rezumat rapid al opririi ei improvizate la biroul funcționarului.

"De unde ai vânătăile astea?" Ochii lui s-au oprit pe antebrațul ei, unde bătăușul de aseară lăsase urme de degete furioase.

I-a povestit despre bărbații din mulțime. Pentru a evita privirile lui și umilința ei, când a ajuns la partea cu apucăturile urâte, s-a ascuns înapoi în camera de tapițerie pentru o șa. "David a spus că numele liderului era Will Martin. De fapt, nu l-am văzut făcând-o, dar sunt destul de sigură că el a fost.

Un tip mare, cu ochi albastru închis, păros, cu un semn pe umăr de mărimea lui Jupiter."

Când ea s-a întors, el o urmase în spațiul mic, mărimea lui eclipsând camera. Apropiindu-se, suficient de aproape încât ea să-i simtă mirosul apetisant de aftershave, el a îngrădit-o de perete și i-a întins mâna goală, cu palma în sus. Pulsul lui Rachel tremura. Degetele i s-au strâns pe tamponul de fleece din mâinile ei. S-a uitat în sus, așteptându-se la căldură. Dar fața lui devenise dură, ochii lui reci ca un cer senin de iarnă.

"Lasă-mă să văd."

"Nu doare."

El a înclinat capul într-o parte și i-a aruncat o privire care spunea că nu o crede. Ea a clipit prima.

"Lasă-mă s-o văd", a repetat el mai deliberat.

Ar fi trebuit să protesteze, să se miște, să facă ceva pentru a pune ceva spațiu între ei. Nu permitea nimănui să o încolțească. Dar Mike i-a copleșit simțurile, i-a oprit reacțiile defensive înrădăcinate. "Nu-i mare lucru."

Un mușchi din maxilar i s-a contractat. "Te rog."

Ea nu era pregătită pentru cererea lui blândă. Brațul ei s-a mișcat fără nici o consultare cu creierul ei. S-a predat fără nici măcar pretenția de rezistență. Șeaua a alunecat din strânsoarea ei și a aterizat pe podea. Manierele ciudat de politicoase ale lui Mike o scoseseră din ritm. Rachel era mai confortabilă cu ostilitatea și confruntarea decât cu rutina lui calmă și rezonabilă.

Mike și-a strâns degetele în jurul încheieturii subțiri și a examinat vânătăile din ce în ce mai întunecate.

Rachel își dorea ca inima să își încetinească contracțiile maniacale, dar aceasta o sfidase. Pulsul îi bătea în degetul mare de parcă ar fi încercat să îi atragă atenția. El i-a rotit brațul pentru a se uita la semne. Un deget ușor ca o pană i-a mângâiat pielea, iar bătăile inimii ei au sărit de bucurie.

Ea a tras de braț, dar el nu a renunțat, reușind să-și țină degetele închise fără să exercite o presiune suplimentară pe pielea ei. Prinderea lui era ca o menghină capitonată. În mod ciudat, nu constrângerea o deranja, ci reacția ei la ea. Corpul ei flutura un steag alb. Un fior ciudat a bubuit în interiorul ei în

timp ce un gând înspăimântător îi trecea prin minte: în acest moment, ea ar face orice i-ar cere. Și probabil că i-ar plăcea. Foarte mult. El ar fi blând - și răbdător, genul de răbdare care ar putea mânca o noapte întreagă. Fiorul care îi străbătu șira spinării și îi pătrunse în burtă era tot lichid fierbinte.

Intensitatea și foamea de pe chipul lui Mike au făcut ca întregul corp al lui Rachel să se înroșească. Când mâna lui s-a strecurat și a prins-o de ceafă, ea nu s-a împotrivit prea tare. El i-a înclinat fața în sus și și-a strivit gura pe a ei.

Gura lui era fierbinte și solicitantă. Sângele ei a răbufnit, iar corpul ei a răspuns de la sine, apăsându-se pe fiecare centimetru de oțel al lui. Camera mică și prăfuită a dispărut. El avea gust de mentă. Tot ce simțea ea era parfumul cald care o înnebunea. El își îndepărtă capul, dar ea nu avusese destul. Nici pe departe suficient. Sărutul acela fusese un aperitiv când ei îi era foame de o masă. Degetele ei au strâns poalele cămășii lui de uniformă și i-a tras gura înapoi spre a ei. Voia să se înfășoare în jurul lui. Îl voia lipit de fiecare centimetru al pielii ei. Îl voia sub ea, deasupra ei, în ea. Piele pe piele.

Voia totul.

Mike și-a întors capul, înclinându-și gura pentru a pătrunde mai adânc. Limba lui a alunecat peste a ei, iar mâinile lui au coborât spre corpul ei, luându-i fundul și strângându-l. Palmele ei s-au întins pe pectoralii lui. S-a aplecat și mai aproape, până când trupurile lor au fost în contact de la gură la șold și ea a putut simți erecția masivă care îi forța partea din față a pantalonilor. Oh, baby. Toate părțile corpului lui erau proporționale. Un picior s-a agățat de coapsa lui, trăgându-i erecția exact unde voia ea. El a apăsat în ea. *Da. Oh, Doamne. Da. Chiar acolo*.

Ochii i s-au închis și tot ce putea face era să simtă. Căldura și puterea brută de sub mâinile ei, împotriva corpului ei, presându-i miezul, i-au făcut membrele să tremure.

O flacără lichidă se aprinsese adânc în burta ei. Dar asta nu era singura parte din ea care se încălzea. Îmbrățișarea lui Mike a stârnit o dorință, ceva ce ea nu mai experimentase până atunci și nu ar fi ratat niciodată dacă nu ar fi simțit-o. Ceva s-a mișcat în interiorul ei pe măsură ce acest bărbat înmuia învelișul dur din jurul inimii ei.

Ce naiba s-a întâmplat?

Ea a deschis ochii. El și-a ridicat gura la un centimetru de a ei. Îi cerceta chipul ca și cum ar fi căutat răspunsul la aceeași întrebare.

"Nu-mi place gândul că mâinile altui bărbat sunt pe tine. Mă înnebunește. Mă face să vreau să-l rup în bucăți." El a suflat cuvintele împotriva gurii ei. Plămânii îi zvâcneau și sudoarea îi izbucnise pe frunte. Albastrul ochilor lui era aproape negru de dorință. Autocontrolul de fier al lui He-Man îi scăpa, totul din cauza ei. "Ce mi-ai făcut?"

Rachel a înghețat. Chiar dacă sărutul nu o lăsase fără suflare, nu avea un răspuns pentru el. Declarația lui avea o tentă posesivă care făcea ca toate părțile ei topite să se tensioneze din nou. Își lăsă piciorul să alunece încet înapoi pe pământ, îi aranjă cămașa de uniformă la locul ei și îi netezise ridurile. Pentru prima dată în viața ei, rămăsese fără cuvinte. Creierul ei reflecta întrebarea lui. Ce *îi* făcuse *el*?

Ochii lui s-au fixat pe ai ei. "Ce e cu tine? Ești înțepătoare, încăpățânată și nesăbuită. Și totuși, se pare că nu mă pot sătura." Și-a lipit fruntea de a ei într-un gest surprinzător și nefamiliar, care sublinia trecerea de la dorința sexuală la ceva mai intim.

O, nu. Nu putea suporta mai mult. Uite ce-i făcuse lui Blake.

Și ce îi făcuse mama ei tatălui ei.

S-a aplecat în altă parte. Un fior a cuprins-o la pierderea contactului - și la pierderea controlului. Era doar o altă decizie impulsivă? Ceva alimentat de tensiunea acumulată în ultimele câteva zile?

Incapacitatea ei de a se angaja față de Blake distrusese cea mai bună, singura prietenie adevărată din viața ei. Nu putea trece din nou prin asta. Miza era mai mare de data asta. Mike a cultivat speranța în ea. El umplea spațiul gol și singuratic de sub osul pieptului ei. Dar ce se va întâmpla când își va da seama că ea nu era capabilă să-i ofere același lucru? Panica rece i s-a infiltrat prin piele și i s-a înfipt în inimă. Transpirația îi umezea palmele. Era fără suflare și ametită, deși plămânii îi funcționau ca burduful unui șemineu.

Avea nevoie de aer. Și-a pus ambele mâini pe pieptul lui și l-a îndepărtat. "Nu pot să fac asta."

Căldura din ochii lui se stinse ca și cum ea ar fi stins un foc.

"Destul de corect." Vocea lui Mike s-a stins. A făcut un pas uriaș înapoi. Mâinile i s-au încleștat o dată, apoi au căzut în lateral. "Comportamentul meu a fost neprofesional și îmi cer scuze."

Rachel s-a aplecat și a luat șeaua. A ținut-o în fața ei ca pe un scut. "Îmi pare rău. Nu e vina ta. E vina mea. Nu sunt pregătită pentru asta. Sunt obișnuită să pierd controlul, să-mi las emoțiile să fugă cu mine și să regret ce se întâmplă. Nu vreau să te regret pe tine."

***

Dezamăgirea îl inundă pe Mike. Ea se gândea deja că îl va regreta. Cu un minut în urmă, fusese gata să își riște slujba, întreaga viață, pentru a duce la pasul următor ceea ce se înfiripa între ei.

Era obișnuită să piardă controlul? Ei bine, el nu era.

Pe cine păcălea el? Încă un minut sau două și ar fi făcut dragoste cu ea chiar lângă acel perete. O imagine a trupului ei gol înfășurat în jurul lui a trimis un curent de dorință prin el.

Poate că ea avea dreptate. Nu înțelegea efectul pe care ea îl avea asupra lui. Chiar și după respingerea ei, corpul lui încă o dorea. De fiecare dată când ea era în preajmă, controlul său atent perfecționat îl părăsea ca un laș care fuge de luptă. Divorțul lui lăsase cicatrici adânci, dar nu-și pierduse niciodată controlul emoțional cu Laura. Nici măcar o dată. Sigur, corpul lui a poftit după al ei. Fosta lui soție modela lenjerie intimă. Ea păcătuia pe tocuri. Dar inima lui nu a fost niciodată în pericol.

S-a holbat la Rachel. Ea era pe punctul de a hiperventila. Avea ochii mari, fața palidă. Mâinile care strângeau pătura de șa încă tremurau. Ceea ce se întâmplase între ei o zguduise la fel de tare ca pe el.

Ea nu semăna deloc cu Laura. Viața cu fosta lui soție era plină de melodramă, dar era una intenționată. Niciodată nu se uitase la el ca și cum el

tocmai i-ar fi zguduit trupul și sufletul cu un sărut. Laura l-ar fi folosit bine înainte de a-l îndepărta, iar apoi ar fi încercat să-l țină pe o sfoară.

Nu, Rachel nu îl manipula. Era îngrozită. Mai speriată decât atunci când Troy s-a dus după ea cu o bâtă de baseball. Fusese rănită la un moment dat în viața ei. Oricare ar fi fost bagajul pe care îl purta, era mult mai greu decât al lui și, din reacția ei, nu avea niciun interes să-l lase să împartă povara. Oricât de diferită ar fi fost Rachel de Laura, faptul că el încă mai voia să o ajute în ciuda respingerii ei dovedea că era un preș în ceea ce privește femeile.

Mike își smulse ochii de la ea și se întoarse. Durerea din piept i se va diminua cu siguranță în cele din urmă. Și-a ajustat pantalonii și a vrut să-și supună erecția furibundă. N-a avut noroc.

Mergem mai departe...

Incidentul cu Will Martin, cel care îl făcuse pe Mike să o revendice pe Rachel în primul rând, trebuia abordat.

"Nu poți depune mărturie că Will a fost cel care te-a apucat?" El a aruncat o privire peste umăr pentru a surprinde scuturarea așteptată a capului ei. Ochii ei erau întunecați și plini de tristețe. "Trebuie să vorbesc cu Sean."

A lăsat-o în hambar. Fiecare pas pe care îl făcea spre casă îi alimenta arsura din stomac. Asta era ridicol. Nu avea niciun motiv să se simtă vinovat, ca și cum ar fi abandonat-o. *Ea îl* respinsese.

Dar să fie al naibii dacă tot nu voia să știe ce o făcuse să fie așa - și dacă răul era permanent.

***

Rachel a pus șaua pe calul gri și l-a condus în grajd. Genunchii ei nu erau atât de fermi pe cât și-ar fi dorit, dar nimic nu ar fi putut să o liniștească mai repede decât un galop puternic - ceva ce și calului neliniștit i-ar fi prins bine. Simțindu-i emoțiile turbulente, calul gri a început să țopăie înainte ca piciorul ei să atingă stavila. A luat frâiele și a ocolit ringul, alergând în schimb spre

pajiștea care mărginea drumul. Atât ea, cât și calul aveau nevoie să plece din acel spațiu mic și închis și să iasă în aer liber. Calul gri a tras de mușcătură. La ținut la trot, dar i-a prelungit pasul în timp ce făceau de două ori o buclă pe câmpul mare, ca încălzire, apoi l-a antrenat în câteva serpentine.

S-a așezat frumos sub șaua ei, corpul lui suplu flexându-se și cedând la indicațiile ei. Poate că săriturile nu erau sportul potrivit pentru acest animal. El părea mai cooperant în timp ce ea îl ajuta să treacă prin câteva manevre de dresaj de bază decât atunci când îl pusese să treacă peste garduri.

Călcâiul lui din spate a dat un scurt săltat, amintindu-i că era plin de energie acumulată. Ea și-a înmuiat mâinile. Calul a răspuns imediat, ieșind în față în galop. Rachel și-a mutat greutatea înainte și l-a lăsat să se întindă. Dar nici măcar vântul din fața ei sau fluxul de mușchi de sub ea nu i-au putut șterge amintirea sărutului lui Mike. Chiar și cu ochii deschiși, nu putea să uite imaginea durerii din ochii lui când ea îl îndepărtase.

O nouă presiune i se acumula în piept. Ochii îi ardeau, iar câteva lacrimi îi scăpau.

Înainte nu știa ce pierde. Dar acum...

O tragere de frâie a readus atenția lui Rachel asupra calului ei. Calul cenușiu încetinise când au luat curba spre grajd. Se îndrepta spre grajd. Rachel i-a întors capul și a exercitat presiune cu gambele pentru a-i menține avântul. Calul gri a tras mai tare, iar umărul lui Rachel, deja epuizat, a avut crampe. Ea a renunțat la frâu. Cu o mișcare a cozii, calul a virat și și-a aplecat umărul.

Rachel și-a lăsat călcâiele și fundul jos. "Îmi pare rău, amice. Nu scapi de mine așa ușor." Șaua asigurată, ea a luat frâul care atârna și a întors calul cu fermitate dinspre hambar.

Totul sub ea s-a desprins. Rachel a sărit din spatele calului. Iarba s-a repezit în sus. Corpul ei s-a izbit de pământ. Durerea i-a sfâșiat umărul și brațul. În interiorul căștii de călărie, capul i-a sunat la impactul cu pământul.

***

După ce Mike s-a asigurat că erecția lui s-a dezumflat suficient pentru o companie mixtă, s-a îndreptat spre casă pentru a vorbi cu Sean. A bătut la ușa din spate. Sarah l-a lăsat să intre.

"Îl caut pe Sean."

"Lucrează în sufragerie."

Mike a trecut prin bucătărie. La masa acoperită cu ziare, fetele spintecau un dovleac cu linguri mari de plastic. Tipul de aseară, *vechiul prieten al* lui Rachel, era la chiuvetă și clătea o cană.

"David, aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre noaptea trecută."

"Uhm. Sigur." Tipul avea 1,95 m, 115 kg, și era solid ca un frigider. Păr și ochi căprui. Tuns scurt. Nu avea cicatrici sau tatuaje vizibile. Dar modul în care David a refuzat să-i întâlnească privirea lui Mike i-a trezit suspiciunea.

"Puteți folosi camera de zi." Sarah a dat din cap spre hol.

Camera era aproape goală, cu excepția câtorva măsuțe, a unei lămpi și a unui cufăr vechi.

Mike și-a scos caietul din buzunarul de la piept. David s-a încruntat la teancul de hârtii învechite și îngălbenite de pe cea mai apropiată masă. "De cât timp o cunoști pe Rachel?"

David și-a mutat privirea spre peretele de deasupra umărului drept al lui Mike. "Am fost vecini când eram copii."

"Când a fost ultima dată când ai văzut-o înainte de săptămâna asta?"

"Când a venit acasă pentru înmormântarea mamei ei." Expresia sumbră a lui David i-a dat lui Mike impresia că în spatele acestei afirmații se afla o poveste lungă. Una pe care Rachel nu ar fi împărtășit-o fără lumini strălucitoare, șuruburi cu degetul mare și tortură cu apă.

"Și ai apărut săptămâna asta ca să o ajuți?"

"De fapt, am venit s-o văd pe Sarah." David nu a detaliat, dar Mike și-a dat seama după roșeața aprinsă care s-a răspândit pe fața antreprenorului.

"De ce ai fost la primărie aseară?"

"Trebuia să iau niște autorizații de construcție pentru o lucrare." Privirea lui David a căzut pe lemnul de esență tare. Oare tipul era doar foarte ciudat din punct de vedere social? Sau jenat de faptul că îi plăcea o femeie măritată și

sărea la primul semn că ea ar putea fi disponibilă?

"Deci, nu ai fost acolo la întâlnire?" Mike și-a notat să își verifice cererea la departamentul de construcții al municipalității.

"Nu."

"Ați văzut ceva neobișnuit?"

"Locul era plin. Mi-am luat permisele și am plecat de acolo. Nu prea îmi plac mulțimile." Evident inconfortabil, David și-a deplasat greutatea și și-a prins mâinile în fața cataramei de la curea. "Ieșeam din parcare când am auzit alarma și alte chestii. M-am întors să văd dacă pot ajuta."

"Ce te aduce astăzi aici, David?"

Și-a încrucișat brațele peste logo-ul magazinului de hardware de pe piept.

"Am vopsit hambarul pentru Rachel."

"Ea te-a angajat să faci asta?" Mike voia să știe cât de apropiat era David de Rachel. Din motive pur profesionale. David fusese la clădirea municipală când locul a luat foc.

Asta nu avea nimic de-a face cu gelozia sau cu faptul că Mike nu și-o putea scoate pe Rachel din cap nici măcar după ce ea îi ridicase în față marele semn roșu de stop. Era un idiot, gândindu-se la acel sărut fumegând și la felul în care corpul ei se simțea sub mâinile lui. Fundul ei strâmt se potrivise perfect în palmele lui. El ar fi vrut să o ridice și *Iertați-mă, părinte.* Când a *fost* ultima lui spovedanie? Își aduna păcatele ca vânzările de Crăciun de la mall.

David a scuturat din cap. "Nu. Am câteva zile între slujbe. Merge repede cu echipamentul potrivit. M-am gândit să o ajut."

"Frumos din partea ta."

"Cred că da."

"Mulțumesc pentru cooperare, David. Asta e tot pentru moment, dar s-ar putea să mai am întrebări mai târziu. Uite cartea mea de vizită. Sună-mă dacă te mai gândești la ceva." Mike își închise carnețelul. Nu-i plăcea tipul ăsta. Era gelozie? Stupid dacă era. Mike nu ajungea nicăieri cu Rachel. Nu era nimic suspicios în faptul că un vechi prieten de familie le ajuta pe surori.

S-au întors în bucătărie. David s-a îndreptat spre ieșire, în timp ce Mike a împins ușa batantă în camera lui Rachel. Spre deosebire de bucătărie, care

fusese urâțită cândva în anii șaptezeci, această cameră era un ecou al frumuseții originale a casei. Podeaua cu scânduri late de sub picioare era întunecată și uzată de două secole de trafic pietonal. Camera era dominată de un șemineu uriaș, ale cărui pietre de câmp erau încă superbe, în ciuda necesității unor reparații la zidărie.

Sean făcea o gaură mică în rama ferestrei. A ridicat privirea și a redus la tăcere unealta când Mike s-a apropiat.

"Nu-mi plac ferestrele joase de aici. Mai ales după ce Will Martin a amenințat-o pe Rachel noaptea trecută." Mike îi dădu lui Sean detalii despre confruntarea de la primărie.

"Asta s-a întâmplat chiar înainte de incendiu?" Ochii lui Sean au devenit mari, albi și reci. "Care este poziția lui Will cu privire la proiectul Lost Lake?"

"Probabil pentru asta, având în vedere că este atât de prieten cu Troy, al cărui tată a adus Harmon Properties în oraș în primul rând."

"Deci, nu ar fi niciun motiv pentru Will să pună focul."

"Sunt sigur că nu mă pot gândi la unul", a spus Mike. "Mă îndoiesc că ar da foc întregii clădiri, ar opri prezentarea lui Harmon și și-ar risca gâtul doar pentru a ajunge la Rachel."

"Probabil că nu. Will este mult mai deștept decât restul mulțimii lui Troy."

"El este cu siguranță cel mai periculos, dar cine știe ce au plănuit ceilalți prieteni de joasă speță ai lui Troy. Casa asta trebuie să fie o fortăreață."

Sean și-a scărpinat bărbia. "Când voi termina, nici Will, nici Troy nu vor putea intra aici. Geamuri sparte, detectoare de mișcare, două camere exterioare."

Ușa batantă s-a deschis cu un scârțâit. Sarah și-a băgat capul prin deschizătură. "Le-ai văzut pe fete?"

"Nu. De ce?" a întrebat Mike.

Sarah și-a mușcat buza. "M-am dus în spălătorie să încep să spăl rufe. Ele erau în bucătărie și își curățau dovleceii. Acum au dispărut. Am dispărut din vedere doar un minut sau două."

"Atunci nu se poate să fi mers departe." Mike a scanat curtea din spate prin fereastră. "S-ar fi putut duce la hambar s-o vadă pe Rachel?"

"Nu am auzit ușa deschizându-se." Sarah a privit prin ferestrele care dădeau spre curtea din spate.

Sean a trecut pe lângă Mike. "Mă duc să verific." A trecut pe lângă ei în drum spre ieșire.

"De ce nu cauți din nou la etaj?" a sugerat Mike. Pașii repezi ai lui Sarah au bătut pe scări. El a intrat în bucătărie. Masa era încă plină de măruntaie de dovleac, scaunele împinse înapoi și lăsate așa. S-a aplecat și a adunat câteva semințe vâscoase de pe jos. Fetele plecaseră în grabă.

Dar unde s-au dus?

Ușa s-a deschis și a intrat Rachel, încă îmbrăcată în haine de călărie. "Vreun semn de la ele?" Fața ei era palidă, pielea trasă strâns ca o tobă.

Sărutul lui o tulburase atât de tare? Sau era îngrijorată de nepoatele ei?

"Nu", a spus el.

"Sean și băieții lui verifică curtea și dependințele." Ea a trecut pe lângă el spre hol. Mike a urmat-o, neplăcându-i rigiditatea mersului ei. O ușă de la capătul holului era întredeschisă. "Unde duce ușa aia?", a întrebat el.

"Subsolul." Vocea ei era plină de alarmă.

El a urmat-o până la ușă. Pe montant, la 30 de centimetri de partea de sus a ușii, un cârlig mare atârna liber de ochiul său de închidere. O măsuță fusese târâtă pe podeaua de pin ca o scară improvizată. Cam atât cu eforturile lui Rachel de a proteja copiii.

"Micuți deștepți", a spus Mike ironic.

"Am pus lacătul ăla pe ușă cu un motiv." Ea s-a întors spre el cu ochi mai mult decât îngrijorați. "Ar putea să cadă pe scările alea și să-și rupă gâtul."

"Adevărat." A deschis ușa subsolului complet și s-a uitat în jos. Niciun cadavru nu zăcea la picioarele treptelor. "Dar nu au făcut-o. Există vreo altă cale de ieșire de acolo?"

"Nu."

"Atunci sunt acolo jos. Trebuie doar să le găsim."

"Sunt tot felul de unelte și cine știe ce altceva depozitate acolo jos." Vocea lui Rachel a cedat. "Nimic nu a fost sortat de când bunicul meu a murit acum zece ani."

"Le vom găsi. Va fi bine."

Rachel a luat o lanternă din dulap. Scândurile scârțâiau sub picioare în timp ce străbăteau scara abruptă și îngustă în șir indian, coborând într-o încăpere cu podea de pământ care se întindea pe lățimea casei, dar numai pe jumătate din adâncimea ei. Ea a tras de un lanț scurt. Becuri goale înșirate de-a lungul grinzilor suspendate luminau zona. Pereții exteriori erau făcuți din piatră de câmp brută, la fel ca fundația casei. Pereții interiori erau o amestecătură de tencuială și cărămidă. Bancurile de lucru și uneltele atârnate erau aliniate pe un perete al spațiului principal mare. În atelierul deschis nu aveau unde să se ascundă, dar partea din spate a pivniței era împărțită în mai multe încăperi, într-un fel de "labirint de iepure" care vorbea despre adăugirile mai multor generații cu accent pe funcționalitate, nu pe estetică.

Mike a evitat o grindă groasă. "Cât de veche este casa asta?"

Au trecut prin prima zonă, prevăzută cu rafturi pentru depozitarea pe termen lung a conservelor și a echipamentului de bucătărie rar folosit. Mike a scanat spațiul în căutarea fetelor. Nici urmă de ele. Cutiile de pe pereți aveau toate un strat gros și netulburat de praf.

"Peste două sute de ani." Rachel s-a ghemuit pentru a privi în spatele unei cutii mari pe care scria *Christmas Decorations* cu litere de tipar decolorate. "Ar putea fi oriunde aici jos."

"Am o idee." Mike a alergat înapoi pe scări și a ieșit din casă. În curte, l-a luat pe un Bandit extaziat. Când s-a întors, l-a așezat jos pe câinele care se agita. "Are un nas grozav, nu?"

"Sigur, pentru mâncare. Dar merită să încerci." Rachel l-a încurajat pe cățel. "Unde e Alex, Banditule? Unde e Em?"

Bandit sforăia pe podea. Mike și Rachel l-au urmat spre o altă ușă din spatele camerei. Rachel s-a avântat înainte într-un alt spațiu, mai mic, înțesat de vechituri. Ea a arătat spre un cufăr prăfuit marcat de mici urme de mâini pe suprafața sa prăfuită. "Probabil că sunt acolo."

Bandit a fost de acord, punându-și nasul la crăpătura trunchiului și dând din coadă.

Mike și-a aplecat gâtul pentru a evita tavanul jos. Peretele din spatele trunchiului era din piatră, ca și fundația, dar nu arăta exact la fel. Nici proporțiile camerei nu păreau tocmai potrivite.

Rachel a încercat capacul. "E încuiat." Vocea ei s-a ridicat de nervi. Mike s-a apropiat.

"Îl vom deschide. Relaxează-te."

"Dar ele nu pot respira."

"O mulțime de aer pentru cele cinci minute în care au lipsit." Ceva s-a mișcat în spatele portbagajului. Mike s-a aplecat în jos. "Nu sunt în el. Sunt în spatele lui."

"Alex? Em? Te rog să ieși afară."

Țesătura a foșnit și o față mică și albă s-a ivit din spațiul întunecat dintre cufăr și perete. Respirația a ieșit din Rachel, iar ea s-a clătinat lângă el.

"Haide, iubito." Rachel a îngenuncheat în pământ și i-a întins o mână.

Cel mai mic copil s-a târât afară și s-a urcat în poala lui Rachel. "I-am spus lui Awex că nu trebuie să ne ascundem. Tu ne vei proteja."

"De cine, Em?"

"De tati."

Lui Mike i-a căzut inima în stomac. Auziseră conversația lui cu Sean.

Rachel șterse o dâră de pământ de pe obrazul copilului, apoi se întoarse spre întuneric. "Unde e Alex?"

Capul lui Alex a ieșit din spațiu. "Am găsit o ascunzătoare bună de data asta. Ca sclavii din trenul subteran."

"Ce?" a întrebat Mike.

"Sarah a găsit niște documente care susțin că această casă a făcut parte din calea ferată subterană", a explicat Rachel. "Doar ieși de acolo, Alex."

Alex s-a oprit la jumătatea drumului. Fruntea ei mică s-a încrețit. "Sunt blocată."

Mike a tras de cufăr, făcându-l să alunece de la perete. Tivul blugilor lui Alex s-a prins de o piatră proeminentă. Fetița a tras. Mortarul sfărâmat a plouat. Pietrele se mișcau.

Mike s-a întins după umerii ei. "Nu te mișca."

Dar ochii lui Alex s-au făcut mari și ea s-a agitat, smulgându-și piciorul. Mike și-a aruncat corpul peste al ei și a așteptat ca zidul să se prăbușească peste ei. Nu a coborât decât un mic nor de pământ și praf.

Praful s-a risipit când Mike s-a ridicat. "Ce...?"

O secțiune pătrată de un metru și jumătate din perete se deschisese spre ei ca o ușă mică. După ce a ridicat-o pe copilă în picioare și a șters-o de praf, Mike s-a târât până la deschizătura întunecată și a îndreptat raza lanternei în jurul spațiului ascuns. În centrul camerei era o adâncitură lungă și îngustă în pământ, de mărimea aproximativă a unui mormânt vechi.

Capitolul 17

Rachel s-a concentrat asupra expresiei ciudate de pe fața lui Mike. "Ce este?" El a scuturat din cap.

"Este cineva acolo jos?" Vocea lui Sarah a coborât scările.

"Le-am găsit", a strigat Rachel înapoi. "De ce nu mergeți voi doi la mama voastră?"

Fetele s-au târât în picioare. Durerea s-a întețit când Rachel s-a ridicat și le-a condus înapoi la baza scărilor. "Îți voi explica mai târziu", i-a spus surorii ei.

Sarah, care cobora deja, le-a îmbrățișat puternic pe fete înainte de a le aduna înapoi pe scări. Rachel o auzea pe Sarah punând întrebări blânde pe măsură ce vocile se stingeau.

Ușurarea de a le găsi pe fete a tăiat din supraîncărcarea de adrenalină a lui Rachel.

Instabilă, s-a așezat pe ultima treaptă. "Ești bine?"

Ea și-a ridicat capul. Mike era ghemuit în fața ei. Va trebui să-i spună ce se întâmplase. Dar mai întâi... "Ce ai văzut acolo?"

"Nu vreau să spun până nu verific. Ar putea să nu fie nimic." Rachel s-a

încruntat la el. "Nu am nevoie să fiu protejată, He-Man."

Mike a suspinat. "Cred că ar putea fi un mormânt acolo."

"Asta e absurd."

"S-ar putea să mă înșel." Mike s-a încruntat și i-a luminat brațul cu lanterna. "Sângerezi. De ce sângerezi mereu?"

"E doar o zgârietură. Trebuie să mă fi lovit de o piatră sau ceva când am căzut."

"De ce ai căzut?"

"Calul gri."

"Ai căzut de pe un cal?" Vocea lui a căpătat o tentă urgentă și a început să-și treacă mâinile peste picioarele ei.

"Picioarele mele sunt bine. Am venit pe jos până aici, îți amintești?"

"Ești destul de încăpățânată să mergi pe un os rupt." Rachel nu putea contrazice asta.

Mâinile lui au urcat spre șoldurile și spatele ei. "Cu ce te-ai lovit?"

"Am aterizat pe spate."

Degetele lui au alunecat prin părul ei în timp ce îi înțepa scalpul.

Rachel i-a îndepărtat mâna. "Capul meu este în regulă. Purtam casca."

"Lucru bun." Aerul rece a trecut peste pielea ei în timp ce el i-a ridicat tricoul și i-a luminat cu lanterna coastele și spatele. "Trebuie să mergi la Urgențe."

"Nu." Ea a scuturat din cap. "O să pun gheață. Va fi bine."

"Ai deja niște umflături. S-ar putea să-ți fi rupt ceva."

"Știu foarte bine cum se simt oasele rupte. Ale mele sunt intacte." Dar cum s-au descurcat părțile ei Cyborg? Fusese avertizată că bucățile ei de titan se pot mișca și că nu ar fi un lucru bun. "Nici măcar nu poți sta în picioare."

Genunchii îi erau puțin șubrezi, dar cu siguranță se putea ține pe picioare foarte bine. A început să se ridice.

Mâna lui pe coapsa ei a oprit-o. "Pentru numele lui Dumnezeu, asta nu a fost o provocare."

Pașii de pe treptele de deasupra le-au întrerupt discuția. "E sigur să coborâm? Sau voi doi sunteți... ocupați?"

"Vrei te rog să cobori aici, Sean?" a strigat Mike urcând treptele.

"Care-i treaba?" Vocea lui Sean a devenit serioasă în timp ce cizmele lui băteau pe treptele împădurite.

Mike arătă spre camera din spate. "Există o cameră ascunsă acolo în spate cu o depresiune puțin adâncă care arată suspect de mult ca un mormânt, iar Rachel are nevoie de o plimbare la Urgențe."

"Eu nu." Umărul o durea, desigur, dar nu *atât de* tare. Se întorsese la hambar, se răcise și dezlegase calul înainte ca strigătul lui Sean despre fetele dispărute să o întrerupă. Dar acum, că fetele fuseseră găsite și erau bine, trunchiul ei bătut se înăsprise.

Sean era lângă ea, verificându-i spatele gol în raza lanternei lui Mike. "Te superi?" Rachel a tras de tricoul ei.

Sean i-a ignorat protestul. "El are dreptate. Ești un dezastru. Ce naiba s-a întâmplat?"

"A căzut de pe un cal", a explicat Mike.

"Nu chiar. Și probabil sunt doar zgârieturi și vânătăi." Dar ea nu era sigură ce *s-a* întâmplat exact. Într-un minut fusese sigură pe ea și stăpână pe situație, iar în clipa următoare alunecase pe iarba umedă ca pe un tobogan. "Mike exagerează."

"Uhm, Mike." Sean a gesticulat spre ușa care ducea în spatele subsolului.

Rachel a urmărit degetul arătat de Sean. Bandit stătea în spatele lui Mike. Un os lung era încleștat între fălcile lui de câine, labele îi erau pline de murdărie, iar fundul îi zvâcnea.

Mike s-a întors. "Uh-oh."

"Nu-l urmări", a avertizat Rachel. Prea târziu. Mike se năpustise deja asupra câinelui. Cu o mișcare veselă, Bandit a sărit departe și a ieșit prin ușă.

"Vino aici, băiete." Mike l-a urmat, dispărând în camera alăturată. Rachel a ascultat sunetele cutiilor care cădeau și ale picioarelor care răzbăteau, iar Mike striga după câine. "Aw, asta nu e frumos, Bandit."

Între timp, Sean a urcat treptele și a coborât un minut mai târziu cu o felie de carne de prânz în mână.

Bandit a ieșit înapoi în câmp deschis. Urechile cățelușului erau agitate și

picioarele lui butucănoase se agitau. Murdăria a zburat în timp ce el a luat un viraj în stilul *Fast and Furious*. Mike a apărut în ușă o secundă mai târziu. Polițistul era acoperit de praf și respira greu.

Sean s-a ghemuit și a fluturat puiul. Banditul a derapat până s-a oprit în fața lui și și-a scuipat premiul în schimbul cărnii. Osul a căzut pe pământul tare cu o *lovitură* goală. "Ți-a spus să nu-l urmărești". A luat câinele care încă mesteca și s-a uitat în jos la osul aruncat. "Femur. Cred că ai avut dreptate în legătură cu mormântul."

"Viața mea obișnuia să fie glorios de lipsită de evenimente." Mike a făcut o grimasă în timp ce Sean i l-a dat pe Bandit. Câinele a înghițit puiul, a dat din coadă și i-a lins fața lui Mike. "Trebuie să sun la medicul legist."

"O voi duce la spital. Quinn e acolo astăzi." Sean s-a învârtit în jurul părții ei neînfrânte. "Poți să te ridici sau trebuie să chemăm o ambulanță?"

Drept răspuns, Rachel se împinse în picioare. "I-am spus deja polițistului că sunt bine." Mike i-a ridicat bărbia. "Te rog să mergi cu Sean."

Privirea lui Rachel s-a topit. Te *rog* îi făcea asta de fiecare dată. Slăbind, ea a pufnit. "Nu e nimic stricat."

"Așa că fă-mi pe plac. Am multe de făcut și nu mă voi putea concentra dacă îmi fac griji pentru tine."

"Îți faci griji pentru mine?" Poate că era rănită mai grav decât bănuia. Amețeala de școlăriță care îi vâjâia în burtă nu era normală.

"Ai un talent în a te răni. Sora ta pare să creadă că o cădere ar putea fi periculoasă."

Ea nu a negat riscul. "Nu am căzut chiar. Mi-a căzut șaua".

Nu avusese ocazia să își inspecteze șaua, dar nu vedea cum s-ar fi putut întâmpla asta fără un fel de sabotaj.

***

Mike se ghemuise pe podea în afara camerei secrete din subsol. În interio-

rul fără ferestre, medicul legist doctor Gregory Campbell lucra la lumina unei lămpi portabile. Cu trupul său slab și părul lung până la umeri, tânărul doctor semăna mai degrabă cu un drogat de colegiu decât cu un medic legist. "Proprietarul casei tocmai a descoperit că această casă ar fi putut fi o oprire pe calea ferată subterană."

"Îmi pare rău, Mike." Vocea emoționată a lui Greg a răsunat în spațiul gol. Zona ascunsă avea aproximativ doi metri lățime și se întindea pe toată lungimea casei. "Știu că ți-ar plăcea să fie rămășițe din epoca Războiului Civil, dar acest schelet nu este atât de vechi."

"Îți poți da seama deja?"

"Marele indiciu este folia de plastic de dedesubt." Cu un deget înmănușat, Greg a îndepărtat puțină murdărie de pe rămășițele acum expuse. Lumina se reflecta pe o suprafață lucioasă. "Nu știu data exactă la care a fost inventată folia de plastic transparentă, dar este clar că nu este material din Războiul Civil."

"Știi cât de recent?" a întrebat Mike. Nu avea niciun rost să speculeze cu privire la originea rămășițelor până când nu avea cel puțin un interval de timp aproximativ.

Greg s-a așezat pe coapse și a contemplat scheletul. Din mormântul puțin adânc, un craniu se uita la ei cu o atenție batjocoritoare, cavitățile oculare goale și maxilarul deconectat dându-i o expresie cu ochii larg deschiși, permanent surprinsă.

"Rămășițele sunt complet scheletizate. Există câteva haine parțial deteriorate, pare a fi un fel de amestec de bumbac și poli. Mai mult de zece ani - cel mai probabil aceste oase au fost aici mai mult de atât. S-ar putea să pot reduce estimarea când voi duce totul înapoi la laborator, dar va trebui să trimitem rămășițele la un antropolog legist." Greg și-a îndreptat cadrul slab. "Sună-mă mâine."

Mike și-a frecat fața. Cazurile proaspete se deteriorau după patruzeci și opt de ore. Aceste rămășițe erau probabil vechi de cel puțin un deceniu. Nu erau doar reci; erau glaciare. Dacă ar fi avut noroc, ar fi putut identifica victima. Era puțin probabil să determine vreodată cauza morții. De fapt, rezolvarea unui

caz atât de vechi ar necesita un miracol.

L-a lăsat pe Greg să-și facă treaba și a ieșit afară în căutarea unui aer care să nu fie prăfuit și umed. Mike a trecut pe lângă asistenții lui Sean, care instalau ceva sub streașina care atârna peste scara din spate a lui Rachel. De ce nu sunase Sean? Rănile lui Rachel erau mai grave decât credeau? Bandit se ridică în picioare și își puse ambele labe pe genunchi. Mike stătea pe peluza din spate, scărpinându-și câinele după urechi și uitându-se la verdele ondulat al pășunilor lui Rachel.

Ploile abundente din ultima vreme au făcut ca Pennsylvania să semene cu Irlanda. Caii pășteau sub un cer acoperit de nori. Muntele care se ridica în spatele fermei era un fundal dramatic. Copacii care înconjurau spațiul deschis se întorceau, cu frunzele lor aprinse de roșu și auriu. Era liniște aici. Sau cel puțin așa ar fi fost fără atâtea acte de vandalism. Mike s-ar fi descurcat și fără schelet. Dar ferma lui Rachel avea ceva ce mica lui casă din oraș nu avea. Liniște. Solitudine. Intimitate. Știința că vecinilor nu le păsa dacă îți scoți pubelele înainte de lăsarea întunericului. Faptul că nimeni nu ar fi sunat, ei bine, pe el, dacă câinele lătra. Acesta era genul de loc în care câinii și copiii puteau face cât de mult zgomot doreau. Unde un scaun confortabil și o ceașcă de cafea erau tot ce avea nevoie seara.

Ca și casa în care crescuse Mike, înainte ca tatăl său să moară. După aceea, mama lui Mike nu-și putuse permite decât o casă mică în oraș. Acea casă simboliza tot ce pierduse. Reprezenta mulțumirea pentru mai puțin decât își dorea. Atunci de ce naiba o păstrase Mike? Îi plăcea să-și bage nasul în nenorocirile lui?

Nu avea timp să se plângă. În loc de o seară relaxantă la țară, diseară avea de-a face cu primarul, incendiul, vandalismul galopant și, ca să se distreze, acum avea un schelet pe mâini. Va trebui să strecoare un interviu cu Blake Webb. Urmăritorul lui Rachel era încă în libertate și devenea din ce în ce mai serios. Vremuri bune...

Mike s-a îndreptat spre hambar. Un motor toarcea. Un Mercedes cunoscut a virat pe aleea lui Rachel.

Cristan Rojas.

Mike a continuat să meargă în timp ce argentinianul a coborât din mașină. Fiica adolescentă a coborât din spate și s-a prăbușit nefericită spre hambar.

Rojas a căzut în pas alături de Mike. A aruncat o privire în lateral, ochii scanând cu suspiciune uniforma lui Mike. "Este totul în regulă? Unde este domnișoara Parker?"

"Domnișoara Parker nu va putea să predea lecția ei astăzi. Este la spital pentru că a căzut mai devreme de pe calul *tău*." Mike a așteptat reacția lui Rojas.

"Asta este absurd", a spus Rojas într-o engleză accentuată, dar precisă. "Domnișoara Parker nu cade pur și simplu de pe cai. Ea este una dintre cele mai bune călărețe din lume. Shadow Dancer este o provocare pentru fiica mea, dar pentru Miss Parker, el nu este nimic, un ponei de carusel."

Lauda l-a luat prin surprindere pe Mike. "Ciudat, aveam impresia că nu prea îți place de ea."

Rojas a râs. Amuzamentul îi strălucea în ochii negri. "Oh, nu. Îmi place de ea foarte mult."

Mike nu aprecia modul în care Rojas sublinia "*foarte"*. "Dar te certai cu ea pentru dresajul calului fiicei tale."

"Ah, da. Lupta cu domnișoara Parker este foarte stimulantă. Ea este... Cum se spune?" Rojas făcu o pauză, gesticulând ca și cum ar fi căutat traducerea corectă. Mike avea sentimentul că argentinianul nu avea nevoie de atât de mult ajutor cu limba pe cât pretindea. "Este o femeie pasională. Ochii ei strălucesc când este furioasă, nu?"

Faptul că Mike o găsea sexy și când era supărată era deranjant.

"Domnișoara Parker și cu mine nu suntem de acord cu privire la cel mai bun mod de a-mi crește fiica. Eu cred că un copil trebuie să fie provocat pentru a nu deveni slab. Domnișoara Parker preferă o abordare mai blândă și nu îi este teamă să își exprime opinia. Dar mă îndoiesc foarte tare că domnișoara Parker a devenit o călăreață atât de pricepută călărind animale îmblânzite." Rojas a zâmbit. "Vreau ca fiica mea să fie puternică, să caute o provocare mai degrabă decât să o ia pe calea ușoară, să fie cea mai bună în ceea ce alege să fie. Nu trebuie să-ți fie teamă să-ți asumi riscuri."

Rachel a fost o persoană care și-a asumat riscuri. Fără îndoială.

Fața lui Rojas s-a încruntat. "Sper că este bine. Rănile ei sunt grave?"

Lui Mike i s-au strâmbat mațele. "Nu am auzit, dar mergea singură." Mike nu intenționa ca vocea lui să fie colorată cu respect.

"Ah, înțeleg." Accentul lui Rojas se adâncise odată cu înțelegerea. Despre ce, Mike nu era sigur. Dar tonul de atotștiutor al tipului era iritant. "Asta nu înseamnă că nu este rănită. Este o femeie puternică. Foarte mândră. Ar merge până la patul de moarte."

"Da." Mike se gândise la același lucru și nu era liniștitor. Și-a verificat mobilul pentru mesaje de la Sean. Două mesaje și trei apeluri pierdute de la primar, pe care Mike le-a ignorat. Nu era nimic de la prietenul său. Mike a scos numărul lui Sean, a tastat un semn de întrebare și a apăsat tasta de trimitere.

Probabil că urma să fie concediat, dar cu fiecare secundă care trecea, lui Mike îi păsa mai puțin de politica micului oraș și mai mult de siguranța lui Rachel. Îi va fi dor de slujba lui și nu-și putea imagina să rămână în Westbury fără ea. Putea să lase totul în urmă? Locuise în Philadelphia pentru câțiva ani, când era căsătorit cu Laura, dar orașul nu fusese niciodată acasă.

Rojas s-a uitat înainte. Privirea i s-a fixat pe șaua atârnată peste gardul corralului. Ochii i s-au stins, ca ai unui polițist - sau ai unui criminal - și Mike s-a întrebat ce avea să descopere Sean în trecutul argentinianului. Comportamentul lui nu striga chiar executiv plictisitor. Ucigaș plătit era o posibilitate mai bună.

Rojas a arătat spre curelele subțiri încă legate de cureaua care înconjoară burta calului și ține șaua în loc. "Acestea au fost tăiate cu un cuțit foarte ascuțit."

Mike bănuise asta de la început, dar văzând dovezile i se intensificase senzația de rău în stomac. "De ce nu ar fi văzut asta când a pus șaua pe cal?"

Rojas a reasamblat piesele. "Pentru că partea care a fost tăiată era ascunsă sub clapă." El a băgat capetele tăiate sub clapa mare de piele care cuprindea partea laterală a șeii. "S-ar putea să nu fi observat decât dacă o curăța."

Fusese distrasă chiar înainte de căderea ei din cauza sărutului lor. "Nu contează cum privești lucrurile, cineva a intenționat să-i facă rău."

"Numai lașii atacă femeile". Fața lui Rojas s-a întunecat. Durerea și furia au înlocuit amuzamentul rece.

Mike a întins o carte de vizită. "Sună-mă dacă vezi ceva sau pe cineva suspect cât timp ești aici."

Rojas a luat cardul. "Spune-i domnișoarei Parker să mă contacteze dacă pot fi de ajutor. Vă rog să mă scuzați, trebuie să-mi ajut fiica." A plecat.

Mike a ascuns șaua, devenită probă, în spatele SUV-ului său. Fără să se grăbească să se ocupe de primar, a făcut un ocol pe la spital pe drumul de întoarcere la secție.

Sean stătea de pază în fața unei săli de examinare cu pereți de sticlă din Urgențe. "Quinn tocmai a intrat acolo cu radiografiile ei."

Mike a bătut în prag și a intrat pe ușa deschisă. "Rachel?"

"Aici", a răspuns ea.

S-a ferit în jurul cortinei de la podea la tavan. Rachel era înclinată pe o targă. Încă mai purta pantalonii și cizmele de călărie, dar cămașa pătată de iarbă fusese înlocuită de o bluză de spital.

În cealaltă parte a cabinei, Quinn a aprins o cutie luminoasă și i-a luminat radiografiile. "Brațul ăsta arată ca ceva ce băieții mei au construit cu setul lor erector. Dar, din câte pot spune, tija și șuruburile sunt încă la locul lor, ceea ce este un miracol medical. Nu pot să spun cum s-a descurcat țesutul moale din jurul tuturor acestor piese. Ești sigură că nu te pot convinge să faci un RMN?"

"Pozitiv."

Mike i-a aruncat o privire "ce naiba".

Ea i-a răspuns cu o privire încruntată. "Mașina lor este un tub închis. Eu nu stau în spații mici."

"De ce nu?" a întrebat Mike.

"Pentru că nu vreau." Rachel s-a uitat la perete și a respirat adânc. "Când aveam șase ani, am fost închisă într-un container de depozitare într-un joc de-a v-ați ascunselea care a mers prost." Maxilarul i s-a încleștat. Un fior ia trecut prin corp. "Nimeni nu m-a găsit timp de optsprezece ore. Era mijlocul verii. Aproape am murit." Vocea i s-a frânt. Și-a strâns ochii.

I s-a strâns pieptul. Fusese singură, mică și speriată, nu cu mult diferită de

situația ei actuală. Mike își dorea să o poată lua în brațe și să o țină până când amintirea, și durerea care venea odată cu ea, treceau. Rachel avusese parte de prea multe situații limită.

Pixul lui Quinn a zgâriat pe fișa ei. "Vânătăile ar trebui să se amelioreze în câteva zile. Dacă nu, ar trebui să te întorci la spitalul universitar și să-l vezi pe chirurgul ortoped care a făcut operațiile inițiale. Înghețați și odihniți brațul în următoarea săptămână. Nu plecați nicăieri încă. Îți vom scoate copcile cât timp ești aici." Doctorul a plecat.

Mike s-a apropiat de pat. "Curelele șeii tale au fost tăiate."

Asta i-a deschis ochii, dar mai degrabă resemnarea decât șocul i-au traversat fața. "Ar fi trebuit să văd asta."

"Tăieturile erau în partea de sus, sub clapetă. Când ai folosit șaua aia ultima oară?"

"Cu vremea și toate celelalte, au trecut câteva zile, dar o curăț la fiecare săptămână sau cam așa ceva. Aș fi observat dacă ceva nu era în regulă."

"O ții mereu în camera de pilotaj?" a întrebat Mike.

"Da."

"Și camera nu este încuiată noaptea." Știa deja răspunsul, dar trebuia să întrebe oricum.

"Cred că așa va fi de acum încolo."

"Câți vizitatori și studenți au intrat și au ieșit în ultimele zile?"

"Nu atât de mulți. Mai puțin de zece."

"Poți să-mi dai o listă?"

Ea a dat din cap. "Sigur."

"Trebuie să plec. Sean o să te ducă acasă."

"Nu este necesar. O pot ruga pe doamna Holloway să vină să mă ia."

"M-aș simți mai bine dacă ai fi cu Sean." Mike era destul de sigur că dna Holloway nu purta un pistol de nouă milimetri sub haină.

Expresia lui Rachel s-a schimbat, ca și cum gravitatea situației ar fi prins în sfârșit contur. "Cineva a încercat să-mi facă rău. Intenționat."

"Sean se va asigura că ești în siguranță."

Ea s-a uitat în ochii lui și a dat din cap. "Mulțumesc." Pe lângă aprehensi-

une, mai era ceva în ochii ei. Încredere. În el. Pieptul i s-a umflat. Inima ei putea fi închisă, dar ea credea că el o va ține în siguranță.

"Voi încerca să vin mai târziu, dar nu promit nimic. Am multe pe cap." Ea nu i-a spus să nu vină. Dimpotrivă, ochii ei erau înceţoşaţi.

Recunoștință? Nu îndrăznea să spere la mai mult.

Mike s-a îndreptat spre ușă, cu pașii mai ușori.

"Hei, He-Man."

S-a întors.

"Ți-am spus că nu s-a stricat nimic." Rachel se simțea destul de îndrăzneață încât să vorbească deștept cu el. La naiba dacă asta nu-l făcea să se simtă mai bine.

A ieșit afară. Sean era agățat pe hol.

"Te superi dacă stai cu ea și o conduci acasă?"

"Deloc", a spus Sean. "Alarma ei va fi pornită și va funcționa diseară."

"Mulțumesc. Apreciez totul." Mike s-a întors.

"Unde te duci?"

"Mă duc să-l intervievez pe Blake Webb înainte să fiu concediat", a spus Mike peste umăr.

"Fidiots."

Mike a auzit replica dezgustată a lui Sean în spatele lui în timp ce mergea pe hol. Buzunarul i-a sunat și el și-a verificat telefonul. Era un nou mesaj vocal de la Fred, care îi spunea că prezența lui este obligatorie la o întâlnire de urgență a membrilor consiliului în două ore. Mike se îndreptă spre ieșire.

Quinn l-a prins când trecea pe lângă birou. "Ai un minut, Maalox Man?"

"La naiba cu Sean", a mormăit Mike.

"Fratele meu spune că bei rahatul ăla ca un băiat de frăție care bea bere."

Mike a dat înapoi spre ușă. "A fost o săptămână grea."

Quinn i-a aruncat o privire păroasă și a arătat spre el cu ochelarii de citit pliați. "Azi e miercuri. Ai timp până la sfârșitul săptămânii. Nu mă face să-l trimit pe Sean după tine."

Urma să fie și mai nasol.

***

Rising Star Farms se afla la treizeci de minute de mers cu mașina pe Prelungirea de Nord-Est. Mike a virat pe o alee lungă de un kilometru, flancată de pășuni cu garduri albe. De o parte și de alta a drumului, cai eleganți păștеau în lumina stinsă. Hambarul care se înălța în spatele conacului de tip Tara îl făcea pe cel al lui Rachel să pară o versiune de casă de păpuși.

Mike a parcat în fața uriașei case georgiene albe, cu un portic circular și coloane cu două etaje. Se aștepta ca un majordom să răspundă la sonerie, dar Blake Webb deschise ușa. Hainele sale de călărie aveau urme de murdărie, iar luciul cizmelor sale înalte până la genunchi era estompat de câteva pete de noroi. Era întruchiparea gentlemanului bine crescut de la țară. Dar sub tunsoarea scumpă, ochii lui Webb erau obosiți. Forma gurii și liniile proaspete de pe față sugerau că nu dormise bine în ultima vreme. Un pahar cu lichid de culoarea chihlimbarului îi atârna de vârful degetelor.

"Șeful poliției O'cumva, nu?" Blake a privit insigna de pe pieptul lui Mike. "Sunteți aici în calitate profesională sau personală?"

"Sunt O'Connell și aș vrea să vă pun câteva întrebări despre relația dumneavoastră cu Rachel."

"Ăsta nu e un răspuns." Blake nu era intimidat de uniformă. Oamenii bogați cu avocați scumpi rareori erau. A făcut un pas înapoi pentru a-l lăsa pe Mike să intre într-un foaier flancat de scări curbate. "Ei bine, intră. Tatăl meu ar fi îngrozit să vadă un polițist în uniformă în fața ușii."

Au trecut pe sub un candelabru de cristal mai mare decât un Buick, iar Mike l-a urmat pe Blake pe un hol din lemn de esență tare strălucitor până în bibliotecă. Rafturile de la podea la tavan conțineau probabil mai multe cărți decât clădirea publică din Westbury.

"Tatăl tău este încă activ în afacere?" Mike s-a așezat într-un fotoliu din piele, și-a scos carnețelul și l-a urmărit pe Blake.

"Nu. Din păcate, tatăl meu a suferit un atac cerebral acum câțiva ani, iar eu am fost nevoit să preiau conducerea."

"Nu ai vrut slujba?"

"Obișnuiam să călătoresc cu Rachel oriunde concura. După ce am preluat frâiele, a trebuit să renunț la călătoriile prin lume, ca să spun așa." S-a așezat pe scaunul opus. Blake își sorbea băutura și se uita pe peretele din spate alăturat de ferestre. Afară, burnița păta o terasă pavată și tulbura suprafața piscinei în formă de lagună. "În mod ironic, Fleet trebuia să fie calul meu. Dar odată ce tata a văzut-o pe Rachel că îl călărește, asta a fost tot."

Blake a aruncat o privire. "Știu la ce te gândești, dar nu sunt supărat pe decizia tatei. A avut dreptate. Oricine cu doi ochi o putea vedea, iar eu eram deja îndrăgostit de ea. I-aș fi dat orice." A făcut o pauză, învârtind lichidul și gheața din pahar.

"Ți-a spus Rachel că cineva încearcă în mod activ să îi distrugă ferma?"

Blake s-a încordat. "Nu. Cu excepția acelui telefon în care m-a rugat să-i cumpăr calul, nu am mai ținut legătura de când ne-am... despărțit. Cred că ar trebui să mă bucur că încă mai are încredere în mine cu calul ei."

"Totul a început cu vandalism și pagube materiale, dar cineva i-a tăiat cureaua de la șa în această dimineață, iar ea a căzut greu."

"E în regulă?" Fața lui Blake a devenit mai palidă decât covorul cremos de sub picioare.

"Da. Doar vânătăi."

"Nu am fost acolo când a căzut în Tampa. Mi-a luat șase ore să ajung la ea." Emoția i-a încordat vocea lui Blake. S-a ridicat brusc în picioare și și-a trecut o mână frustrată peste capul blond. "La naiba. I-am spus că nu are voie să călărească din nou."

Mike știa deja că a-i da un ordin lui Rachel era la fel de eficient ca salvarea Titanicului cu o lingură. "Nu ai avut nimic de-a face cu asta?"

"Nu i-aș face rău niciodată lui Rachel."

"Ești sigur că nu o vrei înapoi suficient de mult încât să încerci să-i distrugi ferma, astfel încât să se întoarcă la tine?"

"Nu o cunoști prea bine pe Rachel dacă crezi că asta ar funcționa." Blake se îndreptă spre un cărucior plin cu carafe și cristale strălucitoare. "Ceva de băut, Șef O'Connell?"

"Nu, mulțumesc. Sunt de serviciu."

"Ah, un om de principiu. Tu și Rachel aveți multe în comun." Blake a turnat cinci centimetri de băutură în paharul său. Amărăciunea i-a măturat fața. A dat pe gât jumătate din pahar. "Ceea ce este probabil o parte din motivul pentru care nu a fost niciodată îndrăgostită de mine. Rachel nu poate iubi un bărbat pe care nu-l respectă. Am fost prieteni buni, totuși, până când am *dat-o* în bară cerând-o în căsătorie."

Pixul lui Mike a înghețat deasupra paginii.

Blake a astupat carafa cu un *clinchet* moale. "Și, culmea, în noaptea în care mi-a refuzat propunerea, m-am consolat cu o sticlă și cu o blondă ușuratică pe care am agățat-o într-un club de noapte. Rachel a venit devreme în dimineața următoare pentru a-și cere scuze și ne-a găsit în pat. Doamne, chiar a crezut că comportamentul meu dezgustător a fost vina ei. Fiind lașul care sunt, am lăsat-o."

Blake s-a întors la scaun și s-a așezat. Și-a îndreptat privirea roșie spre Mike. "Dacă aș putea să mă întorc în timp și să anulez un singur lucru din întreaga mea viață, ar fi prima dată când am sărutat-o. Ea era aici, încă se recupera după accident. Tocmai aflase că cariera ei s-a terminat și se afla în cel mai jos punct din viața ei. Nu aveam de ce să profit de ea. Era vulnerabilă, dar am vrut-o atât de mult încât am făcut-o oricum. Sunt un ticălos egoist. Am trădat-o și am aruncat în aer o prietenie de zece ani. Știam al naibii de bine că ea nu simțea pentru mine ceea ce simțeam eu pentru ea."

"A trebuit să doară, totuși, că Rachel nu ți-a răspuns la sentimente", a insistat Mike.

"Rachel nu este capabilă să se îndrăgostească." Ceea ce nu era chiar un răspuns. Blake era din nou în picioare și se îndrepta spre căruciorul cu băuturi. Bine că își putea permite un ficat nou.

"Nu înțeleg."

Își turnă un pahar dublu și împrospătă gheața din pahar. "L-ai cunoscut pe tatăl lui Rachel?"

"Nu."

"Dacă o faci, vei înțelege de ce este așa cum este." Blake înghiți restul de

băutură și își reumplu paharul, evident aplecat spre o beție serioasă. "Ea nu ar vorbi prea mult despre trecutul ei, dar cinci minute cu tatăl ei și orice idiot poate vedea că copilăria ei a lăsat niște cicatrici destul de adânci. Unele răni pur și simplu nu se vindecă."

"Ea nu a avut încredere în tine?"

"Nu are nimic de-a face cu încrederea în alții. Rachel nu are încredere în ea însăși. Îi este atât de frică să nu rănească oamenii. Nu se va lăsa niciodată să se îndrăgostească", a mormăit Blake în timp ce se afunda în scaunul din piele. "Inima ei a fost închisă atât de mult timp, încât a pierdut cheia."

"Sună-mă dacă îți mai amintești ceva care m-ar putea ajuta să o protejez pe Rachel." Mike a aruncat o carte de vizită pe măsuța de cafea. Blake nu răspunse, iar Mike plecă.

În timp ce se îndrepta spre Westbury, se întreba dacă Blake avea dreptate. Era Rachel prea afectată pentru a-și reveni?

Capitolul 18

Rachel a împins ușa camionului.

"Stai așa." Sean a alergat în jurul vehiculului și a apucat-o de cotul bun. "Un lovire a feței nu ar ajuta lucrurile."

A alunecat de pe scaunul pasagerului și s-a holbat la Mercedesul argintiu parcat la câțiva metri distanță. Rojas! Așteaptă o clipă. Amurgul cobora peste fermă, ceea ce însemna că era undeva în jurul orei șase. Lecția Luciei fusese acum câteva ore.

Rachel a gemut. "Am uitat să-mi sun lecția și să anulez."

"Cred că vei fi iertată." Sean a escortat-o peste iarbă.

"Muncitorii tăi sunt încă aici?"

"Ar fi bine să fie. De fapt, sistemul ar trebui să fie gata de testare."

Rachel i-a zărit pe cei doi asistenți făcând ceva în spatele casei. O unealtă

electrică funcționa, dar în acest moment era atât de obosită, încât nu prea îi păsa ce se întâmplă. Urcatul pe veranda din spate necesita o cantitate enormă de energie. Rachel a pășit în bucătărie, visând la pantalonii de trening și la perna ei. Voia să-și scoată cizmele de călărie și să intre într-un duș fierbinte. Mirosul de mâncare i-a atins nasul. Stomacul îi mârâia la gândul că sora ei gătea. Poate mâncare, apoi pat.

Sean s-a oprit brusc și i-a șoptit la ureche. "Îl cunoști?"

Rachel și-a ridicat privirea. Cristan Rojas stătea la masa din bucătăria ei. Hainele lui scumpe, croite la comandă, erau incongruente cu bucătăria ei veche și urâtă. Un aristocrat în vizită la fermierul său chiriaș. Sarah îi turna o ceașcă de cafea.

Nu mai fusese niciodată în casa ei. Nu exprimase niciodată decât animozitate față de ea.

"Domnule Rojas. Aceasta este o surpriză."

Rojas s-a ridicat. El și Sean au schimbat priviri reci, ca și cum ar fi fost pistolari la capetele opuse ale străzii, la OK Corral. În timp ce se evaluau reciproc, Rachel și-a dat ochii peste cap mental și i-a prezentat.

"Te rog, spune-mi Cristan." Ochii lui întunecați erau plini de îngrijorare și compasiune în timp ce îi cercetau corpul din cap până în picioare. Hmmm. Poate că nu-i displăcea atât de mult pe cât credea ea.

"Îmi pare rău că nu am sunat să anulez lecția Luciei", a spus Rachel.

"Omisiunea dvs. este de înțeles în aceste circumstanțe." Cristan a dat din cap. "Seara nu a fost o pierdere totală. Sora ta a fost destul de amabilă să ne ofere mie și Luciei cina."

Sunetul vocii fetei mai în vârstă abia se auzea prin ușile batante. Părea că citește o poveste.

"Nu a fost mare lucru. Doar paste." Sarah s-a înroșit la Cristan, apoi a privit-o pe Rachel. "Poți să mănânci?"

"Doamne, da." Rachel și-a coborât trupul dureros pe un scaun. "Am ratat prânzul."

Sarah s-a dus la aragaz, a scos un capac de pe o oală și a amestecat ceva. "Dar tu, Sean?"

El a clătinat din cap. "Nu, mulțumesc. Mă duc să vorbesc cu oamenii mei. Scuzați-mă. Vom testa sistemul. Nu vă alarmați când va suna alarma."

Sarah a pus o farfurie cu paste în fața lui Rachel, iar ea s-a concentrat să mănânce cu o oarecare aparență de maniere la masă.

"Mai bine îi anunț pe copii despre alarmă." Sarah a intrat în sufragerie. Chicoteli ușoare au pătruns în bucătărie în timp ce ușa se deschidea și se închidea. Rachel nu a ratat privirea persistentă a lui Cristan când sora ei a ieșit din cameră.

Interesant.

"Mă bucur să văd că ești bine." Cristan își sorbi cafeaua.

"O, doamne." Rachel a pus o palmă pe masă și și-a deplasat greutatea pentru a se ridica. "Vorbind despre ceață cerebrală. Aproape că am uitat să hrănesc caii."

Cristan s-a aplecat peste masă și i-a pus o mână pe braț. Ochii lui negri scânteiau. "Am hrănit caii acum o oră, conform graficului tău *foarte* detaliat din grajd."

Își bătea joc de ea? Rachel a decis că nu-i pasă. "Mulțumesc."

"Cu plăcere." Ochii lui au căzut la picioarele ei, încă îmbrăcate în cizme de călărie înalte până la genunchi. "Pot să vă ajut?"

"Îl pot lua eu. E un trăgător în debara."

Dar Cristan pur și simplu s-a întors, i-a încălecat picioarele și, cu o mână fermă care îi mângâia călcâiul, i-a scos cizmele una câte una, ca un profesionist.

"Ai mai făcut asta înainte."

"Am jucat mult polo în Argentina." I-a pus cizmele lângă ușă și s-a întors la locul lui.

Argentina găzduia cei mai buni jucători de polo din lume, iar Cristan avea corpul slab și dur al unui atlet.

"Atunci de ce mă plătești să o învăț pe fiica ta să călărească?"

"Fiicele nu învață întotdeauna bine de la tații lor." Cristan a zâmbit obosit la ușa sufrageriei. Prin ea, Rachel le auzea pe Alex și Em chicotind. "Mama Luciei a murit când ea era mică. Ea are nevoie de un model feminin puternic.

Nu este ușor pentru o fată să fie crescută fără influența unei femei."

Durerea sa a lăsat o amprentă de neșters pe chipul său.

"Pot să înțeleg asta. Mama mea a fost... foarte bolnavă."

"Îmi pare rău", a compătimit el.

"Și mie."

O alarmă a răsunat, întrerupându-le momentul emoționant. Sunetul a încetat la fel de brusc cum a început.

Cristan și-a terminat cafeaua. S-a ridicat și a dus ceașca și farfurioara la chiuvetă. De când avea ea farfurioare? Sau cești decente? "Vei fi în stare să urci scările singură?"

Ea a dat din cap. "Sunt doar câteva vânătăi. Am avut și mai rele."

"Dacă nu mai pot face nimic pentru tine, atunci îți voi ura noapte bună." A strigat-o ușor pe fiica sa. Sarah și cei trei copii au intrat. Lucia a salutat-o politicos pe Rachel și și-a urmat tatăl pe ușă. "Sarah, îți mulțumesc pentru cină. Compania și mâncarea au fost foarte plăcute."

Sarah s-a înroșit. Din nou. Ei bine, bine. Chiar și după tot prin ce trecuse cu Troy, sora ei nu era imună la farmecul și aspectul latin al lui Cristan. Rachel trebuia să recunoască, accentul era mortal.

Două luni de când îi dădea lecții de echitație Luciei, iar Rachel nu știa nimic despre acest bărbat. Practic, se certau de două ori pe săptămână. Părea că nu era un măgar complet. Sub acel strat de aroganță, Rojas era fin - prea fin. Era atras de Sarah? Sau exista vreun alt motiv pentru interesul lui brusc față de ei? Tipul arăta mult prea bine pentru binele oricui.

Sean s-a întors și a intrat în cămară. S-au auzit o serie de bipuri moi. El și-a aplecat capul afară. "Am terminat. Putem să recapitulăm cum funcționează toate astea?"

"Sigur", a spus Rachel.

Sarah le-a dat fetelor câte o prăjitură. Le-a aruncat o privire ascuțită. "Stați la masă pentru câteva minute."

Peretele din stânga din interiorul cămării fusese transformat în centru de comandă. Un panou de control digital și un monitor alb-negru fuseseră montate la nivelul ochilor. "Este cămara Liliacului."

"Oh, uite." Sarah a arătat peste umărul lui Rachel. "Putem vedea veranda din față și scara din spate."

"Trebuie să alegeți un cod de acces din patru cifre", a explicat Sean și a demonstrat operațiunile de bază ale sistemului.

"Aveți o notă de plată pentru mine?", a întrebat ea când a terminat.

"O am." I-a înmânat clipboard-ul, iar Rachel a citit factura. Totalul de jos era absurd de mic.

"Glumești, nu? Unde e restul facturii?"

"Ți-am dat totul la preț." Sean a rupt foaia de deasupra și a pus-o pe masă. "Dacă nu-ți place, vorbește cu Mike." A ieșit afară.

A plănuit să o facă. Indiferent cât de mult îl îndepărta pe Mike, el revenea cu o hotărâre necruțătoare. Ea refuza. El spunea te rog. Ea era nepoliticoasă. El era foarte politicos. Era enervant. Și dulce. Bah!

Rachel s-a dus în cămară și a introdus codul de acces în panoul de alarmă.

Sarah privea. "Luminița verde e aprinsă."

"Cred că asta e, atunci." Ea a tresărit. Umărul i se întărea cu fiecare secundă. Ibuprofenul nu făcea niciun efect. S-a dus la congelator după o pungă de gheață.

"S-ar putea să vrei să iei ceva mai puternic pentru asta."

"Poate. Voi încerca mai întâi gheața."

Sarah le-a îndreptat pe fete spre hol. "E timpul pentru baie."

Încet, Rachel și-a urmărit sora, nepoatele și câinele pe hol. Un duș îi făcea semn. "Hei, de unde am luat farfuriile?"

"Le-am găsit în pod. Trebuie să fi fost ale bunicii." Sarah s-a oprit pe palierul de la etajul al doilea. "M-am gândit. Ar trebui să punem un anticar să verifice podul și subsolul. Unele dintre lucruri par foarte vechi."

"Bună idee." Cupe chinezești și schelete. Ce alte surprize mai persistau?

***

Mike și-a petrecut ora în biroul său, semnând documente și încercând să

se ocupe de cel puțin câteva dintre sarcinile administrative stivuite în coșul său. Cineva a bătut la ușa lui. "Intră."

Ethan a intrat. "Nu am avut noroc în identificarea proprietarului acelui Jeep. Numărul VIN a fost șters."

"Probabil furat, atunci. Las-o pe planul doi." Telefonul lui Mike a semnalat că era timpul să meargă la centrul comunitar, unde membrii consiliului își stabiliseră temporar birourile.

A ieșit în aerul proaspăt și umed și a scanat strada. Dovlecii împodobeau pragurile ușilor, fantomele gonflabile ocupau peluzele, iar luminile portocalii luminau tufișurile. Mai erau doar două săptămâni până la Halloween.

Cei patru consilieri și primarul erau deja adunați la o masă lungă în sala mare de ședințe a centrului comunitar. Vince și Lee Jenkins, conspirau cu primarul Fred la un capăt. Vizavi, farmacistul Frank Bent și Herb Duncan, proprietarul Main Street Inn, păreau îngrijorați.

Mike s-a așezat pe un scaun din centru. Și-a deschis carnețelul și a scos o pereche de ochelari de citit din buzunarul de la piept. A sărit cu agenda sa. "Toți ofițerii sunt programați atât pentru Halloween, cât și pentru Noaptea Ticăloșiei." Mike a trecut rapid în revistă planurile care fuseseră finalizate de la ultima întâlnire, inclusiv patrulele suplimentare, detaliile paradei și orele de stingere. Nimeni nu a obiectat.

"Următorul punct de pe agenda mea este potențialul de inundații în acest weekend. După cum știți cu toții, cursurile de apă locale sunt deja acoperite de ploile abundente din ultima perioadă. Sunt câteva poduri care mă îngrijorează în mod deosebit. Ar trebui să ne pregătim să evacuăm zonele predispuse la inundații și să deschidem adăposturi, dacă este necesar."

"Nu crezi că e un pic cam prematur?" Tonul condescendent al lui Vince îl enerva.

"Nu, nu știu", a răspuns Mike. "Există puncte joase care sunt deja aproape de inundații, iar unii dintre acești locuitori sunt al naibii de încăpățânați să plece. Nu putem face prea multe pentru a preveni pagubele materiale, dar pierderea de vieți omenești este inacceptabilă."

"Nu îi putem obliga să își părăsească locuințele."

Mike și-a mestecat molarii. "Nu, dar putem da de veste."

"Dar dacă ploaia nu face probleme, arătăm ca niște proști." Vince se uită la Mike.

"Imaginea noastră publică nu este la fel de importantă ca salvarea de vieți", a replicat Mike. "Și să nu uităm de echipajele noastre de urgență. Ei își riscă viața de fiecare dată când răspund la o salvare în apă."

Vince a deschis gura, dar peste masă, Herb și-a curățat gâtul. Într-un pulover de cașmir și pantaloni casual, fostul bucătar șef arăta ca proprietarul unui han de țară. "Ai noutăți despre incendiu, Mike?"

Mike își consultă notițele. "Am vorbit cu investigatorul incendiilor provocate de stat. Impresia sa inițială este că incendiul a fost provocat. Erau urme de ceea ce par a fi acceleranți în apropierea punctului de origine, care era subsolul. Testele de laborator și raportul oficial vor dura însă ceva timp."

"Arson?" Vince a lovit masa.

Sub părul său alb și des, Herb a pălit. "Cineva a pus focul ăla? Cu toți oamenii ăia înăuntru?"

"Mă tem că da." Mike și-a închis caietul. "Ca o notă pozitivă, aspersoarele au pornit imediat. Lucrurile care erau depozitate pe termen lung în subsol sunt distruse. La etaj, majoritatea pagubelor sunt cauzate de fum. Ai vorbit cu inginerul de structuri, Fred?"

Primarul își curăță gâtul. "Da. A spus că va face inspecția până la sfârșitul săptămânii."

"Evident, incendiul a fost o încercare de a-l împiedica pe Lawrence Harmon să își facă prezentarea." Vince i-a înfipt un creion lui Mike. "Ar trebui să investighezi fiecare protestatar în parte. Este clar că unul dintre ei se află în spatele incendiului și al vandalismului de la locul proiectului."

"Protestatarii au respectat întocmai cerințele legii. Nu există nicio dovadă că ar fi avut vreo legătură cu incendiul." Mike a bătut cu degetul pe cartea sa închisă.

"Ai măcar vreo pistă?" a rânjit Vince. "Ai avut măcar o șansă să lucrezi la caz? Am auzit că ți-ai petrecut cea mai mare parte a zilei cu Rachel Parker și că avea un cadavru ascuns în subsolul ei. A fost acolo și noaptea trecută. Nu-i

așa?"

"Da. Domnișoara Parker a fost la clădirea municipală noaptea trecută. La fel și jumătate din oraș, Vince. Și am găsit un schelet în subsolul ei, nu un cadavru. Aștept vești de la medicul legist, dar persoana nu a fost ucisă recent."

Fața lui Vince s-a înroșit. "Nu ești în stare să oprești criminalitatea galopantă din orașul nostru. Nu știi nimic despre incendiu. Nu știi mare lucru despre rămășițele din subsolul prietenei tale. De ce să nu te concediem?"

"Stai puțin, Vince", l-a întrerupt Herb. "Nimeni nu vrea să-l concedieze pe Mike."

"Serios?" Vince s-a ridicat și s-a sprijinit de masă. "Nu a reușit să prindă un criminal în serie care opera chiar sub nasul lui. Moartea unei femei este pe capul lui. Poate că avem nevoie de un nou șef al poliției."

Lui Mike îi ardeau mațele. Ar fi trebuit să știe că Vince va încerca să folosească asta împotriva lui.

Herb i-a făcut lui Vince un gest de a vorbi cu mâna. "Mike lucrează practic douăzeci și patru de ore pe zi, Vince. La ce te aștepți mai mult? Nici FBI-ul nu l-a prins pe acel criminal. Mike nu este responsabil".

Vince a lovit masa cu un deget arătător. "Mă aștept ca el să mențină acest oraș în siguranță. Să protejeze afacerile. Să fie profesionist. Să nu aibă relații personale cu cei implicați în cazurile sale. Ca domnișoara Parker."

Mike a deschis gura să nege, dar nu a putut. Avea într-adevăr sentimente personale pentru Rachel, iar acestea stricau totul.

Herb a sărit în locul lui. "Destul, Vince. Știm cu toții că o urăști pe femeia Parker pentru că este de partea opusă a cazului de abuz domestic al băiatului tău."

"Nora mea a căzut pe scări. Șeful nostru de poliție este părtinitor împotriva fiului meu. Are un conflict de interese cu acest caz." Fierbinte, Vince a strâns din dinți. "Vorbește cu procurorul și obține retragerea acuzațiilor de agresiune împotriva lui Troy sau ești concediat."

"Și presupun că asta nu este un conflict de interese?" Herb și-a dat ochii peste cap. "Nu poți face asta fără un vot, Vince."

Mike s-a uitat în jurul mesei. Prietenul lui Vince, Lee, jubila deschis. Fred

își studia notițele. Cred că Vince avea voturile. Mike și-a apăsat ambele palme pe masa de lucru. Ascultându-l pe un tip de șaptezeci de ani cum îl apăra, ceva se rupse în el. Trebuia să iasă din camera asta înainte să-i sucească gâtul lui Vince.

Herb a făcut ochii mari de șoc. S-a holbat la primar. "Fred, nu poți fi de acord cu asta. Mike este un polițist al naibii de bun și tu știi asta. Nu avem pe nimeni care să-l înlocuiască".

Fred nu s-a uitat în sus, dar fața i s-a înroșit. Se părea că Vince avea majoritatea lui.

"Mulțumesc, Herb, dar mă ocup eu de asta." Mike s-a ridicat în picioare. Vince s-a lăsat pe spate și și-a încrucișat brațele pe pieptul osos.

Mike s-a holbat la fața îngâmfată a consilierului și toate argumentele sale raționale i-au zburat din cap. Gura lui a început să se miște fără nicio consultare cu creierul său. "Știi ce, Vince? M-am săturat de prostiile astea. Mi-ai stat în față în ultimul an. Dar nu am de gând să încetez să-mi fac treaba. Vrei să scapi de mine? Va trebui să mă concediezi. Dar ține minte, singurii oameni pe care îi rănești sunt locuitorii acestui oraș."

Cei cinci bărbați care stăteau la masă se uitau la Mike, dar el își ținea ochii pe Vince. Furia rece pâlpâia în ochii lui de vultur.

Mike nu se putea opri. "Ești pe urmele mele de când ai fost ales." Întrebarea lui Sean se auzea iar și iar în capul lui Mike în timp ce acesta se sprijinea de masă și îl privea pe Vince. "Nu pot să nu mă întreb de ce. Ai ceva de ascuns?"

Capitolul 19

Rachel s-a trezit dintr-un somn agitat. Durerea din umăr îi făcea ecou bătăilor inimii. Camera era întunecată, casa veche tăcută, patul ei rece. S-a uitat la ceasul de lângă pat. Nu era nici măcar miezul nopții. Noaptea lungă și pustie

se profila în față. Lacrimile îi ardeau în ochi. Deși nu era nimeni care să le vadă căzând, ea a clipit totuși. Să te complaci în slăbiciune era o pantă la fel de alunecoasă ca pastilele pentru durere.

Dar, în ciuda faptului că alte trei persoane dormeau în capătul holului, singurătatea era la fel de neplăcută ca și durerea profundă din umărul ei. Dar dacă recurgea acum la medicamente, ce ar fi suprimat?

S-a rostogolit pe o parte, dar poziția confortabilă i-a scăpat. Gheață.

Va încerca un pachet de gheață proaspătă.

Prin fereastra închisă se auzea toarcerea înăbușită a unui motor.

S-a dat ușor jos din pat și s-a târât până la fereastră. Vederea SUV-ului lui Mike pe alee a deschis un potop de dorință. Amintirile brațelor lui în jurul ei și ale acelui sărut arzător, cel care îi încălzise sufletul înghețat. Capul îi spunea să aștepte, să se gândească bine, să nu mai ia nici o decizie impulsivă.

Sunetul unghiilor pe lemnul de esență tare a stimulat-o să treacă la acțiune. A coborât scările la timp pentru a-l prinde de zgardă pe Bandit, alertat. La parter, i-a pus o lesă câinelui și a dezactivat alarma înainte de a ieși pe ușă. Pantalonii de trening, tricoul și picioarele goale nu s-au potrivit cu aerul nopții de toamnă. Tremurând, ea și-a strâns brațele și s-a grăbit spre mașina lui. El coborâse deja când ea a ajuns la el.

"Ce faci? E frig afară." Ignorând câinele care îl pipăia la genunchi, el și-a scos hanoracul cu fermoar, l-a înfășurat în jurul ei și a condus-o spre casă. "Îți clănțăne dinții."

"Tocmai vroiam să-ți spun să intri."

"Puteai să faci cu mâna."

În bucătărie, ea s-a ascuns în jacheta lui. Mirosea ca aftershave-ul lui, ca el, și purta căldura din corpul lui.

"Nu te-am trezit, nu-i așa?" Mike a încuiat ușa.

"Nu. Eram trează." Rachel s-a dus în cămară să reseteze alarma. În timp ce era acolo, a luat un ronțăit și i l-a aruncat lui Bandit. Câinele l-a prins din zbor. Mike a urmat-o și a rămas în pragul ușii. Corpul lui mai mare o înghesuia, dar ea nu se supăra.

"Totul funcționează?" El a scanat panoul de control intermitent.

"Se pare că da." Ea s-a întors cu fața la el. Tricoul strâmt îi contura pieptul greu și mușchii umerilor.

"Pari obosită. Cum e umărul?"

"Aveam de gând să îl pun la rece pentru o vreme. Nu ești chiar proaspăt ca o margaretă."

"Ăsta nu e un răspuns." El s-a încruntat. I-a ridicat bărbia cu un deget și ia întors fața pentru a-i scruta obrazul. "Chirurgul plastician a făcut o treabă bună. Dacă ai grijă de asta cum trebuie, abia se va vedea."

"Știu. Quinn a revăzut instrucțiunile cu mine de două ori."

"Ce-o să mă fac cu tine?" El s-a aplecat mai aproape și a murmurat ceva care suna ca "doar un gust" înainte ca buzele lui să se așeze pe ale ei. Caldă și moale, gura lui avea un gust slab de mentă. Nu era nimic din exigența primului lor sărut, ci o blândețe care îi făcea inima să ceară mai mult. Mâna lui i-a cuprins fața, iar degetul mare i-a mângâiat maxilarul într-un arc lent. Ceva ce fusese strâns încleștat s-a desfășurat în interiorul ei, ca un pumn care se deschide. Nu a avut puterea - sau dorința - de a se împotrivi. A închis ochii și l-a lăsat să intre. Un sentiment de unitate, împlinire, apartenență, a inundat spațiul gol din interiorul ei.

El și-a ridicat capul câțiva centimetri. Pleoapele i-au fluturat deschise. Șocul întuneca albastrul moale al ochilor lui. Și-a imaginat că propria ei privire era la fel de uimită.

"De ce ai venit?" i-a șoptit ea împotriva maxilarului lui.

"Nu știu. Nu am putut dormi." El a spus că ea părea obosită, dar semicercurile mov îi subliniau ochii superbi. He-Man avusese o zi grea. Un val de protecție a trecut prin ea. Era plină de dorința de a afla cine era responsabil și de a-l mustra.

"Ai fost concediat?"

"Nu încă." Dar tonul lui sugera că terminarea era iminentă.

"Ai mâncat?"

El a clătinat din cap. Rachel s-a îndepărtat cu reticență de el și a deschis frigiderul. "Ai noroc. Sarah gătește când e supărată. Sunt niște resturi de paste și legume într-un fel de sos alb, cu brânză. E bun. Vrei și tu?" A băgat mâna și

a scos un recipient Tupperware.

Șoldul lui s-a lovit de al ei. "Mă pot ajuta singur. Ia-ți punga cu gheață. Tu vrei ceva?"

"Niște lapte ar fi grozav." Și-a strecurat brațele în jacheta lui. Ceva a căzut din buzunar. Umărul ei a protestat când ea s-a aplecat și a luat sulul de antiacide. Cu aromă de mentă. Rachel s-a așezat pe un scaun de bucătărie, cu un pachet rece pe umăr. A așezat antiacidele în mijlocul mesei. "Te simți bine?"

Mike s-a așezat vizavi de ea cu un castron de resturi reci și două pahare de lapte. El a strecurat un pahar în fața ei. "Bine."

"Poate că nu suntem atât de diferiți pe cât am crezut."

Mestecând, Mike i-a aruncat un zâmbet ironic în timp ce înfulecă pastele. Ea l-a lăsat să mănânce. O liniște confortabilă s-a așternut peste bucătărie. El a terminat, apoi și-a clătit castronul și l-a pus în mașina de spălat vase. "Mulțumesc."

Durerea a înjunghiat-o când a mutat punga de gheață, așezând-o pe umăr. Amorțeala nu era de ajuns. Cu un oftat greu, s-a dus după o pastilă.

"Nu ești un fan?" Mike se lăsă pe spate în scaun în timp ce ea privea medicamentul în jos.

"Nu chiar. Mama mea era maniaco-depresivă. Abuza de alcool și de medicamente pe bază de rețetă." Ea nu a detaliat, iar el nu a insistat. Dar ochii aceia ai lui... Știau. "Dar dacă nu dorm puțin, voi fi și mai irascibilă decât de obicei."

El nu a reacționat la glumă. Privirea lui reflecta durerea mărturisirii ei.

"Nu ți se va întâmpla ție."

Cum a făcut asta? De unde știa el ce se întâmplă în capul ei?

"Să sperăm." A spălat pastila cu restul de lapte. "Să mergem în sufragerie."

"Dacă te dai la mine", a rezistat Mike, "femeile drogate care suferă nu sunt pe lista mea de excitante."

"Scoate-ți mintea din canalizare, He-Man. Ești sexy și toate cele, dar sexul este ultimul lucru la care mă gândesc în seara asta." Ea se opri în fața scaunului lui. Gândul că va fi din nou singură era o minge de un gol insuportabil în spatele sternului ei.

"Crezi că sunt sexy." El a zâmbit la ea.

Fața ei s-a încins. "Nu lăsa să ți se urce la cap."

"Prea târziu."

Ea i-a luat mâna și a tras de ea. El a ezitat, așa că ea a folosit propria lui tactică împotriva lui. Pe stomacul ei gol, medicamentul își făcea efectul rapid - și îi scădea inhibițiile. Ar fi trebuit să se ducă la culcare înainte să înceapă să bolborosească. "Te rog. Poți dormi pe canapea."

"Canapeaua?"

"Îmi pare rău. Copiii sunt sus."

"Ah, copii." S-a ridicat și și-a scos arma din toc, apoi a descărcat-o și a băgat încărcătorul în buzunar. A ridicat arma goală. "Aveți ceva care se încuie?"

L-a condus în sufragerie, a luat cheia mică de la biroul ei și i-a înmânat-o. "Sertarul de jos."

Ea a adus o pernă și o pătură din dulap în timp ce Mike a închis perdelele. El a testat canapeaua. Gheața de pe umărul ei a făcut-o să tremure, iar ea i-a închis geaca.

A mângâiat perna de lângă el. "Vino aici."

"Doar pentru un minut." Ea s-a lăsat pe canapea și s-a sprijinit de el. Brațul lui s-a înfășurat în jurul ei. Fața ei s-a lipit de planurile dure ale pieptului lui. Mâna ei se odihnea pe stomacul lui, cu mușchii încrețiți și încordați. Știa că era uriaș și în formă, dar mușchii abdominali de sub palma ei erau rupți ca niște bomboane pentru bărbați. Cum ar fi fost să se cuibărească lângă el goală?

Poate că sexul nu era ultimul lucru la care se gândea. "Ce mai fac Sarah și fetele?" a întrebat el.

"Cât de bine se poate aștepta. M-aș simți mai bine dacă ar avea un alt loc unde să stea." Deși urmăritorul părea mai interesat de ea, ura gândul că sora sau nepoatele ei îi vor sta în cale sau vor fi rănite din cauza ei.

"Nu mai ai familie care să te ajute?"

Pe naiba, nu. În niciun caz Sarah nu și-ar fi dus vreodată copiii în casa tatălui lor. Tata îl făcea pe Troy să arate ca un abstinent. "Familiile pot fi complicate."

"N-aș ști."

"Fără familie?"

"Nici pe aproape." Și-a lăsat capul să cadă pe spate. "Sunt singurul copil a doi copii unici."

"Părinți?"

"Au plecat amândoi." Vocea i-a devenit răgușită.

"Îmi pare rău." Ea nu a mai pus nici o întrebare, iar el nu a mai oferit nici o explicație. Tristețea din tonul lui a fost suficientă.

În liniștea calmă, trunchiul lui Mike s-a relaxat sub ea. Ea și-a ridicat capul. Ochii lui erau închiși. Pieptul lui lat se ridica și cobora într-un ritm uniform.

Chiar și în somn, fața lui era încordată de îngrijorare. Era genul ăla de om. Somnul nu ar fi o scuză pentru a renunța la responsabilitățile sale.

Ar trebui să meargă la culcare. Să rupă această legătură pe care oboseala și stresul îi făceau pe amândoi incapabili să o nege. Dar nu o putea face. S-a cuibărit mai adânc, mușchii i s-au înmuiat, durerea și apărarea ei au dispărut. El o făcea să se simtă în siguranță, și nu doar într-un mod fizic. A acceptat-o pentru ceea ce era.

Nu mulți oameni au făcut-o.

***

Ceața de dinainte de răsărit învăluia pădurea. Pădurea mirosea a pământ, frunze putrezite și fum de lemn. Mușcătura răcoroasă a toamnei era suficient de rece pentru a revigora fără a fi inconfortabilă, ceea ce era un lucru bun. Odată ce se așezase, avea să stea nemișcat o bună bucată de vreme. Vara indiană era o binecuvântare. Ziua era prognozată a fi caldă.

Vânătoarea necesita răbdare și, la fel ca orice altceva în viață, disciplina era cheia succesului.

Copacul, cercetat în prealabil, era perfect. Trunchi de mărime medie.

Partea inferioară liberă de crengi. Suficient frunziș deasupra pentru ascundere. Și cel mai bun dintre toate: o linie de vedere perfectă pentru observația de azi. Trebuia s-o vadă pe Rachel descoperind cadoul pe care i-l lăsase.

Observatorul și-a ridicat genunchii și a tras în sus platforma inferioară a suportului său de cățărat. Împingând cu picioarele în jos, a sprijinit platforma de trunchi. Bara din spate a săpat în scoarță. Repetând procesul, a urcat în copac picior cu picior, ca un vierme vertical.

La șase metri de sol, a ajuns la ramurile inferioare și a lăsat frunzișul de toamnă să se așeze în jurul său. Vânzătorul de la magazinul de articole outdoor avusese dreptate. Acest imprimeu de camuflaj era perfect pentru vânătoarea de toamnă. De la cincizeci de metri distanță, ar fi fost practic invizibil. Nimeni nu-l putea vedea de la o distanță de două sute de metri.

A ridicat aparatul foto de pe piept și a reglat focalizarea până când a putut vedea pietrele individuale din vechea fermă. Rachel avea să aibă o mare surpriză, iar el avea de gând să prindă fiecare cadru.

Capitolul 20

Respirația de câine înfierbântat îi flutura pe față lui Rachel. Ea a crăpat o pleoapă. Cu coada mișcând, cu limba scoasă, Bandit stătea pe pat, cu botul mascat la câțiva centimetri de nasul ei.

Rachel s-a gândit la trei lucruri în timp ce scărpina câinele după urechi. Unu, dormitorul ei era complet luminat, ceea ce înseamnă că dormise prea mult. Doi, încă purta jacheta lui Mike. A lipit materialul moale de fața ei și a inhalat mirosul lui reconfortant. El trebuie să o fi cărat în pat la un moment dat în timpul nopții și, la naiba, îi lipsise. Și trei, nu o durea nici pe departe atât de tare pe cât se așteptase. Cu gura căscată, s-a uitat la ceasul de lângă pat. Nu-i de mirare. Era nenorocita de ora zece. Dormise nouă ore la rând.

Și-a ridicat ceasul și l-a inspectat. Cineva oprise alarma. Mike. Grrr. Vor

fi schimbate cuvinte pe această temă mai târziu. Dar deocamdată, era treabă de făcut. Doamne, caii nu fuseseră hrăniți sau adăpați.

S-a târât în baie. Apa rece de pe față a ajutat-o cu durerea mahmurelii, dar rigiditatea a făcut ca îmbrăcatul să fie o provocare. Ceva a bubuit de la parter. Bandit a sărit din pat și a plecat tropăind. Unghiile de câine au bătut pe treptele de lemn și au dispărut. Până când picioarele ei goale au traversat cusătura lipită cu bandă adezivă a podelei bucătăriei, umărul i se slăbise până la o durere surdă tolerabilă. Atâta timp cât nu făcea nimic prea stupid astăzi, ar fi trebuit să continue să se amelioreze.

"Oh, te-ai trezit. Bună sincronizare." Sarah a deschis cuptorul. Ușa metalică veche scârțâia. Folosind un prosop de vase pe post de mănușă de cuptor, a scos o tavă cu brioșe și le-a așezat pe arzătorul de deasupra aragazului pentru a se răci. La picioarele ei, Bandit se uita speriat în sus.

Mirosul i-a făcut gura apă lui Rachel. "Merișor?"

"Uh-huh."

Snap!

Sarah a scos o cană din dulap. „Cafea? Tocmai am făcut o cană proaspătă."

Rachel a scuturat din cap. „Nu am timp. Trebuie să cobor la hambar."

"Uhm." Sarah și-a ales ghipsul. "Nu te grăbi cu asta."

"Cum adică, fără grabă?" Suspiciunea a răbufnit. "Caii nu au fost hrăniți."

"Da. De fapt, au fost."

"Ce?" Rachel și-a băgat picioarele într-o pereche de adidași lângă ușă. "Cine? Mike?"

"Nu chiar. A plecat foarte devreme. A fost aici toată noaptea?" Sarah își flutură sprâncenele în mod comic.

"Oh, Doamne. Nu s-a întâmplat nimic. Era parcat pe alee pe la miezul nopții. Am crezut că e o prostie și l-am lăsat să doarmă pe canapea." Rachel s-a întins după buton. "Cum adică, nu chiar?"

"Nu mă bag în asta." Sarah a apucat zgarda lui Bandit.

Rachel a închis ușa în urma comentariului. Cerul era de un azur fără nori. Aerul, nefiresc de cald și liniștit pentru acest anotimp, avea un vuiet straniu care prevestea o schimbare a vremii. Razele soarelui îi încălzeau spatele în

timp ce traversa peluza din spate. În schimb, hambarul era rece, întunecat și gol. Toți caii fuseseră scoși afară. Culoarul era proaspăt greblat. Și-a băgat capul în prima boxă. Curată și acoperită cu paie mirositoare. Umărul îi cânta practic de ușurare. Hrănirea nu avea să fie prea dificilă, dar nu își dăduse seama cum avea să mânuiască furca cu o singură mână.

"Oh, bună." Un tânăr slab și zvelt îi împingea căruciorul prin ușa din spate. După liniile dure din jurul ochilor, avea probabil peste optsprezece ani, dar cu toți pistruii ăia, puștiul ar fi avut până la treizeci și cinci de ani.

"Cine ești tu?"

"Eu sunt Brandon." Și-a șters mâna pe blugi și a întins-o. "Brandon Sandler."

Rachel a scuturat-o. "Cine te-a trimis aici, Brandon?"

"Șeful O'Connell, doamnă. A spus că ar trebui să fac totul pentru dvs."

"Serios?"

"Da, doamnă. Caii sunt hrăniți și adăpați." Brandon a parcat căruciorul în fața unei boxe. A luat furca sprijinită de perete și a intrat înăuntru. O furcă de bălegar a aterizat în tava ruginită. "Mai am câteva grajduri de curățat. Apoi va trebui să-mi spui ce altceva mai ai de făcut."

Ce naiba? Cât de îndrăzneț urma să devină polițistul? Chiar și cu vânzarea lui Lady, fluxul de numerar al lui Rachel nu justifica angajarea de personal. Onorariul pentru avocatul lui Sarah era scadent în acea după-amiază. Proprietatea îi aparținea gratis, dar trebuia să plătească impozitele, asigurările, utilitățile și cheltuielile de exploatare. Camionul ei era un MacGyver special. În plus, trebuia să le întrețină pe Sarah și pe fete. Copiii în creștere nu puteau trăi cu Pop-Tarts și tăiței Ramen. "Brandon, îmi pare rău. Nu-mi pot permite. O să te plătesc pentru orele pe care le-ai făcut în dimineața asta, dar va trebui să pleci acasă."

"Nu pot face asta, doamnă. I-am promis șefului că voi rămâne." Mai multe paie murdare au lovit căruciorul. "M-a plătit deja pentru săptămâna asta. Nu trebuie să vă faceți griji pentru asta."

"Faci tot ce spune șeful?" Rachel era sfâșiată de imixtiunea lui Mike. Pe de o parte, era autoritar, prezumțios și autoritar, trei trăsături de personalitate

pe care le găsea extrem de enervante. Și da, era perfect conștientă că manifesta toate aceste trei comportamente în mod regulat. Pe de altă parte, faptul că știa că lui îi pasă îi trezea sentimentul acela plăcut.

La naiba.

"Da, doamnă." S-a oprit, a înfipt dinții furcii în pământul de la picioarele sale și s-a sprijinit de mâner. A îndreptat spre ea ochii căprui, calzi și sinceri. Privirea era prea tristă și bătrână pentru fața lui tânără. "Am avut niște probleme anul trecut. Am dat-o în bară rău de tot. Am renunțat la școală și am făcut alte lucruri de care nu sunt mândru." Și-a privit Timberlands-ul uzat pentru câteva secunde. "Dacă nu era șeful, aș fi fost la închisoare acum. Așa că dacă îmi cere să rămân aici, rămân." S-a întors să curețe taraba.

Orice iritare pe care o simțise pentru Mike se scurgea ca apa dintr-o cadă.

Brandon a împins roaba plină în spatele hambarului și a adus-o înapoi goală un minut mai târziu. "Ce ar trebui să fac după ce termin cu grajdurile?"

Stomacul lui Rachel bubuia. Brioșele cu afine ale lui Sarah și o ceașcă de cafea îi strigau numele. "Poți să călărești?"

"Da, doamnă."

"Cât de bine?"

Brandon s-a oprit și și-a șters sudoarea de pe frunte cu mâneca tricoului său cu mâneci lungi. "Destul de bine." Ochii i s-au aprins cu interes - și regret. "Obișnuiam să creștem cai de rasă quarter, înainte să ne pierdem ferma. Am făcut o mulțime de reining și roping"

"Îți lipsesc caii?"

"În fiecare zi." Și-a băgat degetul mare în buzunarele din față ale blugilor săi ponosiți.

"Crezi că poți face trecerea la o șa englezească?"

"Nu văd de ce nu. Am crescut călărind fără șa deloc."

La naiba. Dacă puștiul avea de gând să muncească pe brânci făcând toate treburile murdare de la fermă, Rachel avea de gând să se asigure că ziua lui era echilibrată. Îi era dor de cai? Avea de gând să se umple de ei.

"În cazul ăsta, am câțiva cai care trebuie exersați. Mă duc să iau micul dejun în timp ce tu termini aici." Rachel a rânjit. "Apoi ne vom distra puțin."

Sarah nu era în bucătărie când Rachel a turnat cafea și a luat o brioșă încă caldă. S-a așezat pe un scaun. Bandit și-a pus labele păroase pe genunchiul ei și a implorat-o. Cât timp trecuse de când nu mai avea o listă de lucruri de făcut lungă de un kilometru?

Sarah avea poșeta pe umăr și cheile în mână când s-a întors în bucătărie.

"Trebuie să plec."

"A, așa este. Te întâlnești cu avocatul în dimineața asta. Vrei să merg cu tine?"

"Nu. Trebuie să mă descurc singură. Avocatul lui Blake părea destul de isteț la telefon." Cu excepția ghipsului de pe braț, Sarah arăta aproape normal. Umflătura de pe față se retrăsese și își acoperise vânătăile cu machiaj. "Fetele sunt încă la grădiniță. Doamna Holloway le va aduce acasă la prânz. A sunat Betty de la King's Saddle Shop. A venit mușchiul pe care l-ai comandat. Cum ți-e umărul?"

"Nu-i rău." Nouă ore de somn au făcut minuni.

Sarah a plecat. Fără tot zgomotul instalatorilor de alarme, casa era inconfortabil de liniștită. Rachel a băut cafea și a mai mâncat o brioșă. S-a uitat la Bandit, care lingea o firimitură de pe podea. "Sunt plictisită."

Nepăsător, Bandit s-a întins la soare și a închis ochii. Ar fi trebuit să-l imite pe câine, dar odihna și relaxarea nu erau punctele ei forte. Brandon nu avea să termine decât peste cel puțin o oră. O grămadă de timp să dea o fugă până la King's și să ia bucata aia. Se opri la hambar pentru a-l anunța pe Brandon că se va întoarce peste o jumătate de oră.

"Aș putea face asta pentru tine mai târziu", s-a oferit el.

"Nu, mulțumesc." S-a întors spre camion. "Aș putea la fel de bine să mă fac utilă."

"Dar..."

Rachel a ignorat protestul lui, a condus până în oraș și a coborât pe strada principală. S-a uitat în oglinda retrovizoare. Un monster truck era chiar în bara ei de protecție. Soarele se reflecta în parbrizul camionului, întunecându-i vederea șoferului. A frânat brusc, dar camionul nu a dat înapoi. A făcut rapid stânga pe strada Fourth. Camionul a continuat să coboare pe Main cu zgomotul

unui V8 puternic.

Rachel a trecut pe lângă marile case coloniale restaurate din apropierea secțiunii comerciale minuscule din Westbury. Casele erau mai puțin luxoase pe măsură ce se îndepărta de centrul orașului. A mai făcut câteva viraje pe o stradă laterală pustie. Magazinul ocupa primul etaj al unei case înalte, înguste, cu două etaje, care avea nevoie de o renovare completă. La periferia mai puțin bogată a orașului, terenurile erau prea mici și casele prea apropiate pentru a permite accesul cu mașina. Vehiculele erau aliniate pe stradă. A parcat la bordură, la o jumătate de stradă mai jos, și s-a întors la magazin. Mai puțin de zece minute mai târziu, se întorcea la camionetă, cu un baton în mână.

Și-a căutat cheile în geantă. O mână pe brațul ei a întors-o. "Ow." Durerea i-a trecut prin umăr.

"Bună, cățea."

Replica ei inteligentă nu i-a părăsit buzele. Spatele lui Rachel s-a izbit de partea laterală a camionului. Respirația i-a părăsit plămânii într-un suflu puternic. Poșeta ei de piele a lovit asfaltul cu un clinchet.

"Hei", a țipat ea. "Dă-te jos de pe mine."

Un corp masculin dur a presat-o de metalul rece. Ochii albaștri marini ai lui Will Martin o priveau furioși. Și-a lipit palmele de acoperișul camionului de fiecare parte a capului ei și și-a folosit șoldurile pentru a o imobiliza.

Un val de furie a ajutat-o pe Rachel să-și recapete capacitatea de a respira.

"Ce dorești?"

"Transmitem doar un mesaj." Buza superioară a lui Will s-a încrețit ca o versiune supărată și urâtă a lui Elvis. "Te pui cu amicul meu. Tu te pui cu mine."

"Serios?" Rachel s-a zvârcolit, încercând să deschidă un spațiu de manevră între trupurile lor. S-a uitat în jur, dar străduța era pustie. Nimeni nu o auzise strigând.

"Serios." Will și-a înfipt erecția în burta ei. A privit-o, cu ochii albaștri întunecați plini de răutate și excitare. "O să-ți pară rău pentru ce i-ai făcut lui Troy."

***

Mike și-a parcat camionul în fața morgii județene. S-a încruntat împotriva soarelui de dimineață care strălucea pe ușile de sticlă ale Complexului Municipal Lark County. Chiar ura să viziteze morga. Locul îi dădea fiori, ducând fobia sa față de toate lucrurile medicale la un nivel exponențial.

Greg era deja în sala de autopsie. Mike și-a pus halatul, cizmele și masca, apoi a trecut prin ușa de sticlă. Scheletul era gol, dar mirosul de carne crudă persista în sala de autopsie, amestecat cu înțepătura ascuțită a formolului, care nu dădea greș niciodată când îi făcea stomacul lui Mike să tremure. El nu venise niciodată aici cu burta plină. Nici măcar nu riscase să bea apă în dimineața asta.

Mike nu-și lua ochii de la gama de instrumente morbide din spatele dulapurilor cu geamuri. Oasele erau așezate într-o formă umană dezarticulată pe o masă din oțel inoxidabil. Câteva goluri reprezentau bucăți nerecuperate. Stând deasupra rămășițelor cu un clipboard, Greg părea mai mult om de știință nebun decât doctor în spatele unui ecran facial din plastic.

"Hei, Greg."

"Mike." Greg s-a dat înapoi și a făcut o notă. "Am găsit cam nouăzeci și cinci la sută din el. Lipsesc câteva oase mici. Nu e rău, având în vedere dovezile de activitate a rozătoarelor din zonă."

Mike și-a alungat din cap viziunile șoarecilor care îi furau degetele de la mâini și de la picioare. De asemenea, își făcu o notă mentală să pună niște capcane pentru șoareci în subsolul lui Rachel. "Deci, ce poți să-mi spui?"

Greg a îndreptat un deget înmănușat spre cavitatea pelviană. "Victima este un bărbat adult, după cum arată pelvisul îngust și craniul gros, fără joc de cuvinte. Joncțiunea pubiană se îndreaptă odată cu vârsta. După gradul de curbură, aș spune că are în jur de cincizeci de ani, probabil un pic mai puțin." Greg a bătut pe craniu. "Caucazian. A avut o cantitate decentă de lucrări dentare, așa că probabil nu e fără adăpost."

A coborât mai jos, la femur, și a indicat capătul inferior al osului coapsei.

"Plăcile de creștere sunt complet închise și, având în vedere gropile de pe coaste, avea cel puțin treizeci de ani la momentul morții. Are o fractură vindecată a tibiei stângi."

"Avea în jur de 1,75 m, mai mult sau mai puțin un centimetru." Medicul legist a scanat scheletul. "Oasele de pe partea dreaptă sunt puțin mai groase, așa că era probabil dreptaci. De statură ușoară spre medie. Probabil că ai femurele de mărimea unor trunchiuri de copac." Sub masca de plastic transparent, ochii lui Greg râdeau. "Nu că aș vrea să aflu vreodată."

Mike și-a șters palmele și și-a reprimat imaginea lui pe masa lui Greg. "Poți să-mi mai spui ceva despre rămășițe?"

Greg a arătat spre o crestătură în una dintre coastele inferioare. "Această crestătură de aici ar putea fi rana fatală. Cuțit în burtă. Sau nu. Este cu adevărat imposibil de spus. Nu văd alte semne de traume nevindecate pe oase. Trimit oasele la Dr. McCall, antropologul legist de la universitate. Va putea să vă dea mai multe informații și o estimare mult mai bună a duratei de timp cât a stat acolo jos. O să vă anunț când vine raportul sau dacă obțin vreun rezultat în urma testării foliei de plastic sau a probelor de sol și de insecte."

Aceste rapoarte ar putea veni peste o lună sau un an. Rămășițele atât de vechi nu aveau prioritate maximă la laboratoarele supraîncărcate și subfinanțate fără speranță. "Cum rămâne cu identificarea lui?"

"Am radiografii la dosar, dacă puteți veni cu vreo înregistrare dentară care să se potrivească. Dinții și oasele mari sunt într-o formă excelentă, așa că ADNul mitocondrial este o altă posibilitate, dar din nou, trebuie să aveți ceva care să se potrivească. Dacă orice altceva eșuează, avem reconstrucția facială, reală și virtuală."

"Deci m-ai târât până aici ca să-mi spui că victima mea a fost un tip alb de vârstă mijlocie, de talie medie, care a murit de un număr nespecificat de ani?"

Greg i-a arătat un zâmbet răutăcios. "Ei bine, asta ar putea fi utilă." Medicul legist a scos o pungă pentru probe. Înăuntru era așezat un inel.

Mike s-a aplecat mai aproape și a întrezărit cuvintele gravate în jurul unei pietre de un roșu intens. Ei bine, asta restrângea lucrurile semnificativ. Își scoase telefonul mobil și făcu o poză inelului.

Liceul Westbury. Promoția 1973.
Victima sa era un localnic.

Capitolul 21

Înapoi în mașină, Mike s-a întors spre Westbury. La câțiva kilometri de oraș, telefonul i-a bâzâit în buzunar. Numărul de pe ecran era cel de unică folosință pe care i-l dăduse lui Brandon în acea dimineață.

"Care-i treaba?"

"Șefule, îmi pare rău." Brandon a ezitat, iar inima lui Mike a tresărit. "Ea a plecat. "

"Cum adică a plecat? Ți-am spus să o ții acolo."

"Ea face cam ce vrea, domnule."

"Nu glumesc." Mike a apăsat pedala de accelerație. "Unde s-a dus?"

Cinci minute mai târziu, a frânat în fața magazinului de accesorii. Camioneta supradimensionată a lui Will Martin era parcată la bordură. Mike a coborât strada și i-a zărit în față. Will o prinsese pe Rachel de partea laterală a camionetei. Mâinile lui o țineau în cușcă. Picioarele ei erau prinse între cizmele lui largi de cowboy. Rachel avea ceva argintiu și strălucitor într-o mână. Will își freca în mod obscen pântecele în sus și în jos de stomacul ei.

Furia, proaspătă și fierbinte, se adunase în pieptul lui Mike. În sfârșit, el era martor la crima ciudatului. Dacă Will îi făcea rău...

Mike a frânat SUV-ul și a chemat întăriri. Maimuța mare a mișcat o mână păroasă pentru a strânge sânul lui Rachel. Vederea cu margini roșii a lui Mike a coborât până la cele două siluete. A întins mâna spre sirenă în momentul în care Rachel a lovit cu un croșeu de dreapta. Argintul îi strălucea în mână. Will și-a strâns capul și a dat doi pași înapoi. Lovitura ei frontală l-a prins chiar între picioare. Will a căzut la pământ ca un sac de nisip păros. Mâinile i-au căzut de la cap la inghinali.

Mike a călcat pe frână și a băgat schimbătorul de viteze în parcare. A sărit din camion. Propriile testicule i s-au târât în interiorul corpului în timp ce privea un Will cu fața cenușie care se zbătea pe beton.

"Târfă nenorocită!" Will a scos un sunet bolnav de vomă. "O să te prind eu. Știu unde locuiești."

Rachel s-a sprijinit de camionul ei. Pistruii ieșeau în evidență pe o față palidă ca laptele degresat, dar ochii aceia erau plini de foc.

Mike i-a pus cătușele bărbatului care gemea în stradă, apoi s-a apropiat de Rachel. Voia să o tragă în brațe. Dar nu putea, nu în public, mai ales nu cu Will ca public.

"Ești în regulă?"

"Da." În ciuda bărbiei proeminente și a privirii aprinse, vocea ei tremura.

"Ți-a făcut rău?" Mike s-a uitat înapoi la Will, care nu se mișcase din poziția fetală.

Avea de gând să spună că e bine. El știa asta. "Lasă-mă să reformulez asta. Trebuie să mergi la Urgențe?" Ea a scuturat din cap.

"Ai fi dispusă să depui plângere împotriva lui?"

Luptătoare până la capăt, ea s-a îndepărtat de camion și și-a îndreptat coloana vertebrală. "Desigur."

Satisfacția îl cuprinse când îi luă declarația. Mike încerca de ani de zile să îl acuze pe Will de agresiune sexuală. Ca un adevărat prădător, Will își alegea bine victimele, alegând de obicei femei care erau prea timide pentru a-l înfrunta. Până astăzi.

S-a întors spre mașina ei. Mike nu s-a putut abține să nu admire atât potrivirea blugilor ei decolorați peste picioarele ei musculoase, cât și curajul cu care își revenise. Cu un oftat, s-a întors spre Will, care se afla în stare de prosternare, și l-a ridicat în picioare chiar în momentul în care Ethan a apărut cu mașina lui.

Mike l-a urcat pe Will în spatele mașinii poliției.

"Ai ales greșit femeia pe care să o ataci."

"Asta este o amenințare?"

Mike a închis ușa. "Du-l înăuntru, Ethan."

***

Rachel s-a urcat pe scaunul șoferului. Adrenalina a scăzut, iar umărul ei, uitat în acel moment, a pulsat din nou. S-a întors la fermă pe pilot automat, dând drumul la căldură pentru a alunga tremuratul.

S-a îndepărtat de oraș, izolarea și liniștea verde din jurul ei fiind liniștitoare. Nu era menită să trăiască atât de aproape de alți oameni. Avea nevoie de spațiu. O mulțime de spațiu. Nu doar fizic.

Camionul a parcat lângă casă. Minivan-ul lui Sarah nu se întorsese. O privire pe mobil îi spuse că fetele nu trebuiau să vină decât peste o oră. Munca era cea mai bună terapie.

Brandon terminase de curățat grajdurile și repara o secțiune ruptă a gardului.

Rachel a arătat un castan castaniu elegant care păștea în pășune. "De ce nu începi cu el?"

Calul castaniu bine temperat l-a salutat pe puști cu o ciocnire prietenoasă de nas înainte de a-l urma până la poartă. Rachel a inspectat fiecare centimetru de echipament, apoi s-a așezat pe un balot de paie de pe culoar, în timp ce Brandon peria și înșeua calul cu o eficiență exersată. A urmat perechea afară și s-a sprijinit de o balustradă a gardului. Odată urcat la bord, postura relaxată a lui Brandon și șezutul echilibrat au mărturisit experiența și abilitatea înnăscută. Arăta așa cum se simțea ea pe spatele unui cal. Ca și cum acolo era locul lui și tot ce făcea în rest era doar o trecere de timp. Ca și cum urcatul pe spinarea acelui cal făcea ca toate mizeriile din viața lui să dispară. Un mic fior de pierdere a străbătut-o. Nu avea să mai experimenteze niciodată acea ușurință. Pentru ea, călăria era marcată de durere, vinovăție și îngrijorare și, pentru câteva secunde, aproape că și-a dorit să nu se fi urcat niciodată pe primul ei ponei.

Pentru că nu-ți putea lipsi ceea ce nu ai avut niciodată.

Ceea ce a făcut-o să se gândească la Mike și la felul în care prezența și atingerea lui făceau totul mai ușor de suportat.

Rachel s-a scuturat. Nouăzeci la sută din amintirile frumoase din viața ei erau legate de cai. Fără ei, tinerețea ei ar fi fost mult mai mizerabilă.

Rachel l-a trimis pe Brandon să se plimbe de câteva ori pe pajiște și să se adapteze la noua șa. Nu trebuia să se deranjeze. Puștiul arăta de parcă s-ar fi simțit bine cu capul în jos sau în lateral deasupra unui cal.

Ar putea face ceva cu acest copil. Așadar, nu va mai sări niciodată. Fiorul și graba erau un lucru din trecutul ei. Încă mai știa ce are de făcut. Lucrul cu un elev talentat ar putea fi răspunsul. Nu era ca și cum nu ar mai fi putut sta niciodată pe un cal. Trebuia doar să fie sensibilă în privința asta.

La naiba, ura să fie sensibilă.

Brandon a terminat cu castaniul și l-a scos pe gri la o plimbare. Rachel nu-și făcea griji că calul ar putea scăpa cu toate șmecheriile lui. Shadow Dancer a simțit că a fost învins în timp ce era îngrijit pe atelajele încrucișate. Cu Brandon pe spate, calul de obicei gălăgios s-a comportat ca un ponei de școală. Până când Rachel l-a lăsat pe Brandon să răcorească calul, satisfacția șterse amintirea atacului lui Will.

Mâine avea să vadă cum se descurcă puștiul cu niște sărituri joase. Dacă se descurca bine, Brandon avea să primească o șansă mare.

Sunetul unui vehicul care se apropia a semnalat întoarcerea lui Sarah. Dubița surorii ei a intrat pe alee și a parcat lângă casă. Stomacul lui Rachel mârâia. Și-a verificat telefonul mobil. Ora prânzului trecuse repede. Nici Brandon nu mâncase.

"Când ai terminat de răcit, vino în casă pentru un sandviș."

"Da, doamnă."

"Și apreciez cu adevărat tot ajutorul."

Brandon s-a înroșit. "Îmi place să lucrez cu caii. Programul meu este liber până în weekend. Casa pe care o închiriază familia mea este pe un teren jos. Vom sta la niște rude până trece riscul de inundații."

Amândoi se uitau la orizontul care se întuneca. Norii care coborau din munte marcau sfârșitul soarelui. O briză umedă foșnea prin pădurea din jur. Tremurând, Rachel și-a închis fermoarul în timp ce mergea pe alee până la cutia poștală. A deschis capacul metalic. Ceva a bâzâit, iar Rachel a încremenit.

Un roi de albine supărate a ieșit din cutia poștală și a planat în jurul ei.

***

Fundul lui Mike nici măcar nu atinsese scaunul când Nancy apăru în ușă cu o chiflă integrală într-o mână și o sticlă de apă în cealaltă.

"M-am gândit că nu ai mâncat înainte să mergi la morgă."

"Mulțumesc." Stomacul lui Mike gemea, iar capul îl durea din cauza lipsei de somn. Se tot uita la ușă, așteptându-se să-l vadă pe Fred intrând cu un bilet roz. "Este cafea?"

"Nu și pentru tine." Secretara lui a luat o grămadă de formulare semnate din cutia lui de ieșire. "Crezi că nu am observat galonul de antiacid din sertarul tău?"

Mike a oftat și a răsucit capacul de la sticla de apă. "S-a întâmplat ceva important în dimineața asta?"

"Nu. A fost un accident minor pe Main Street, doi copii de zece ani au aprins petarde în spatele școlii și am avut o plângere legată de lătratul unui câine. Ai acaparat tot entuziasmul. Mi-aș fi dorit să o văd pe domnișoara Parker cum îl întinde pe Will." A făcut un gest de lovire cu un pumn pătat de ficat.

"A fost o priveliște". Dar Mike se temea că ego-ul lui Will l-ar putea determina să caute răzbunare.

Nancy și-a înclinat capul și s-a holbat la el ca și cum ar fi lucrat la rebusul zilnic.

"Ce?"

"Fred e bine?" a întrebat ea. "Se întâmplă ceva cu ea?"

Era o întrebare al naibii de bună, iar el nu a întrebat-o de unde știa despre ședința clandestină a consiliului. Nancy știa totul. Fusese secretara șefului poliției timp de aproape treizeci de ani, iar Mike era convins că organizația doamnelor din biserică din care făcea parte era mai eficientă decât o agenție secretă de informații.

"Nu sunt sigur."

"Ar fi bine să te gândești la asta. Nu întinerești deloc."

"Mulțumesc că ai subliniat asta."

"Oh, încetează." Ea a ignorat comentariul lui. "Ești prea mult singur. Un bărbat de vârsta ta ar trebui să aibă ceva în viață în afară de muncă."

Mike nu putea contrazice asta. "Rachel este... dificilă."

"Ușor este plictisitor. Orice femeie care aplatizează bijuteriile familiei lui Will Martin primește votul meu. Mama ta nu a fost deloc ușoară."

"Nu, nu a fost." Mama lui a rezistat până la sfârșit.

"Doamne, dacă ai de gând să ai copii, ar fi bine să te grăbești." Nancy a punctat afirmația cu un semn emfatic din cap. "Nu întinerești".

Mike s-a înecat cu apă.

Ethan apăru cu capul înăuntru, strălucitor și nerăbdător ca un cățeluș cu o minge. "Este o zi bună când ajungem să-l arestăm pe Will Martin."

"Nu te entuziasma prea tare. Sunt sigur că va fi eliberat pe cauțiune destul de repede", a avertizat Mike.

Entuziasmul lui Ethan nu putea fi diminuat. "Deci, ce a spus medicul legist?"

Mike îi făcu semn lui Ethan să se îndrepte spre un scaun și scoase pe telefon fotografia cu inelul de la liceu. "Au găsit asta sub cadavru."

Ethan s-a uitat la poză, apoi a dat telefonul înapoi. "Asta ar trebui să restrângă lucrurile."

"O să am nevoie de tine să începi să scoți rapoartele persoanelor dispărute. Vom începe cu 1980 până în 1990. Faceți referințe încrucișate cu promoția din 1973. Presupunând că inelul a aparținut victimei, asta nu poate fi atât de greu. Liceul Westbury absolvă doar o sută de copii pe an." Mike a ridicat covrigul. "Majoritatea persoanelor noastre dispărute sunt fugari. Cu excepția soțului rătăcitor ocazional, nu mulți adulți de vârstă mijlocie dispar."

"Ah, șefule?" îl întrerupse Ethan, cu zelul vizibil diminuat. "Documentele de dinainte de 1990 erau depozitate în subsolul clădirii municipale."

"Ugh." Mike uitase. Totul în subsolul primăriei era prăjit. Soggy pâine prăjită. Ceea ce focul nu a ars, apa a distrus.

"De fapt, numai cazurile închise erau păstrate acolo", a corectat Nancy. "Dacă cadavrul tocmai a apărut, acest caz este tehnic rece, nu închis. *Ar trebui să* avem dosarul în camera din spate."

Ethan s-a ridicat.

"Ai spus anii 1980?" Nancy s-a aplecat peste umărul lui Mike. "Ce a avut Greg de spus?"

"Victima a fost un bărbat caucazian de vârstă mijlocie."

Nancy s-a holbat la fotografia inelului. "O, Doamne. Pun pariu că l-ai găsit pe tâmplarul dispărut."

"Poftim?"

"Numele lui era..." Nancy și-a pus o mână pe șold, cealaltă pe bărbie și a privit în sus ca și cum răspunsul ar fi fost scris pe plăcile de tavan căzute. "Boyle. Harry Boyle. A dispărut la sfârșitul anilor optzeci. Phil Bitten tocmai fusese angajat ca șef. A fost primul său caz important, iar cazul în sine a fost foarte ciudat. Boyle a dispărut în circumstanțe foarte neobișnuite. Phil a lucrat la acest caz luni de zile, dar nu a ajuns nicăieri."

"Mă duc să caut dosarul ăla." Ethan s-a îndreptat spre ușă.

În biroul exterior, a sunat un telefon. Nancy îl urmă pe Ethan afară. "Dosarele din anii '80 sunt depozitate în dulapurile de pe peretele din extrema stângă. Sunt clar etichetate."

Bineînțeles că erau.

Ethan s-a întors câteva minute mai târziu, fluturând un dosar de manila într-o mână.

I-a înmânat dosarul lui Mike. "L-am luat."

Mike a scanat raportul inițial. Harry Boyle era un bărbat caucazian de înălțime medie.

"Dă un telefon la medicul legist. Să vedem dacă putem confirma identitatea victimei noastre."

După ce Ethan s-a ocupat de următoarea sa corvoadă, Mike a răsfoit paginile, instinctele sale trezindu-se la ciudățeniile cazului.

Harry a dispărut în februarie 1987. În noaptea dispariției sale, casa sa a ars din temelii. Cauza incendiului a fost catalogată oficial drept accidentală. Harry

renovase casa. Casa era plină de containere cu substanțe chimice inflamabile, iar Harry Boyle era fumător. Fără vecini apropiați, până în momentul în care pompierii au răspuns la apelul unui automobilist care trecea prin zonă, întregul loc era aproape mistuit. Abia după ce investigatorii pompierilor au trecut prin moloz și-au dat seama că trupul lui Harry nu se afla înăuntru.

În lipsa unui cadavru, nu se presupunea o crimă, deși poliția nu găsise niciun motiv pentru care un tâmplar cu un loc de muncă remunerat, care se declara mulțumit, ar fi abandonat tot ce avea și ar fi fugit. Cu excepția unei ipoteci rezonabile asupra casei sale, Harry nu avea nicio datorie. Plățile la casă erau la zi. Nu fuseseră descoperite dovezi ale unor datorii la jocurile de noroc sau ale consumului de droguri, iar Jeep-ul său lipsea din garajul detașat, care nu fusese avariat.

Ar putea fi același Jeep pe care îl scoseseră din Lost Lake? Mike a notat să îl pună pe Ethan să afle.

Mike a răsfoit câteva pagini de notițe. Neliniștea care i se cuibărea în stomac a luat amploare.

Nu avea cum să fie o coincidență.

Capitolul 22

Mike și-a ridicat privirea când Nancy și-a băgat capul prin ușă. Îngrijorarea i-a subțiat buzele, iar furia i-a întărit ochii. S-a întâmplat ceva. Ceva rău. "Fred a venit să te vadă."

Ea s-a dat la o parte, iar primarul a întunecat ușa lui Mike. Fred a intrat în birou, închizând ușa în urma lui. Mike a închis dosarul Boyle și l-a pus deoparte.

Fred stătea de cealaltă parte a biroului lui Mike. "Will Martin susține că l-ai bruscat și l-ai amenințat. Te dă în judecată pe tine și pe oraș."

"Îl crezi pe Will Martin?"

"Ce cred eu nu este important. Ai arătat deja că judecata ta în acest caz este întunecată de sentimentele tale personale pentru domnișoara Parker. Dacă îi ceri scuze lui Will Martin și o faci să renunțe la acuzațiile împotriva lui, el își va retrage procesul."

"În primul rând, nu-mi cer scuze față de Martin. Asta ar însemna vinovăție, iar eu nu am făcut nimic." Mike a ținut privirea primarului. "În al doilea rând, acesta este departamentul meu. Nu numai că o vom încuraja pe domnișoara Parker să depună plângere, dar vom continua să o protejăm. Ea este în pericol. Ultima dată când am avut un prădător violent în libertate, o femeie a murit. Vă amintiți?"

Fred și-a mutat privirea spre peretele de deasupra capului lui Mike. "Atunci nu avem de ales decât să te suspendăm până când consiliul poate face o analiză amănunțită a acțiunilor tale."

Mike nu s-a mișcat timp de un minut, așteptând ca vestea să îl lovească, dar momentul a fost suprarealist. Chiar dacă știa că se va întâmpla asta, nu a fost capabil să proceseze realitatea. Mike s-a ridicat. S-a întins la șold, scoțându-și arma din toc. A descărcat arma și a așezat-o pe birou. Și-a lăsat insigna lângă ea, pe șervețel.

"Ai renunța la slujba ta pentru ea?"

Se pare că ar face-o. Fără ezitare. "Sunt dezamăgit de tine, Fred."

Primarul a roșit. "Tu ești cel care a încălcat regulile."

"Serios? Ești sigur de asta? Sau Vince se folosește de tine? Te-ai întrebat de ce mă vrea atât de mult afară din acest birou?"

Fața osoasă a lui Fred s-a înroșit. Își strânse maxilarul căzut și se uită pe fereastră.

Mike și-a luat geaca și s-a îndreptat spre ușă. Ignorând SUV-ul emis de oraș, a mers pe jos cele câteva zeci de străzi până la casa sa. Soarele încă îi încălzea spatele, dar o briză umedă îl avertiza de venirea ploii. A intrat pe ușa din față direct în dormitor și a renunțat la uniformă în schimbul blugilor și a unui tricou. Apoi a deschis seiful cu arme din dulapul său. Arma sa personală, un Glock de nouă milimetri aproape identic cu arma sa de serviciu, a umplut holsterul gol de la curea. Un hanorac larg ascundea arma. Doar pentru că fusese

suspendat nu însemna că nu avea de gând să o protejeze pe Rachel. Întotdeauna urmase regulile, și uite unde îl adusese asta. Fusese suspendat în timp ce tipul care era dispus să lupte murdar încă făcea parte din consiliul municipal. Vince punea ceva la cale. Sean avea dreptate. Dar ce anume? Și de ce era atât de important să-l scoată pe Mike din peisaj?

Există o singură cale de a afla. La naiba cu regulile. A tastat un mesaj rapid către Sean.

Răspunsul a venit aproape imediat.

Următoarea întrebare. Ce legătură avea Rachel cu o crimă veche de douăzeci și cinci de ani? Dacă datele dispariției lui Harry erau corecte, ea avea în jur de șase ani când acesta a fost ucis. Dacă numai Mike ar fi avut timp să revizuiască complet dosarul.

Telefonul lui Mike a bâzâit. Nancy. Mike și-a dus mobilul la ureche.

"Tocmai am primit un telefon de la ferma Parker. M-am gândit că ai vrea să știi. Pete e la datorie, dar face un drive-by la Lost Lake. Ordinele lui Fred. O să-i ia ceva timp să ajungă acolo."

"Mulțumesc, Nancy." Mike a luat o jachetă, a alergat în garaj și s-a oprit la vederea Mustangului său dezasamblat. "Rahat!"

"Ce s-a întâmplat?"

"Nancy, nu vreau să faci nimic care să-ți pericliteze slujba."

"Mă gândesc să mă retrag oricum. Aș putea la fel de bine să încep o revoltă pe drumul meu de ieșire. Nu lucrez pentru Fred. Asta e sigur. Ce-ți trebuie?"

"O mașină."

"Am știut că nu vei pleca pur și simplu." Mândria îi pătrundea prin voce. "Voi fi acolo în câteva minute."

"Mulțumesc. Ești cea mai bună."

"Știu." Nancy a chicotit.

LeSabre-ul ei alb a ajuns în fața casei lui Mike în șase minute.

Nancy a coborât. "Să nu se întâmple nimic cu fata ta."

A deschis gura să nege că era a lui, dar cuvintele nu i-au ieșit. Mike a alunecat la volan.

Ea a păşit pe trotuar. "Acum du-te. Eu mă întorc pe jos."

Mike s-a îndepărtat de bordură. Suspendare pe naiba. Va fi concediat înainte de sfârşitul săptămânii. Simţea asta cu aceeaşi siguranţă cu care pata verde de pe harta meteo însemna că inundaţiile erau pe drum. La colţ, a virat la stânga, departe de oraş şi spre ferma lui Rachel.

Era cu adevărat bine? Şi cum va reacţiona ea când el va lansa bomba despre identitatea scheletului?

***

Rachel s-a îndepărtat centimetru cu centimetru. Inima îi galopase în ritmul în care picioarele ei voiau să o urmeze.

"Nu am numărul lui Mike, aşa că am sunat la secţia de poliţie." Sarah a ieşit din minivan. "Rămâneţi înăuntru, fetelor." A închis uşa vehiculului.

Rachel nu a răspuns. Era ocupată să se lupte cu instinctul ei de a fugi ca naiba. Picioarele îi tremurau de efortul de a merge încet. Norodul se învârtea în cerc. Pielea o mânca pe măsură ce bâzâitul nebunesc devenea tot mai puternic. Pulsul îi bătea cu putere, a alunecat un adidaş cu încă cinci centimetri în spate pe iarbă. Chiar şi cu EpiPen-ul ei, o înţepătură o putea trimite la urgenţe.

Câte albine erau în roi? O sută. Mai mult decât suficiente pentru a o ucide înainte de a ajunge la spital, asta era sigur.

Rachel a continuat să dea înapoi cu super încetinitorul. Albinele nu păreau să o observe, dar Rachel era transpirată când a ajuns la maşina surorii sale.

"Eşti în regulă?" În interiorul dubiţei, cu uşa bine închisă, Sarah a scanat faţa şi braţele lui Rachel.

"Sunt bine."

"Fără înţepături?"

Rachel a făcut bilanţul. "Niciuna."

"Slavă Domnului", a exalat Sarah.

"Unde te duci?"

"Nu știu, dar nu poți fi aici."

"Asta e ridicol. Nici măcar nu sunt lângă casă." Rachel a fost inundată în egală măsură de ușurare și greață. Și-a sprijinit capul de fereastră. O bătaie slabă a speriat-o. S-a ridicat brusc în picioare și s-a întors. De cealaltă parte a geamului, două albine pluteau la câțiva centimetri de fața ei.

"În niciun caz. Prea riscant." Sarah a pornit motorul.

Insectele bâzâiau în jurul oglinzii laterale, iar Rachel își ștergea palmele transpirate pe blugi.

O mașină albă cu patru uși a intrat pe alee. Mike era la volan. A coborât geamul. Sarah a scuturat din cap. Rachel și-a scos mobilul din buzunar și a format numărul lui Mike.

El a răspuns la apel. "Ce s-a întâmplat?"

Prin geamul lateral al dubiței, Rachel a văzut cum liniile din jurul gurii lui se adânceau în timp ce ea îi explica situația.

"Cât de alergică ești?"

"Destul de alergică."

"Ești sigură că nu ai fost înțepată?" Îngrijorarea i-a încrețit fața.

"Pozitiv. Încă respir."

Rândurile de îngrijorare s-au adâncit în șanțuri pentru un minut înainte ca fața lui Mike să se netezească. "Minunat. O să chem pe cineva să adune albinele alea. Ai idee cum au ajuns acolo?"

"Presupun că cineva le-a lăsat pentru mine." O mașină de poliție a intrat pe alee.

"Te sun eu." Mike a închis. Mașina de patrulare a oprit lângă el și ambii bărbați au coborât din mașină. Locotenentul, cu trupul său scund și pătrat, era partenerul supereroului Mike.

Așteaptă. Mike nu era în uniformă. Și de ce nu conducea SUV-ul municipalității? Trebuie să fi fost concediat din cauza ei.

Sarah a întors minivan-ul spre casa doamnei Holloway. Rachel s-a scufundat pe scaunul pasagerului cu conștiința că mai rănise încă un om bun. Viața ei se scufunda rapid. Nu avea de ce să-l tragă în jos cu ea.

***

Mike stătea lângă locotenentul său și îl privea pe apicultorul în vârstă îmbrăcând o salopetă albă de protecție la câțiva metri distanță.

"Deci vrei să spui că cel care a lăsat cutia aici a făcut-o intenționat, știind că domnișoara Parker era alergică la albine." Pete și-a sprijinit mâinile pe șolduri.

"Singurul lucru care are sens."

"Asta e înfiorător." Buzele lui Pete tremurau în timp ce își scutura capul.

Apicultorul și-a închis fermoarul costumului și s-a îndreptat spre albine. Într-o mână avea o sticlă cu spray și în cealaltă o cutie albă. A așezat cutia pe pământ, apoi s-a îndepărtat câțiva metri și a pulverizat în aer, lăsând ceața să treacă peste albine, purtată de vânt. Câteva minute mai târziu, tipul cu albinele s-a întors pe alee. Și-a dat jos capota mare, dezvăluind o față ridată și pătată de soare. "Se pare că cineva a rupt o bucată dintr-un stup și a băgat-o în cutia poștală. Ce fel de persoană ar face așa ceva?"

"Nu știu." Instinctele lui Mike se încolăceau din ce în ce mai tare.

"Un bolnav, asta e." Pete și-a ajustat cureaua sub burtă.

Cineva încercase să o ucidă pe Rachel într-un mod foarte viclean. Dacă ar fi fost înțepată de mai multe ori? Ar fi supraviețuit?

Apicultorul a dat serios din cap. "Este îngrozitor. Atât de aproape de iarnă, întregul stup va muri probabil. Acele albine nu vor avea timp să repare pagubele."

Mike nu avea cuvinte. Pete a tușit.

Apicultorul a coborât ecranul de plasă peste față. "Nu ar trebui să îmi ia prea mult timp să capturez aceste albine. Sunt dezorientate și, să sperăm, se vor duce imediat după mâncare. Voi salva cât de multe pot".

"Vă lăsăm să vă ocupați de asta, atunci." Mike se întoarse și făcu câțiva pași. Vederea Buick-ului lui Nancy și golul din piept i-au amintit că nu el mai era șeful. "Îmi pare rău, Pete."

"E în regulă. Mie nu-mi place asta mai mult decât ție. Primarul ar face bine

să se gândească bine la asta. Nancy e supărată." Pete și-a scărpinat gâtul. "Mă duc s-o interoghez pe domnișoara Parker acum. Vrei să vii și tu? Am citit dosarul zilele trecute, dar tu cunoști situația mult mai bine decât mine."

Mike a rânjit. "Ești sigur că vrei să riști să-l enervezi pe Fred?"

"Nu ne poate concedia pe toți."

Pete l-a urmat pe Mike la ferma doamnei Holloway. Au urcat treptele largi până la veranda proaspăt măturată. Doamna Holloway a deschis ușa înainte ca Mike să poată bate.

"Michael, te rog să intri." Femeia mai în vârstă s-a dat la o parte și i-a condus în hol. La mai puțin de un metru și jumătate înălțime, era la fel de impunătoare ca atunci când îl învățase în clasa a patra. Pe atunci, buclele ei erau mai mult castanii decât gri, iar trupul ei era mai consistent.

"Rachel e în bucătărie." Mâna venoasă a doamnei Holloway îl apucă pe Mike de antebraț. "Ai de gând să o ții în siguranță, nu?"

"Da, doamnă", a răspuns Mike.

Femeia mai în vârstă a dat din cap, ușurată. "Bine." L-a mângâiat pe braț și i-a șoptit: "Știu că pare bruscă, dar, în adâncul sufletului, Rachel este o adevărată înmuiată."

Pete și-a zgâriat cizmele pe covor. Au trecut prin sufragerie, unde Sarah și fetele ei lucrau la un puzzle. În bucătărie, Rachel stătea la masa lungă a fermei. Strângea o cană în mâini.

"Vrea vreunul dintre voi ceai?" a întrebat doamna Holloway.

"Nu, doamnă", au răspuns Mike și Pete la unison.

"Atunci, te voi lăsa să te ocupi de asta." Doamna Holloway a ieșit din cameră.

Mike a luat loc lângă Rachel. "Trebuie să-ți spun că am fost suspendat. Locotenentul Winters preia cazul tău."

Evident inconfortabil, Pete a ales să stea în spatele unuia dintre scaunele cu spătar cu scară. "Domnișoară Parker."

Rachel și-a ridicat privirea, cu fața posomorâtă, în timp ce dădea din cap în semn de recunoaștere.

Pete a continuat. "Cauțiunea lui Will nu a fost încă procesată. Nu a lăsat

albinele în cutia ta poștală."

"Dar Troy?" Vocea ei era îndepărtată.

"Nu cred că a fost el. Am sunat la magazin. O duzină de oameni îl pot plasa acolo toată dimineața. Nu doar familia lui. Oameni obișnuiți."

"Oh." Și-a sorbit băutura.

La privirea lui Pete, Mike a intervenit. "Hai să vorbim despre urmăritorul tău. Câți oameni știu că ești alergică la albine?"

"Habar nu am."

"David?" a întrebat Mike.

Ea a ridicat din umeri. "Probabil că da. Am fost alergică de când eram copil, iar familia lui locuia alături de a mea."

"Ce zici de Blake Webb?"

"Categoric."

Răspunsul ei rapid i-a provocat lui Mike o tresărire de gelozie. Ea și Blake fuseseră apropiați. Blake știa lucruri personale despre ea. Lucruri pe care Mike nu le știa. "Cristan Rojas?"

"Puțin probabil." Și-a încrețit nasul. "Abia îl cunosc pe om."

Dar asta nu însemna că Rojas nu-și făcuse o meserie din a afla totul despre Rachel. Asta făceau urmăritorii.

"Mai este cineva care ar putea să-ți poarte pică?"

"Nu." Desigur, mai spusese asta și înainte și uite ce se întâmplase.

Mike a schimbat tactica. "Numele Harry Boyle îți spune ceva?"

"Poate." Fruntea lui Rachel se încreți în timp ce se concentra. "Sună familiar, dar nu sunt sigură de unde."

"Harry Boyle a fost tâmplar."

"De ce ar trebui să-i știu numele?"

"Pentru că eu cred că scheletul din pivnița ta este Harry Boyle, și el a lucrat pentru tatăl tău."

Rachel a pălit. "Nu înțeleg."

"Nu am apucat să citesc întregul dosar, dar Harry Boyle a lucrat ca tâmplar pentru Parker Construction. În 1987, casa lui a ars și Harry a dispărut."

"Știi cum a murit?" Vocea ei s-a redus la o șoaptă.

"Nu, dar dacă nu s-a târât în acea cameră, nu s-a înfășurat într-o prelată de plastic și nu a sigilat intrarea din exterior, Harry a fost ucis."

Capitolul 23

Phyllis Holloway privea Buick-ul ieșind de pe aleea ei. Sedanul nici măcar nu trecuse de pietre înainte ca ea să se întindă după agenda ei de adrese. Degetul ei a alunecat pe indexul alfabetic de-a lungul marginii cărții. A ajuns la litera W. Whelan. Nancy Whelan. Phyllis conducea Cercul Femeilor Prezbiteriene. Nancy era omologul ei de la biserica catolică. Cele două se asociau ocazional pentru a organiza o bancă de alimente sau o colecție de haine. Nancy era tot ceea ce un organism și-ar putea dori de la un partener pentru o campanie de caritate: eficientă, organizată și nemilos de determinată. Putea stoarce o donație din cele mai strâmte vagoane. Era un veritabil ciocan pneumatic pentru portofelele cu pumn de fier. Între slujba ei de secretară a șefului poliției și activitățile ei bisericești, Nancy cunoștea fiecare bucățică de pământ adunată vreodată de fiecare familie din oraș.

Oamenii de la țară erau o mulțime de oameni care mergeau la biserică. Între Nancy și Phyllis, aveau urechile a trei sferturi din locuitorii micului oraș, ca să nu mai vorbim de un pastor și doi preoți. Fred Collins avea să regrete că l-a concediat pe Michael, la fel și restul membrilor consiliului.

Telefonul a sunat o singură dată înainte de a fi răspuns.

"Phyllis, tocmai vroiam să te sun", a spus Nancy. "Trebuie să facem ceva în legătură cu Fred și Vince."

"Cu siguranță", a fost de acord Phyllis. "Nu-l putem lăsa să scape cu asta. La ce te-ai gândit?"

***

"De ce merg iar cu tine?" Nu că Rachel s-ar fi supărat. Se simțea în siguranță cu Mike într-un fel pe care nu și-l putea explica. Episodul cu albinele o speriase mai mult decât ar fi vrut să recunoască. Încercarea de a o ucide cu insecte era înfiorătoare la puterea a zecea. Urmăritorul ei știa totul despre ea, lucruri pe care numai cineva apropiat le-ar fi știut. I se făcuse pielea de găină pe brațe și își dorea să fi purtat o jachetă mai călduroasă. Hanoracul ei cu glugă nu făcea față temperaturii scăzute.

"Pentru că locuința ta este interzisă până când albinele alea dispar, nu am nicio idee cine încearcă să-ți facă rău, iar Pete nu are personalul necesar pentru a pune un paznic să te supravegheze 24 de ore din 24." Mike a deschis portiera pasagerului de la Buick.

"Oh." Rachel a alunecat în scaun, iar Mike a închis portiera.

După un scurt schimb de replici cu locotenentul Winters, Mike s-a urcat la volan. "Sincer, ești un pericol pentru toți cei din jurul tău."

"Nu ți-e frică să fii cu mine?"

A pornit motorul. "Mi-e mai frică să te scap din ochi." Ea a încercat să se oprească, dar măruntaiele i s-au înmuiat.

"Cred că există mai puține șanse ca cineva să încerce să te omoare cât timp ești cu mine", a spus el, sec.

Avea dreptate.

"Unde mergem?"

"La mine acasă. Pete va lăsa mai târziu o copie a dosarului lui Harry Boyle și trebuie să aranjez o mașină. Secretara mea va avea nevoie de a ei înapoi, iar a mea nu este în prezent rulează."

"De ce nu luăm camionul meu?"

"Ar fi mai bine să folosim un vehicul pe care nu-l recunoaște nimeni."

Ignorând sprânceana ei ridicată, el a luat-o pe un drum secundar spre oraș. A făcut câteva viraje și a oprit în fața unei case îngrijite cu un etaj, din cărămidă. După ce a coborât să deschidă ușa, Mike a tras mașina înăuntru și a închis garajul în spatele ei. Chiar și cu o decapotabilă veche dezasamblată pe o parte pe placa de beton, garajul său era îngrijit. Piesele de motor erau aliniate pe prelate albastre. Uneltele atârnau pe panouri. Au trecut printr-o spălătorie și

au ajuns într-o cameră de zi cu sufragerie. O masă mică cu piedestal din stejar de țară și patru scaune ocupau zona de lângă bucătărie. Un televizor cu ecran plat și o pereche de fotolii uriașe din piele ocupau cea mai mare parte a spațiului rămas.

Mike și-a scos jacheta și a aruncat-o pe un cuier din colț. S-a oprit și s-a uitat în jur, ca și cum tocmai își dădea seama de starea spartană a casei sale. "Nu petrec prea mult timp aici."

Rachel a ridicat din umeri. "Cel puțin nu ai nevoie de bandă adezivă pentru a-ți ține podeaua jos."

Telefonul lui a bâzâit. Își plimbă degetul mare pe ecran, derulând mesajele. "Sean va lăsa o mașină aici la ora trei, iar Pete va lăsa și dosarul cam tot atunci. Cât e ceasul?"

"Unu." Se plimba prin sufrageria lui mică. Stomacul ei mârâia. "Îmi pare rău. Am ratat prânzul."

"Nu am făcut cumpărături săptămâna asta, dar probabil că pot face rost de ceva mâncare." S-a dus în bucătărie. Camera era prea mică pentru o masă, dar avea un blat cu scaune ascunse sub streașină. Dulapurile erau din stejar, iar electrocasnicele din gama low-end, simplu vanilie. Învechită, dar în comparație cu lucrurile urâte pe care le avea casa ei, bucătăria lui era ca o *casă frumoasă*.

"Nu sunt pretențioasă la mâncare." Ea a ocolit scaunele și l-a urmat înăuntru. Mușchii spatelui său lat se mișcau pe sub tricoul marinăresc confortabil, stârnind o foame pe care mâncarea singură nu i-ar fi satisfăcut-o.

"Nu glumesc." A aprins un arzător sub o tigaie și a început să scoată lucruri din frigider. Un carton de ouă de găină brune crescute în aer liber. Brânză organică cu conținut scăzut de grăsime. Un pachet de ceva congelat și o pâine integrală au ieșit din congelator. Chestia congelată era verde.

"Este spanac?"

"Da. Nu te uita așa la ea. E bun pentru tine. Spanacul conține vitamine și fier."

"La fel și un Pop-Tart, și nu este verde sau vâscos."

A adăugat ulei de măsline în tigaie și a aruncat o mână de spanac. În timp

ce chestia congelată se scuipa, el a spart ouăle cu o singură mână, apoi le-a bătut cu o eficiență exersată. Ouăle au intrat cu un scârțâit impresionant. Le lăsă să bolborosească în timp ce râdea brânza și băga patru felii de pâine în toaster. La naiba. Chiar mirosea bine.

El a scuturat și a rostogolit tigaia, apoi a adăugat brânza. O mișcare rapidă a spatulei a rezultat un semicerc mare și perfect, pe care l-a împărțit în două. Două felii de pâine prăjită au mers pe fiecare farfurie. "Paharele sunt acolo. Servește-te cu ceva din frigider."

Rachel deschise dulapul. "Să vedem, îți iei antiacidul cu gheață sau pur?"

"Un dulap mai încolo."

"Ești sigur că ești bine?" Ea a găsit paharele și le-a umplut pe amândouă cu lapte organic, degresat. Ewww. Cel puțin el avea unt normal.

Mike a luat furculițele și s-au așezat la masă. "Nu-i nimic."

"Ai destulă mizerie albă ca să repari o piscină."

Mike a suspinat. "Mănâncă-ți omleta."

Și-a dus puțin la nas și a mirosit-o cu suspiciune. Mirosea bine. A luat o gură investigativă.

"Oh, pentru numele lui Dumnezeu, doar mănâncă." El i-a acoperit mâna cu a lui și i-a împins amestecul de ouă în gură. Ouăle erau pufoase și brânza lipicioasă. Nu erau lipicioase.

"E bună." A uns generos cu unt o bucată de pâine prăjită și a rontăit-o. Cerealele integrale nu erau genul ei, dar murea de foame. Cu suficient unt, putea să mascheze textura de carton. A pus mai mult unt pentru felia numărul doi.

"Nu părea atât de surprinsă." Mike a luat o mușcătură. "Oh, Doamne, ai terminat deja?"

Rachel a clătit a doua felie de pâine prăjită cu lapte. "Ce? Mi-a plăcut. Pot să mai iau pâine prăjită?"

Mike a scuturat din cap. "Sigur. Există unt de arahide, dacă vrei."

Bineînțeles că era porcăria aia naturală cu un strat uleios dezgustător deasupra. Rachel o amesteca cu o grimasă. Nu părea mai apetisantă. A înșurubat capacul la loc fără să-l guste. Existau limite.

"Mănânci așa tot timpul?"

"Am încercat."

"De ce?" Scotocind în frigider, a găsit conserve de căpșuni. Toate naturale, dar comestibile. "Pot să mănânc asta?"

"Dă-i drumul." A înfulecat ouă pe pâinea prăjită uscată. Scârbos. "Obicei. Am fost wrestler în facultate. Am jucat și ceva fotbal. Nu poți alimenta performanțele atletice cu Pop-Tarts. Mâncarea adevărată îți dă mai multă energie. Cu excepția ultimelor zile, de obicei sunt destul de atent la dieta mea. Ar trebui să încerci asta în mod regulat."

"Pași mici." Rachel și-a mâncat sandvișul cu conserve. Nu era la fel de bun ca un Pop-Tart, dar avea să supraviețuiască. Când în Roma și toate cele. "Ce facem acum?"

"Acum așteptăm."

Neputând să stea locului, ea a încărcat mașina de spălat vase în timp ce el spăla tigaia. Bucătăria minusculă era foarte apropiată. Șoldurile lor s-au frecat. Coapsa lui s-a ciocnit de a ei. Ea a închis mașina de spălat vase și s-a întors.

Pieptul lui era la doar câțiva centimetri de nasul ei. Și la naiba, mirosea bine. Destul de bine încât să-i facă toate părțile feminine să freamăte. Acel aftershave o făcea să se gândească la modalități interesante de a petrece următoarea oră sau cam așa ceva.

"Am multă energie."

Ochii lui albaștri s-au intensificat și s-au întunecat. "Chiar așa?"

El era mult mai mare decât ea, încât bloca lumina de la plafon. Și-a pus o mână pe mijlocul pieptului, chiar deasupra inimii. Zgomotul bătăilor regulate ale acesteia a atras-o mai aproape. Rachel a făcut un pas înainte, până când doar câțiva milimetri le-au despărțit trupurile. Mușchii calzi și solizi de sub palma ei au făcut-o să-și dorească să-i dezbrace cămașa de pe corp și să se înfășoare în jurul lui. Piele pe piele ar face bășici.

El i-a acoperit mâna cu a lui. "N-ar trebui."

Probabil că el avea dreptate, dar ea se săturase să se abțină. Putea fi el într-adevăr doar un impuls? Dorința ei pentru el nu încetase niciodată. Bănuia că și el simțea la fel. În ciuda protestului lui, albastrul bebeluș al ochilor lui devenise

intens și sexy.

Nici măcar vinovăția nu era suficientă pentru a-i opri pulsul care îi pulsa între picioare. Era o persoană îngrozitoare pentru că îl dorea indiferent de costuri? O singură dată. O singură dată. L-ar fi scos din sistem și ar fi putut să meargă mai departe. "Ai fost concediat din cauza mea?"

"Suspendat. Dar nu a fost din cauza ta. Ai fost o scuză convenabilă. Vince pune ceva la cale. Doar că încă nu mi-am dat seama ce este. Sau dacă e legat de urmăritorul tău."

"O vei face." Ea s-a apropiat de el, micșorând distanța dintre trupurile lor. Degetul ei arătător a urmărit decolteul tricoului lui.

"Îmi întuneci judecata."

"Da?"

"Nu pot gândi corect când mă atingi."

"Bine." Nu voia să se gândească. Nu voia să își amintească că cineva tocmai încercase să o omoare sau de ce nu ar trebui să acționeze pe baza durerii goale din adâncul pântecelui. Voia să simtă. Voia ca căldura care se afla sub palma ei să se răspândească în tot corpul ei.

Privirea lui a căzut la gura ei. S-a aplecat asupra ei, căldura respirației lui trecând peste obrazul ei. Anticiparea bâzâia în sângele ei în timp ce buzele lui zăboveau. Ea știa deja cum sărutul va face ca totul, în afară de trupurile lor, să dispară în fundal.

Ea nu putea aștepta. Îl voia acum. Înainte ca el să aibă ocazia să se gândească la toate lipsurile ei. La toate motivele pentru care nu ar trebui să facă asta.

Nerăbdătoare, ea s-a ridicat pe vârfuri pentru a-i întâlni gura. Căldura contactului a fost la fel de arzătoare ca în amintirile ei. Pulsul îi bătea cu putere, dorința fiind un drog care îi pompa prin vene. Mâinile lui nu s-au mișcat, ci au rămas pe lângă el, în timp ce ale ei se plimbau pe pieptul lui lat. Piele. Nu voia să existe bariere între ei.

Mâinile lui Mike erau tăcute, dar buzele lui făceau destule, călătorind într-o călătorie înfometată de-a lungul maxilarului ei până la carnea sensibilă a gâtului ei. Limba lui i-a urmărit golul gâtului și i-a străbătut clavicula. Dorința

a străpuns-o până în adâncul sufletului. Rachel a tresărit, iar din gâtul lui a răsunat un geamăt masculin adânc.

I-a ridicat tivul tricoului și - Sfinte Sisoe.

De ce purta omul ăsta o cămașă? I-a tras bumbacul peste cap și l-a aruncat la o parte. Trunchiul lui gol era ondulat cu straturi de mușchi bine definiți. Dacă cineva ar fi făcut un calendar al celui mai tare șef de poliție pentru strângerea de fonduri, fotografia lui fără cămașă ar fi trebuit să fie în centrul paginii. Umerii uriași se îmbinau cu un piept lat. Abdomenii lui erau creste dure care se conturau într-un V apetisant până la șoldurile puternice. Degetele ei au urmărit valea din centrul trunchiului până la burta lui plată. Când a mângâiat linia de păr care dispărea în pantalonii lui, el a tresărit. Gura lui s-a lipit din nou de a ei, limba lui pătrunzând în gura ei, corpul lui vibrând. Mâinile pe care le ținea pe lângă el s-au strâns suficient de tare încât să albească încheieturile degetelor.

He-Man se abținea, dar era pe punctul de a-și pierde controlul. De ce ar fi nevoie pentru a-l face să treacă peste limită?

***

Gura ei avea gust de căpșuni în timp ce Mike își linsese drumul înăuntru. Doamne, era fierbinte și dulce și voia să guste mult mai mult din ea.

Mâinile lui Rachel i-au explorat mușchii pieptului, vârfurile delicate ale degetelor mângâindu-i pielea. Se simțea ca un armăsar prețios și era puțin deranjat de cât de mult îl excita asta. Dar mâinile ei nerăbdătoare și micile zgomote de apreciere pe care le făcea în timp ce îl dezbrăca îl duceau la limită.

A vrut să o tragă în jos pe podeaua de gresie, să-i dezbrace fiecare cusătură de îmbrăcăminte de pe corp. Violența pură a dorinței sale îl reținea. Îi văzuse vânătăile și radiografiile. Era jumătate din mărimea lui. Îi privea mâna subțire care aluneca pe burta lui. Poate mai puțin. "Nu vreau să te rănesc."

Ea nu a ezitat. "Nu o vei face."

Inima lui a tresărit la certitudinea din vocea ei.

Mâinile ei erau deja la fermoarul blugilor lui. Dornic de atingerea ei, șoldurile lui au înaintat. El i-a oprit mâna. "Whoa, mai încet."

"Nu vreau." Ea s-a lipit de el, petele ei moi legănând unghiurile de mână ale corpului lui într-un contur perfect.

Inima bubuind, Mike și-a desfăcut pumnii și a apucat-o de șolduri. O mână a alunecat pe spatele ei și a împins-o ușor mai aproape, creând o presiune mai dulce împotriva erecției lui.

Nu că ar fi avut nevoie de vreo încurajare. Avea un picior ridicat și înfășurat în jurul coapsei lui. Practic se mișca pe corpul lui.

S-a uitat în jur. Blat, gresie, perete. Toate suprafețele dure. *Nu în bucătărie, idiotule.*

Mike și-a înfășurat mâinile în jurul coapselor ei și a ridicat-o. Ea și-a înfășurat picioarele în jurul taliei lui. El și-a lipit buzele de ale ei. Cu gurile lipite, a dus-o în dormitor. Lumina zilei se filtra prin miniblinduri, brăzdând patul cu lumină.

În secunda în care el a așezat-o lângă el, mâinile ei nerăbdătoare au ajuns din nou la pantalonii lui. De parcă abia aștepta să pună mâna pe el. Dar el ar fi vrut ca acest eveniment să dureze mai mult decât o gură de mentă, iar ea încă purta toate hainele ei.

El și-a ridicat capul. "O, nu. E rândul tău."

I-a desfăcut fermoarul hanoracului, i l-a dat jos de pe umeri și l-a aruncat. Degetele lui Mike s-au dus la nasturii cămășii ei. A desfăcut materialul. Pe dedesubt purta un maiou închis la culoare în loc de sutien. Materialul era subțire, iar sfârcurile îi răsăreau prin el. Îi trecu degetul mare peste sâni, dar fu distras de cicatricile lungi care îi urcau pe bicepși și pe umeri. Durerea pe care trebuie să o fi îndurat-o l-a răsucit pe dinăuntru și i-a dat de gândit. Nu era de mirare că nu era impresionată de simple vânătăi. Își apăsă gura pe semne, întorcând-o pentru a vedea petele purpurii lăsate de căderea de ieri. Era dură pe dinafară, dar moale și surprinzător de vulnerabilă atunci când straturile acelea erau îndepărtate.

Respirând greu și evident iritată, ea s-a îndepărtat. "Ai putea să te întorci

la program aici? Eu sunt bine."

Ea s-a îndepărtat și, stăpânindu-și o tresărire, a ridicat maioul deasupra capului ei. A lovit miniblindurile cu un clinchet metalic. Sânii ei erau mici, dar perfect formați, cu vârfurile rozalii înmugurite de dorință. Și-a scos blugii și chiloții în secunda următoare.

Oh, Doamne.

Revenind la program, Mike s-a descotorosit de blugii și boxerii lui într-o viteză record și s-a întins spre ea cu intenția de a o culca ușor pe pat, ținând cont de culoarea mov pe care o purta. Dar ea îl împinse în jos și se urcă peste el în toată splendoarea ei goală. Gura ei era peste tot. Într-o frenezie de mâini, buze și limbă, ea a urcat pe corpul lui. Mike avea pielea moale sub mâini și sânii în față și căldura exact acolo unde o dorea.

Whoa! A alunecat înapoi câțiva centimetri. "Stai... prezervativ."

A scotocit frenetic prin sertarul noptierei. Oh, rahat.

Când *a cumpărat* ultima dată prezervative? *Te rog să nu fie expirate.*

Mâna lui s-a închis în jurul unei cutii. A scos un pachet nou-nouț. Pe un bilețel Post-it de deasupra scria: "Îmi ești dator", cu caracterele pătrate ale lui Sean.

Mike a desfăcut cutia și a scos un pătrat de folie. Rachel era călare pe picioarele lui și, oh, Doamne, l-a luat în gură.

Plăcerea l-a străbătut și l-a apucat de ouă. Nu, stai puțin.

Era mâna ei. El s-a ridicat de pe pat.

A tras jucăuș de coada ei de cal și a desfăcut banda elastică.

Părul negru și mătăsos i se revărsa în jurul umerilor.

"Ridică-te aici", a spus el cu o voce răgușită pe care abia o recunoștea. Ea și-a ridicat capul. O sclipire malefică a aprins acei ochi de chihlimbar în timp ce se târa din nou pe corpul lui.

Ea i-a luat pachetul de folie din mână și l-a desfăcut cu dinții. În timp ce ea se concentra să îl rostogolească pe el, Mike a profitat de scurtul moment de liniște pentru a-și strecura o mână între picioarele ei. Atingerea lui a fost întâmpinată de o moliciune alunecoasă. Rachel a făcut o pauză pentru a-și arunca capul pe spate și a se legăna de mâna lui. Erecția învelită a lui Mike

zvâcni.

Într-o secundă era pe el.

O parte din Mike a vrut să spună: "Stai. Asta e prea repede". Dar nu partea cea mai puternică, evident, pentru că protestul i-a murit în gât. El era doar un om, iar ea era goală și se ridica deasupra lui. Capacitatea lui de a gândi rațional a luat-o la fugă. Mike a apucat-o de șolduri pentru a o stabiliza în timp ce ea îl lua în corpul ei. Ea a făcut o pauză, diferența de mărime dintre ei fiind extrem de evidentă.

Mike a luptat pentru control. Brațele îi tremurau, nu din cauza efortului de a o ține în aer, ci din cauza efortului de a se reține. Corpul lui striga să o întoarcă și să o ia. Gândul că o va răni îl ținea nemișcat.

Ea a tresărit în timp ce se concentra pe coborârea corpului ei pe al lui. Capul dat pe spate, ochii închiși, ea era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată. Corpul ei s-a adaptat și ea a alunecat în jos, închizându-se în jurul lui ca o menghină aproape insuportabil de strânsă și fierbinte. Vederea i s-a încețoșat, iar aerul i-a părăsit plămânii. Senzațiile l-au copleșit.

Niciodată în viața lui...

Mike ar fi savurat momentul, dar Rachel nu și-a luat nici măcar o secundă să respire. Strălucind de transpirație, ea se mișca într-un ritm care nu avea să dureze mult pentru niciunul dintre ei. Se mișca mai repede. Mult prea repede, Mike și-a simțit propria eliberare încolăcindu-se.

A încercat să încetinească pomparea furioasă a șoldurilor ei. Mike intenționa să aibă mai mult decât o partidă rapidă cu această femeie, dar nu avea cum să o încetinească. Oh, bine. Va trebui să o facă din nou. Poate că după ce își va reveni, va putea să facă dragoste cu ea cum trebuie. În ciuda ritmului maniac pe care ea îl impunea, el se putea asigura că ea știa că era mai mult decât sex.

"Rachel." I-a mângâiat o mână pe flancul ei elegant. Palma lui a alunecat pe lângă cutia toracică, peste sânul ei și i-a atins obrazul. "Uită-te la mine."

Ochii ei s-au deschis. Profunzimile lor de chihlimbar erau vălurite de plăcere și de o emoție pe care Mike nu o putea verbaliza, dar cu care se putea identifica, o imagine în oglindă a sentimentului care se acumula în pieptul lui.

Acesta umplea spațiile goale din el cu o viteză înspăimântătoare. Respirația i s-a oprit. Pleoapele îi fluturau.

"Nu. Nu închide ochii." I-a ținut privirea în timp ce ea se zvârcolea de eliberare și îl trăgea cu ea. Plăcerea orbitoare a trecut prin el. După ce vederea i s-a limpezit și și-a recăpătat capacitatea de a respira, el s-a ridicat și i-a sărutat ușor gura, cu ambele mâini așezate pe spatele ei.

Șocul i-a întunecat ochii, iar vulnerabilitatea pură îi strălucea pe față. S-a îndepărtat de el. Un fior a înlocuit căldura din locul în care trupurile lor fuseseră unite.

I-a trecut degetele pe șira spinării. "Bună."

Ceva nu era în regulă. Oh, se simțise minunat. Fără îndoială. Cel mai intens - deși rapid - sex din viața lui de adult. Energetic nici măcar nu era pe-aproape să-l descrie. Dar reacția ei i-a trimis un nou val de foc prin intestine. Retragerea ei nu era doar fizică.

"Pot să folosesc dușul tău?"

"Uhm. Sigur. Dar nu am terminat cu tine încă." Mike s-a apucat de ea, dar ea era deja jos din pat. Și-a adunat hainele și a fugit în baia principală.

"Ce s-a întâmplat?" Mike s-a năpustit după ea. Ușa s-a închis și încuietoarea a pocnit înainte ca el să ajungă la ea. A bătut cu pumnul în ușă. "Rachel?"

Robinetul dușului a scârțâit și apa a curs pe gresie. Rachel nu a răspuns.

"Rahat." A făcut un pas înapoi. A pășit gol în baia de pe hol. Un duș rapid și haine noi nu l-au făcut să se simtă mai bine. În bucătărie, a înghițit direct din sticla cu antiacid. Nici asta nu a ajutat, nici nu putea ajuta. Pentru că această problemă nu era o problemă medicală. Se îndrăgostise de Rachel.

S-a întors în dormitor și s-a holbat la ușa de la baie. Dacă nu l-ar fi încuiat afară, ar fi fost în duș cu ea. Cuvintele lui Blake Webb răsunau în capul lui Mike. *Rachel nu este capabilă să se îndrăgostească.*

Dușul s-a oprit. În ciuda rezervelor sale cu privire la disponibilitatea ei emoțională, Mike și-a imaginat-o pe Rachel udă și goală.

O bătaie ușoară la ușa din față i-a întrerupt șirul gândurilor. Mike a ieșit din cameră, trăgând ușa în urma lui. A aruncat o privire prin fereastra laterală

înainte de a-i deschide ușa lui Sean. Un SUV supradimensionat stătea pe alee, altul la bordură. Prin geamul fumuriu, Mike îl putea vedea la volan pe unul dintre oamenii lui Sean. O mașină de patrulare era parcată la bordură. În spatele prietenului său, Pete mergea pe alee. Un dosar era ascuns sub braț.

Pete l-a urmat pe Sean în casă. "Am copiat dosarul vechi pentru tine." Pete și-a aruncat pălăria pe masă și a tras un scaun.

"Grozav." Sean a ridicat un plic bombat cu fermoar auriu. "Am și celelalte informații pe care le-ai cerut. Poate că între noi trei, putem identifica hărțuitorul lui Rachel și ucigașul lui Harry."

***

Observatorul a introdus cardul SD în locașul computerului său. Noile imagini s-au încărcat automat. Una câte una, imaginile au apărut pe ecranul său. Rachel mergând pe peluza ei. Rachel lucrând. Rachel scăpând de albinele pe care el le adunase pentru ea. Cum a evitat să fie înțepată? Își scărpină o vânătaie de pe braț. El nu fusese atât de norocos.

A încărcat hârtie foto în imprimantă și a apăsat pe buton. Imprimanta a intrat în acțiune cu un bip și un vâjâit ușor. Imaginile au ieșit încet din aparat. Le-a aliniat pe birou. Într-o poză, ea se uita direct la aparat. La el. Ca și cum ar fi știut.

A deschis sertarul, a scos un album foto vechi și l-a deschis. Fotografiile cu Barbara i-au tăiat răsuflarea. Ea fusese singura care îl înțelesese. Singura femeie pe care o iubise vreodată. Faptul că plecase pentru totdeauna îi făcuse o gaură în suflet. A ridicat o fotografie a lui Rachel. Asemănarea era stranie, suficient cât să-i facă stomacul să tremure.

Nu conta.

Rachel trebuia să plece. Ea era singura care știa ce făcuse el.

S-a întors la album. Un deget a urmărit poza Barbarei. Atât de frumoasă. Atât de vulnerabilă. Și el a distrus-o. Ea nu mai fusese niciodată la fel. Harry a

fost cel pe care l-a iubit. Durerea i-a răsturnat echilibrul precar pe care îl avea asupra vieții. Ca apa care se revarsă din gura unui ulcior, interesul Barbarei pentru viață s-a revărsat.

Când îl omorâse pe Harry, o omorâse pe Barbara la fel de sigur ca și cum ar fi ucis-o cu mâna lui. Inima îi zvâcnea în piept, durerea îi era crudă ca o rană proaspătă. Timp de două decenii și jumătate își îngropase vina. Apoi Rachel se întorsese și dezgropase totul.

Ea știa. Ea știa totul. Trebuia să fie eliminată.

Capitolul 24

Nici măcar apa fierbinte care curgea din capul dușului nu putea șterge furnicăturile de pe tot corpul lui Rachel. Rahat. Rahat. Rahat. Cum lăsase să se întâmple asta?

Nu avea cum să-l scoată din organismul ei. În orice caz, sexul îl înrădăcinase și mai adânc în inima ei. Chiar mirosea ca el. A luat gelul de duș și s-a dat cu el. Mirosul s-a intensificat. Și-a dus sticla la nas. O aromă familiară i-a infuzat nările. Aftershave-ul muscat al lui Mike nu era aftershave. Era săpunul lui nenorocit.

Și-a sprijinit fruntea de gresia rece. Tocmai își acoperise întregul corp cu chestia pe care încerca să o spele. Urma să poarte mirosul lui He-Man cu ea pentru tot restul zilei și, oricât de mult ar fi încercat să nu-i placă acest fapt, nu putea. În orice caz, aburul parfumat care se ridica în jurul ei era liniștitor. Îi făcea inima să o doară și corpul să îl dorească din nou. Nu intenționase niciodată ca partida lor rapidă să fie ceva mai mult decât sex, dar era clar că el făcea dragoste cu ea. Emoția din ochii lui, felul în care o atingea cu o blândețe minuțioasă, erau inconfundabile.

Prima ei impresie despre el fusese corectă. El nu era genul de bărbat care să facă sex ocazional, iar ea îi călcase pe inimă. După cum i-a confirmat

dulapul plin de antiacide, faptul că era mare și puternic ca un supererou nu-l făcea invulnerabil.

Cinci minute de apă fierbinte pulsând nu i-au slăbit mușchii dureroși ai spatelui. A renunțat și a oprit apa. Baia lui Mike era la fel de sărăcăcioasă ca și restul casei, dar ea găsise prosoape curate stivuite în dulapul de sub chiuvetă. A stors apa din păr, s-a uscat și s-a îmbrăcat. Împrumută pieptenele lui Mike. Căutând un produs de păr de orice fel, nu a găsit nimic. Evident, el nu avea mulți oaspeți peste noapte, o observație care nu trebuia să o mulțumească.

Cum avea de gând să gestioneze ceea ce se întâmplase între ei? Să fugă în baie la o secundă după ce făcuseră dragoste fusese de-a dreptul nepoliticos. Mike merita mai mult decât atât. El merita mai mult decât pe ea. Îi datora cel puțin o scuză. O explicație ar fi fost mai bine, dar nu era sigură că ar fi putut scoate cuvintele.

Sunt îngrozită pentru că și eu simt la fel. Dar nu pot fi cu tine pentru că mi-e teamă că voi înnebuni în orice moment.

Suna penibil, cel puțin pentru cineva care nu fusese martor la dezastrul căsătoriei părinților ei.

Neavând altceva de făcut, a descuiat ușa și s-a pregătit să-l înfrunte. Dormitorul era gol. A pășit în sufragerie și s-a oprit la vederea lui Mike, Sean și a locotenentului Winters strânși în jurul mesei din sufragerie. Toți cei trei bărbați și-au ridicat privirea când ea a intrat.

Fața locotenentului s-a înroșit și gura i s-a deschis în șoc. A clipit la ea pentru câteva secunde, apoi furia i-a alunecat pe fața uluită. A întors capul pentru a-l privi pe Mike: "*Ești* implicat cu ea. Vince avea dreptate."

Mike s-a întors spre locotenent. "Pete-"

Încă cu gura căscată, Pete s-a ridicat în picioare. "Nu pot să cred. Am fost la consiliu pentru tine. Le-am spus că în niciun caz nu ai compromite un caz sau departamentul. Te-am apărat. Mi-am riscat gâtul pentru tine."

"Nu e ceea ce pare." Mike s-a ridicat și a făcut un pas spre Pete. Pete s-a dat înapoi. Și-a îndesat pălăria pe cap și a ieșit afară, lăsând-o pe Rachel la o parte. Ușa s-a trântit în urma lui.

"Mike, nu ai compromis nimic", a spus Sean liniștit. "Dacă e ceva, ai

muncit de două ori mai mult."

Mike s-a lăsat pe scaun și și-a frecat fața cu o mână. "Nu, are dreptate. Am încălcat regulile și am plătit prețul."

Pieptul lui Rachel se strânse. Mike nu era de vină. Ea își propusese în mod egoist să-l seducă astăzi și reușise. Una era să își riște propria inimă. Dar a cântărit ce i-ar fi făcut lui, personal și profesional, aprofundarea implicării lor? Nu. Nu a făcut-o. Încă o dată, a acționat fără să gândească. La fel ca mama ei.

"E numai vina mea."

"Deci, amândoi sunteți oameni. Treci peste asta." Sean a aruncat un dosar peste masă. "Acum să trecem la treabă. Mașina mea așteaptă afară."

Evitând contactul vizual, Rachel a alunecat pe scaunul din fața lui Mike.

"Mi-ai cerut să aflu lucruri murdare despre Lawrence Harmon, Vince, Blake Webb și Cristan Rojas. Să începem cu Vince A cheltuit foarte mulți bani pentru un proprietar unic al unui mic magazin. De când a achiziționat-o pe Tanya, Vince și-a renovat întreaga casă în valoare de două sute de mii de dolari. A angajat o duzină de antreprenori diferiți, inclusiv pe amicul tău, David Gunner.” Sean s-a uitat la Rachel. „Deși nu am găsit nimic incriminator în trecutul lui David Gunner, cu excepția câtorva amenzi pentru viteză.”

"David a lucrat pentru Vince?" De ce nu menționase asta?

"A fost anul trecut, și jumătate din antreprenorii din oraș au lucrat pentru Vince. Totuși, te face să te întrebi ce altceva nu ți-a mai spus David, nu-i așa?" Sean a împrăștiat fotografii pe masă. "Cum ar fi de ce a protestat împotriva proiectului de la Lost Lake."

Imaginile erau puțin neclare, dar David, care stătea cu un cap mai înalt decât toți ceilalți, era suficient de clar pentru a fi recunoscut chiar și în spatele mulțimii. "De ce s-ar opune un antreprenor unui proiect imobiliar?" Sean a bătut pe fața lui David. "De asemenea, este interesant că Vince s-a împrietenit atât de bine cu Lawrence Harmon în aceeași perioadă. Lawrence Harmon a fost investigat de mai multe ori pentru diverse practici de afaceri dubioase, dar nimeni nu a reușit să facă ca vreuna dintre acuzații să se adeverească."

Rachel și-a frecat fruntea. Vince nu punea nimic bun la cale. Nu era niciun șoc. Și David lucrase pentru el cu câțiva ani în urmă. "Ce legătură ar putea avea toate astea cu mine?"

"Nu suntem siguri." Mike a ridicat fotografia lui David și a pus-o deoparte. "Poate că nimic. Dar Vince și Harmon sunt implicați în proiectul Lost Lake, care a fost vandalizat în mod repetat, la fel ca ferma ta."

"De asemenea, Vince a încercat să-l concedieze pe Mike în ultimul an. Aș vrea să-i pun ceva în cârcă", a adăugat Sean. "Pune ceva la cale și se teme că Mike își va da seama."

"Dar de ce ar încerca să mă omoare?" a întrebat Rachel. "Pare extrem."

"Pare", a fost de acord Mike. "Ce ai aflat despre Rojas?"

"Absolut nimic." Sean a înțepat o hârtie de pe masă cu un deget arătător. "Ceea ce mă face să-l suspectez și mai mult. Nu am nevoie de un raport care să-mi spună că e un criminal."

Ochii lui Sean au devenit siberieni, iar Rachel s-a bucurat că era de partea ei.

Ar putea Rojas să fie într-adevăr urmăritorul ei? Avuseseră neînțelegerile lor, dar el nu o speriase niciodată. Pielea de găină i s-a ridicat pe brațe. Și-a frecat bicepșii. Petrecuseră multe ore împreună, majoritatea certându-se. Apoi el își schimbase brusc atitudinea. Fusese în casa ei, cu fetele și cu Sarah.

"Ai găsit ceva despre Blake Webb?" a întrebat Mike.

Răspunsul lui Rachel a fost un reflex. "Blake nu mi-ar face niciodată rău."

"E încă îndrăgostit de tine." Tonul lui Mike - și ochii lui - au devenit înghețați. "Cât de departe ar merge pentru a te avea înapoi?"

Rachel își mesteca unghia de la degetul mare. Blake o rănise, dar nu fizic.

"Băieții bogați răsfățați sunt obișnuiți să obțină ceea ce vor. În plus, are un cazier închis la școala de corecție." Sean a scos un set de chei din buzunar și i l-a înmânat lui Mike. "Mai e cineva pe care vrei să îl verific?"

Blake a avut cazier?

Rachel și-a înclinat capul înainte pe podul palmelor. Minciuni și omisiuni se învârteau prin capul ei. Era cineva complet sincer? De cealaltă parte a mesei, Mike își studia rapoartele. Da, He-Man era ultimul cercetaș.

"Nu, mulțumesc, Sean." Mike l-a urmat pe Sean până la ușă.

Sean a pășit pe scăriță. "Sună-mă dacă ai nevoie de mine. Oricând."

Mike a închis ușa, iar liniștea s-a așternut peste casă cu subtilitatea unei goarne de ceață.

"Și acum?" Degetele goale ale lui Rachel se încrețeau în covor.

"Acum mergem să-l vedem pe David și să vedem dacă ne poate explica ce făcea la Lost Lake. Apoi îl vizităm pe tatăl tău." Mike s-a întors la masă, a sortat hârtiile și fotografiile și le-a strecurat pe toate înapoi în plic. "În plus față de toate persoanele despre care am discutat cu Sean, mai există o posibilitate. Urmăritorul tău ar putea fi aceeași persoană care l-a ucis pe Harry Boyle. Nu-mi plac coincidențele. Tipul ăsta a încearcat din răsputeri să te alunge de la fermă, dar după ce scheletul a fost descoperit, a escaladat. Acum te vrea moartă."

"Eu nu înțeleg. Eram doar un copil când a murit tipul ăsta. De ce i-ar păsa ucigașului lui de mine?"

"Există un singur motiv la care mă pot gândi." Privirea lui Mike s-a fixat pe cea a lui Rachel. "Pentru că el crede că îl poți lega de crimă."

***

Birourile Parker Construction ocupau o suită de camere închiriate într-o casă transformată cu două etaje de pe strada Șapte. Mike a virat pe aleea îngustă care ducea la o mică parcare din spatele clădirii. În dreptunghiul de asfalt din spate, trei vehicule comerciale albe inscripționate cu logo-ul Parker Construction erau parcate în fața unui garaj detașat mare. Mike a ocupat un loc aproape de casă, între un minivan și un sedan.

Rachel se holbă la intrarea din spate. "Arată exact la fel."

După expresia sumbră de pe fața ei, Mike credea că nu era un lucru bun. Arăta de parcă se îndrepta spre un tratament de obturare de canal. "Ești în regulă?"

"Da. Bine." Ea a deschis portiera și a coborât din SUV. Mike a urmat-o pe

scări până la ușa din spate, care fusese modificată ca intrare principală. Parker Construction împărțea clădirea cu o firmă de avocatură și un contabil. Rachel i-a condus pe un hol îngust până la o ușă pe jumătate din sticlă, pe care numele firmei era scris cu litere de tipar negre. Ea a bătut cu pumnii în ușă și a deschis-o.

Biroul fusese cândva salonul formal al casei. O fereastră în formă de golf încadra o vedere spre stradă. Mostre de faianță erau stivuite una câte una pe covorul comercial din colț. Un șir de uși de dulapuri în diferite stiluri și finisaje era sprijinit de peretele îndepărtat. Un birou vechi din lemn ocupa centrul camerei, suprafața sa fiind plină de teancuri de hârtii și plicuri. Pitit pe scaunul de birou, David și-a ridicat privirea de la laptopul deschis pe bloter. Surpriza i-a lărgit ochii și a închis brusc computerul. "Rachel, ce faci aici?"

Nu a fost cea mai prietenoasă primire. Mike se întreabă ce navigase Hulk pe PC-ul său. Pornografie pe internet?

"Bună, David. Ți-l amintești pe Mike?" Rachel se dădu înapoi, iar Mike observă că se oprise chiar la brațul lui.

"Sigur." David s-a ridicat și i-a strâns mâna lui Mike cu o mână de mărimea unei bile de bowling. "Am auzit despre suspendarea ta. Asta e nasol. Will Martin e un măgar."

Ugh. Probabil că tot orașul știa până acum. Cum s-a putut întâmpla asta? Privirea lui Mike fu trasă spre Rachel. A, da. Așa s-a întâmplat.

"Te superi dacă răspunzi la câteva întrebări pentru mine?" întrebă Mike, faptul că nu mai era șeful poliției așezându-se pe pieptul lui ca un bloc de ciment. "Încă încerc să aflu cine încearcă să-i facă rău lui Rachel."

"Cred că nu. Ia loc." David s-a așezat din nou în scaunul mare din piele din spatele biroului.

Mike și Rachel au ocupat cele două scaune metalice din fața biroului.

Rachel și-a întors gâtul pentru a privi în camera alăturată. "Nici o secretară?"

"A demisionat acum câteva săptămâni. Nu am avut timp să o înlocuiesc." David se îndreptă. "Crezi că Sarah ar putea dori postul? Sunt îngropat aici."

"Nu știu. Poate." Rachel a ridicat din umeri, privindu-l precaută pe David.

Mike a scos o fotografie din buzunar și i-a înmânat-o lui David. "Ăsta ești tu?"

Ceva pâlpâi în ochii lui David înainte ca pleoapele să coboare din nou. Iritare? Sau anxietate. "Da. De ce?"

"Mă întrebam de ce un antreprenor ar protesta împotriva unui nou proiect. Sunteți specializat în bucătării și băi de lux, nu? Aceste case noi nu ar însemna mai multă muncă pentru tine?" Mike încercuia subiectele. Odată ce ar fi adus vorba despre crimă, David ar fi putut fi mult mai puțin cooperant.

"Da." David a scrutat din nou fotografia. "Am o cabană de vânătoare la capătul opus al lacului. Când eram copil, eu și tata obișnuiam să ne petrecem weekendurile pescuind și vânând acolo, înainte să fie paralizat. Nu prea o mai folosesc acum. Nu am prea mult timp liber, dar cred că atașamentul meu față de Lost Lake este mai mult sentimental decât practic. Dar nu sunt cu acei oameni. M-am dus acolo în acea dimineață să văd ce se întâmplă. Am auzit că au fost explozii de piatră. E un iad pentru pești".

"Aveți vreo idee cine a vandalizat site-ul?"

"Nu. Îmi pare rău." David a aruncat fotografia pe biroul din fața lui Mike. "Asta e tot?"

"Nu chiar." Mike a băgat poza înapoi în buzunar. "L-ai cunoscut pe Harry Boyle?"

"Sigur." David a dat din cap. "A lucrat pentru Parker Construction cu mult timp în urmă. S-a ridicat și a plecat într-o zi."

"Harry nu a plecat." Mike a făcut o pauză de o secundă, până când a prins privirea lui David. "A fost ucis."

Fața lui David a căzut într-o încruntare confuză. "Cum ai...?" Ochii i s-au deschis. "Oh, scheletul din subsolul lui Rachel."

"Noi - poliția", a corectat Mike, "așteptăm confirmarea ADN-ului, dar ei cred că este el."

"Asta e ciudat." David s-a sprijinit de spătarul scaunului. S-a întors spre Rachel. "Cum naiba a ajuns în pivnița bunicului tău?"

"Nu am nici o idee. Eram mică." Degetele ei răsuciră cureaua de umăr a poșetei.

David și-a încrucișat brațele pe piept. "Știi, iarna în care Harry a dispărut a fost aceeași iarnă în care bunicul tău a avut un atac de cord. A petrecut mult timp în spital. Tatăl lui Rachel a ținut ferma în funcțiune. Obișnuia să trimită echipe acolo să facă lucruri în fiecare zi. Rahat, toată lumea avea o cheie. Chiar și eu."

***

"Ce s-a întâmplat cu tatăl lui David?" Mike i-a aruncat o privire lui Rachel, care se afla la volan.

"Paralizat într-un accident de mașină. David și-a petrecut cea mai mare parte a adolescenței muncind sau având grijă de tatăl său. Nu a ieșit prea mult."

Mike a tras camionul până la bordură și a privit la Cape Cod-ul dărăpănat. Un sedan vechi stătea pe alee. În jurul anvelopelor sale, buruienile creșteau în crăpăturile dintre plăcile de ciment, însă gazonul fusese tuns. Casa avea nevoie de un strat de vopsea, dar coșurile de gunoi erau aliniate ordonat lângă garaj. "Aici ai crescut?"

"Da." Rachel a arătat spre o casă galbenă cu un etaj de alături. "Acolo au locuit Gunners. Mama lui David a vândut casa după moartea tatălui său. S-a mutat în Florida să locuiască cu sora ei."

Rachel nu a făcut nici o mișcare pentru a ieși din mașină. "Am avut o pasiune adolescentină pentru David. Avea vreo douăzeci și ceva de ani. Camera lui era vizavi de a mea. Prietenele mele și cu mine obișnuiam să ne uităm pe fereastră și să încercăm să-l zărim."

"A fost mereu ciudat?"

"A petrecut mult prea mult timp închis în casa aia, având grijă de tatăl lui." S-a uitat pe fereastră.

"Vrei să aștepți în camion?"

"Probabil că nu va răspunde la ușă." A băgat mâna în poșetă și a scos un inel cu chei. "Ai face bine să speri că nu a schimbat încuietorile."

Cu o respirație resemnată, a deschis ușa și a coborât. Și-a ridicat gluga împotriva ploii torențiale. Mike a urmat-o pe alee. Arbuștii erau crescuți în exces, umbrind aleea și permițând mușchiului să acopere betonul acolo unde razele soarelui nu ajungeau. Ea a stat nemișcată un minut la umbra unei frontoane, a închis ochii și a tras adânc aer în piept. Postura și maxilarul i s-au înăsprit când a întins mâna spre sonerie. Clopoțeii înăbușiți au răsunat în spatele ușii. Aerul rămăsese greu și nemișcat, fără nici un zgomot de mișcare din interior. A apăsat din nou pe sonerie. Nici un răspuns.

Rachel a coborât de pe verandă, s-a strecurat în spatele arbuștilor zdrențuiți și a aruncat o privire prin fereastra care dădea spre casă.

Alăturându-se lui pe verandă, ea și-a băgat cheia în încuietoare. Zăvorul s-a deschis. "Pregătește-te."

Mike a apucat-o de mână. "Nu trebuie să faci asta."

Aparent, a făcut-o. Maxilarul i s-a încordat suficient cât să spargă o plombă. Fără un cuvânt, a împins ușa din față. Rachel nu se speriase. Mike o pusese la curent cu puținele fapte legate de dispariția lui Harry pe drum, dar tăcerea ei îi declanșase instinctele. Nu avea să-i placă ce va găsi în casa asta.

Ușa de la intrare dădea direct într-o cameră de zi mică. O fereastră largă permitea pătrunderea luminii naturale, dar spațiul nu era luminat. Un sentiment predominant de tristețe absorbea lumina zilei. Mike a ocolit spre o bibliotecă din pin închis la culoare. Fotografiile de familie acoperite de praf erau aliniate ca soldații pe rafturi. A luat o fotografie a unei femei cu părul negru care semăna foarte mult cu Rachel. Mama ei. Mike a scanat restul fotografiilor. Câteva erau ale lui Rachel și Sarah în copilărie, toate cu părul negru și zâmbete forțate, dar majoritatea erau ale mamei lor. Toate erau mai vechi de zece ani. Ca și cum timpul s-ar fi oprit în casa asta și cineva ar fi construit un altar.

"Tată", a strigat Rachel.

Mike și-a reținut un strănut. Casa avea un miros de mucegai, ca și cum ar fi fost închisă pentru o perioadă lungă de timp. A urmat-o pe Rachel printr-o bucătărie mică. Chiuveta era goală. Mike a aruncat o privire în mașina de spălat vase. Era încărcată îngrijit. Lipsa mirosului i-a spus că fusese folosită recent. Frigiderul era aproape gol. Mayo, unt, bologna, brânză. Pe tejghea, un litru de

gin ieftin era intercalat între o pâine albă și o cutie de fulgi de porumb. Nu era chiar micul dejun al campionilor. Mike se așteptase la un dezastru, dar asta era mult mai înfiorător. Tatăl lui Rachel abia își ducea traiul de zi cu zi. Fără gânduri pe termen lung aici.

Rachel s-a îndreptat spre o ușă întunecată. Lumina a pâlpâit. Mike s-a grăbit după ea. Ea s-a oprit imediat după ce a trecut pragul și a încrucișat ochii în spațiul întunecat. Fața ei era o mască conflictuală de reticență și resemnare, ca a unui pacient care așteaptă rezultatele unui test când știa deja că tumoarea era malignă. "Tată?"

"Barbara?" Vocea unui bărbat, profundă și plină de ostilitate, se stingea.

Mike a rămas aproape când au pășit într-o cameră mică. Un șemineu pătat de funingine era centrat pe peretele cel mai îndepărtat. În dreapta, o ușă dădea spre curtea din spate. Jaluzelele din lemn de la un trio de ferestre blocau pătrunderea zilei. Lumina de la televizorul cu consolă veche se răsfrângea asupra unui bărbat subțire care stătea în fața unui fotoliu extensibil. Postura lui era aplecată, iar o mână se întindea spre suportul brațului de piele al scaunului. Neil Parker avea un metru optzeci și cinci, era îmbrăcat în pantaloni scurți albastru închis și o cămașă verde în carouri.

"Barbara?" Vocea i s-a frânt. Ochii roșii o priveau confuzi.

Mike s-a uitat la Rachel. Ea nu se mișcase. În lumina slabă, pâlpâitoare, arăta remarcabil ca femeia din fotografii.

"Nu, tată. Sunt eu, Rachel." Ea a apăsat pe un întrerupător de perete. Un rând de lumini încastrate a luminat spațiul.

Tatăl ei s-a prăbușit înapoi pe scaun, clipind la Rachel ca o bufniță dezamăgită. "Am crezut că tu ești ea."

"Acesta este Mike. El investighează o crimă. Trebuie să-ți pună câteva întrebări." Rachel s-a întors și s-a sprijinit de perete. Și-a încrucișat brațele, îmbrățișându-și mijlocul, ca și cum ar fi ținut ceva dureros.

Mike se așeză pe brațul unei canapele decolorate și înflorate, lângă fotoliul extensibil. "Domnule Parker, ce vă amintiți despre Harry Boyle?"

Domnul Parker a tresărit. Telecomanda i-a alunecat de pe coapsă și a aterizat pe covorul albastru cu o bufnitură. "Harry? Harry a plecat. A plecat. A

fugit de ceva. Numai lașii fug. Și vinovații." Deasupra piciorului, degetele lui osoase se strângeau ca niște gheare.

"Nu, domnule. Rămășițele lui Harry au fost găsite. El nu a dispărut. A fost ucis."

"L-ai găsit pe Harry?" Parker îi aruncă lui Mike o privire suspicioasă. "Unde?"

"În subsolul bunicului", a răspuns Rachel. "M-am mutat în ferma cu ceva timp în urmă. Sarah a spus că ți-a spus."

Parker a refuzat să se uite la ea. A luat un pahar transpirat de pe masa de la cotul lui. Cuburile de gheață au zăngănit în timp ce el a băut jumătate din lichidul limpede. Și-a șters gura cu dosul mâinii.

Mike s-a uitat la Rachel. Fața ei era nemișcată ca sticla, ca și cum o singură mișcare ar fi putut-o sfărâma.

"Harry Boyle a lucrat pentru compania dvs. de construcții. Era tâmplar, nu?"

"Harry e mort." Parker a studiat condensul care picura pe partea exterioară a paharului său.

A fost o afirmație sau o întrebare? Gândea sau era prea beat pentru a-și aminti?

"Îți amintești ceva despre ziua în care a dispărut?" Mike a insistat. "A fost în februarie 1987. A nins în acea noapte."

Nimic.

"Harry a lucrat pentru tine. L-ai văzut în fiecare zi." Mike a încercat o altă linie de interogare. "Era deprimat? A menționat ceva ce se întâmpla în viața lui?"

Parker a trântit paharul pe masă. Rachel a sărit. Lichidul se prelingea. "Nu dau doi bani pe ce s-a întâmplat cu Harry Boyle". A sărit de pe scaun cu o agilitate șocantă. Mike a sărit în picioare și a stat în fața lui Rachel. Dar Parker nu făcu nici o mișcare spre ea.

"A meritat ceea ce a primit." A scuipat cuvintele, apoi și-a luat paharul și l-a golit. Când s-a întors spre Mike, furia îi strălucea din ochii injectați cu sânge. "Harry i-o trăgea soției mele."

Capitolul 25

Afară, Rachel s-a sprijinit de partea laterală a SUV-ului. Burnița se transformase într-o ploaie ușoară și constantă. Până când Mike a ieșit un minut mai târziu, hanoracul și adidașii ei erau uzi leoarcă. El i-a deschis portiera și s-a prefăcut că nu observă că mâinile ei tremurau. Mike a ocolit mașina, s-a urcat lângă ea și a pornit motorul. A apăsat butonul de încălzire la maxim.

Când s-a îndepărtat de bordură, Rachel a așteptat întrebările, dar Mike a rămas tăcut în timp ce lăsau în urmă cartierul de muncitori și virau pe autostradă.

Incertitudinea se agita în burta ei. Renunțase la ea sau îi dădea timp să se adune? S-a sprijinit de tetieră și a închis ochii până când camionul a oprit la casa lui. Amorțeala și frigul își făceau loc prin corpul ei. Dacă avea noroc, în curând nu ar mai fi putut simți nimic.

L-a urmat pe Mike înăuntru, scoțându-și adidașii uzi în garaj. Stând pe cimentul rece, frigul i s-a infiltrat prin șosete. A tremurat. Mike a condus-o în spălătorie. Mâini blânde și eficiente i-au dat jos hanoracul ud, apoi i-au scos blugii și șosetele. I-a pus o pătură în jurul umerilor, împingând-o spre sufragerie. În spatele ei, l-a auzit pe Mike mișcându-se. Uscătorul a pornit, trosnind ca și cum i-ar fi aruncat adidașii. Rachel a intrat în camera întunecată și s-a lăsat într-unul dintre fotoliile din piele. Și-a încolăcit picioarele sub ea și a tras pătura mai strâns, dar căldura era evazivă.

A închis ochii, dar creierul ei continua să redea chipul și cuvintele furioase ale tatălui ei într-un clip care se repeta la nesfârșit. "Hei."

Ea s-a uitat în sus. El era ghemuit lângă ea. "E aproape ora cinei. Ți-e foame?"

Cu un gât prea uscat și strâns pentru a mai putea forma cuvinte, ea a clătinat din cap.

Ochii lui au devenit blânzi. Și-a strecurat mâinile sub ea și a ridicat-o. Întorcându-se, s-a lăsat pe scaun cu ea în poală. Câteva sforțări au tras pătura pe umerii ei.

Rachel și-a sprijinit capul pe pieptul lui larg și s-a întâmplat cel mai neaș-

teptat lucru. A izbucnit în lacrimi, fără preambul sau avertisment, doar o revărsare de durere brută. Nu plângea delicat, ca o doamnă. Erau lacrimi zgomotoase, murdare, care aveau să lase cămașa lui Mike udă și ochii ei umflați.

În timp ce plămânii i se umflau și corpul îi tremura, brațele puternice care o înconjurau erau singurele lucruri care o împiedicau să zboare în afară. Când ce era mai rău a trecut și respirația ei s-a redus la sughițuri rare, el i-a sărutat creștetul capului. Așteptând ca umilința să o copleșească, Rachel a închis ochii pe cămașa lui acum umedă. Dar nu a venit. În schimb, pacea s-a așternut peste ea. Căldura din trupul lui s-a scurs în al ei. Sufletul îi era secat, iar trupul îi șchiopăta până la oase.

Ca și cum plânsul nu ar fi fost de ajuns, cuvintele au început să îi iasă din gură. Lucruri care fuseseră strâns îmbuteliate în ea au ieșit ca șerpii dintr-o cutie.

"Obișnuia să plece din când în când, când era în modul hiperactiv. Era plecată două, poate trei zile. Apoi se întorcea și cădea din nou în depresie. Nu știam niciodată cât durează. Nu l-am auzit niciodată întrebând-o unde a fost. Cred că el știa." Rachel a sughițat. "Într-un fel, era mai rău când era normală, mai ales când dura o vreme. Începeam să ne obișnuim cu asta. Să avem așteptări la ea. Ceea ce făcea să fie și mai greu când se prăbușea din nou. Și întotdeauna se prăbușea din nou."

O tresărire a cuprins-o. Mike nu a spus nimic, dar o mână mare i-a mângâiat spatele.

"Îmi pare rău. Nu am fost foarte utilă astăzi."

Mâna lui Mike i-a cuprins maxilarul. I-a ridicat bărbia. Așteptându-se la milă, ea a fost surprinsă de respectul care îi umplea ochii. "Nu cunosc mulți oameni care ar fi putut rezista la fel de bine ca tine."

Ea s-a întins și și-a atins gura de a lui. De data aceasta, buzele lor s-au întâlnit cu un foșnet lent în loc de o explozie.

El și-a ridicat capul. "Nu vreau să profit de tine."

Privind în ochii aceia albaștri, ceva s-a desfășurat în interiorul ei. Căldură. Nevoie. Dorul a izbucnit. Mâinile ei s-au încolăcit în țesătura tricoului lui. "Am

nevoie de tine."

Ochii i s-au întunecat. A sărutat-o din nou, limba lui alunecând printre buzele ei pentru a le mângâia. Una dintre mâinile lui a alunecat sub pătură și i-a mângâiat coapsa. Ea a realizat brusc că purta doar un maiou și chiloți. Palma lui s-a așezat puternic pe șoldul ei. Degetul lui mare i-a tachinat talia elastică a bikinilor ei. Căldura creștea rapid sub pătură.

Mâna ei a găsit tivul tricoului lui și a tras țesătura în sus, arătându-i abdomenul ondulat. Degetele ei au urmărit valea care ducea în pantalonii lui. Cu un geamăt scăzut, Mike s-a ridicat cu ea în brațe și a dus-o în dormitor. A așezat-o în picioare. Pătura a căzut pe podea, iar aerul rece s-a năpustit peste pielea ei fierbinte.

De ce era încă îmbrăcat? I-a tras tricoul peste cap și l-a aruncat deoparte. Degetele ei s-au întins peste mușchii grei ai pieptului lui.

Mike i-a prins ambele mâini la spate. "Aceasta nu este o cursă."

"Hei, dă-mi drumul", a protestat ea.

Și-a pus gura să lucreze pe pielea sensibilă a gâtului ei, iar ea a încetat să se mai zvârcolească. Gândurile de a se plânge au încetat când buzele lui au coborât până la clavicula ei. Capul lui Rachel a căzut pe spate. Căldura și umezeala se adunau între picioarele ei, unde era goală și tânjea după el. Doar pentru el. Acest bărbat care îi putea face mușchii să tremure, oasele să-i slăbească și inima să-i amețească ca unei eleve de liceu. Și-a mișcat șoldurile înainte până când erecția lui s-a aliniat exact în locul potrivit. Tot ce își dorea era să îl aibă în ea. Unde îi era locul.

Un geamăt adânc i-a răsunat în piept. Gâfâind, el și-a lipit fruntea de a ei. "Încetinește. Nu vei regreta. Ai încredere în mine."

"Vreau." Și a vorbit serios.

A înghețat pentru o secundă, apoi ochii i-au devenit sexy și intenși, albastrul adâncindu-se pe măsură ce ochii i se întunecau de dorință.

Mâinile lui i-au urcat pe coaste, luându-i și maioul cu ele. I-a dat-o peste cap și i-a aruncat-o peste umăr. Când ea s-a întins după pantalonii lui, el a oprit-o.

"Vreau să mă uit la tine pentru un minut. OK?", a întrebat el cu o voce

răgușită.

"Uhm, sigur."

A aprins lampa de lângă pat. Lumina blândă a umplut camera. Ca o mângâiere fierbinte, privirea lui flămândă a trecut peste ea, a zăbovit pe sânii ei și apoi a coborât pe șoldurile ei. Nimeni nu ar fi acuzat-o vreodată că este prea timidă, dar ea s-a înroșit ca răspuns. Oriunde îi ateriza privirea, pielea îi furnica, anticipând atingerea lui.

"Vreau să te văd goală." Fără să aștepte aprobarea ei, degetele lui s-au prins în părțile laterale ale bikinilor ei cu șnur. Într-un genunchi, i le-a dat jos pe picioare. Mâini blânde i-au înconjurat glezna, ridicându-i piciorul. Chiloțeii ei au căzut pe covorul bej. El și-a lipit buzele de pielea sensibilă de sub buricul ei. Gestul a fost pe cât de afectuos, pe atât de senzual. Brusc, ea a încetat să se mai împotrivească iubirii care înflorea în pieptul ei și i-a dat frâu liber.

Ochii albaștri o priveau, plini de dorință și pasiune masculină. Mesmerizată, Rachel a uitat de grabă. L-a privit cum sărută o cale de la un os al șoldului la celălalt. Limba lui s-a scufundat în buricul ei. Apoi mai jos. Pielea de pe burta ei tremura când buzele lui alunecau pe ea. El a inspirat și a gemut jos și adânc în gât. Mâinile lui au urcat pe spatele pulpelor ei până la coapse, separându-i picioarele și ținând-o pe loc în timp ce el lingea mai aproape de centrul ei dureros. Vederea trupului lui uriaș îngenuncheat la picioarele ei, cu capul înfipt între coapsele ei, a fost cel mai erotic lucru pe care l-a văzut vreodată.

Plăcerea a străfulgerat-o când vârful limbii lui a atins locul potrivit. El a făcut cercuri, încet, deliberat, trăgând senzațiile, crescând tensiunea până când corpul ei a strigat după eliberare. Fiecare mușchi din corpul ei s-a încordat. Coloana ei vertebrală s-a încovoiat.

"Oh, da. Chiar acolo. Te rog."

Gemetele joase scoase de Mike au sunat aproape ca un mârâit, în timp ce el o obliga. Mâinile ei s-au înfipt în părul lui, mângâierea lentă conducând-o în cele din urmă la culme. În loc de o explozie, o reacție în lanț a început în adâncul ei. Genunchii i s-au îndoit în timp ce tensiunea se încolăcea și izbucnea în valuri mari. Brațele lui i-au înfășurat coapsele, ținând-o în picioare în timp

ce orgasmul o străbătea.

S-a ridicat brusc în picioare, ridicându-i trupul moale în picioare, apoi a așezat-o ușor pe pat. Undeva între podea și momentul în care se întindea deasupra ei, își dăduse jos pantalonii și își luase un prezervativ. Bicepșii se umflau în timp ce brațele de oțel îi susțineau corpul deasupra ei. Greutatea lui a presat-o de saltea, fiind mai mult reconfortantă decât restrictivă. Ea și-a înfășurat corpul în jurul lui și l-a lăsat să intre. Respirația i s-a blocat în timp ce emoția i se umfla sub coaste și umplea cu căldură spațiile reci și singuratice din interiorul ei.

***

Mișcându-se încet, Mike și-a făcut loc în corpul ei strâmt, dar atât de pregătit pentru el. Membrele lui tremurau din cauza efortului de a se abține. A simțit schimbarea subtilă din corpul ei pe măsură ce se relaxa sub el. Acceptarea ei era mai mult decât fizică. Încrederea ei adâncă în suflet l-a zguduit chiar mai mult decât răspunsul corpului ei.

El s-a retras și a împins din nou. Corpul ei s-a aplecat, iar picioarele i s-au înfășurat în jurul taliei lui. Plăcerea creștea cu o intensitate electrică. S-a uitat în ochii ei și a descoperit că îi plăceau mai mult sticloși de plăcere decât înflăcărați de furie. Corpul ei s-a arcuit și un geamăt i-a alunecat de pe buze.

Fiecare mișcare a corpului lui în al ei îi aducea pe amândoi mai aproape de punctul culminant.

Nu era pregătit ca totul să se termine. Nici pe departe.

Dar mâinile ei erau pe spatele lui, cu unghiile înfipte în el, în timp ce corpul ei se crispa sub el. Coloana ei vertebrală se arcuia în timp ce punctul culminant o străbătea, strângându-se în jurul lui în impulsuri vibrante. Mike nu putea face altceva decât să o urmeze. În ceea ce privește orgasmele, acesta era nuclear.

Au trecut câteva minute în care inima lui a încetinit de la sprint la jogging, iar câteva replici au trecut prin trupul lax de sub el. Mike a sărutat-o cu toată tandrețea care se adunase în inima lui. Un suspin mulțumit i-a răsunat în gât. Se întinse, elegantă și grațioasă. Deși părea mulțumită, Mike i-a căutat pe față semne de panică.

Ea a ridicat o sprânceană la el. "Este totul în regulă?"

"Cred că da. Dacă mă ridic să mă ocup de prezervativ, nu o să te închizi în baie, nu?"

Ea i-a cuprins partea laterală a feței și l-a sărutat. "S-ar putea să regreți asta, dar eu nu plec nicăieri, He-Man. Cu excepția poate a bucătăriei. Mor de foame."

Râzând, Mike s-a dus în baie. "La ce oră trebuie să fii acasă?"

"Cât este ceasul?"

"Șase." Cearșafurile au foșnit în dormitor, iar Mike și-a înăbușit un fior de regret. Ar fi vrut să o țină aici, în siguranță - și goală - pentru restul nopții.

"Nu mă grăbesc, dar nu pot rămâne peste noapte." Rachel a bâzâit. "Brandon a spus că va hrăni caii în seara asta, dar apoi pleacă cu familia lui. Râul va crește până dimineață. Locuința lor este în zona inundabilă. Trebuie să stea cu rudele câteva zile."

"Nu vei avea probleme, nu-i așa?" Mike a făcut curat și s-a spălat pe dinți cât a stat acolo. Când ea nu a răspuns, el s-a întors în dormitor.

Era ghemuită pe o parte. Avea ochii închiși, iar fața îi era relaxată într-un mod în care nu fusese niciodată când era conștientă. Rachel nu s-a oprit din mișcare suficient de mult pentru a se relaxa. Părea inocentă, vulnerabilă, fără expresia ei obișnuită de gardă.

A setat alarma de lângă pat pentru două ore și s-a urcat înapoi în pat lângă ea, trecând un braț peste corpul ei. Ea s-a ghemuit în el. Doar câteva ore. Apoi se vor întoarce la încercarea de a-l găsi pe urmăritorul ei.

***

Lt. Pete Winters a transformat SUV-ul municipalității în proiectul de dezvoltare Lost Lake. Cu o suspensie mai strânsă decât cea a mașinii sale de teren, vehiculul necunoscut a săltat prin gropile în pantă. Noroiul a stropit parbrizul. A pornit ștergătoarele și un jet generos de lichid a curățat două arce de sticlă.

Farurile au măturat locul când a întors în parcare. Pietrișul scârțâia sub roțile camionului. Înțesată de garduri cu zăbrele, de carcase galbene de echipamente mari și de toalete portabile, suprafața demolată cu buldozerul tăia ca o cicatrice prin pădure. Dincolo de plaja noroioasă, lacul plin până la refuz ondula, negru și interzis, în întuneric.

Un bărbat a ieșit din rulota de birouri și și-a croit drum prin terenul neîngrijit. Vântul ridica cozile cămășii de flanel descheiate pe care o purta peste blugi și tricou. Recunoscând unul dintre șefii de echipă, Pete a coborât din camion.

"Hei, Ernie. Cum merge treaba?" Și-a îndreptat lanterna spre sol și a pornit-o pentru a evita bălțile.

"Liniște până acum." Ernie a bâzâit. "Omule, îmi place timpul și jumătate, dar nu sunt obișnuit cu schimbul doi."

"Când ieși?"

Ernie și-a scărpinat burta și a căscat. "La miezul nopții. În seara asta e ultima noapte. Harmon a angajat o firmă de pază șmecheră. Încep mâine."

"Cred că s-au săturat de tot vandalismul."

"Nu-i pot învinui. Lipsa dinamitei a fost ultima picătură." Ernie și-a băgat mâna în buzunarul de la piept și a scos un pachet de țigări.

"Dinamită?"

"Oh, da." A scos un Marlboro dintr-un pachet plin. "Nu știai? Când au spus să păstrăm tăcerea, am crezut că au anunțat poliția."

"Probabil că șeful știe." Dar îndoiala se strecura în stomacul lui Pete. Șeful nu era genul de om care să lase să treacă ceva precum lipsa explozibililor. Dar, pe de altă parte, nici Pete nu credea că șeful ar compromite un caz. Poate că se ocupase singur de caz. Era o singură cale de a afla.

"Sunt sigur." Ernie a luat un chibrit și și-a aprins țigara. Capătul s-a aprins

portocaliu când a inhalat. Fumul a tăiat mirosurile de pin și pământ umed.

Pete a apăsat pe butonul lanternei sale. "Ei bine, dacă totul este în regulă aici, trebuie să mă întorc la secție."

"Ne mai vedem, Pete." Ernie și-a tras fumul și s-a îndepărtat de vehiculul poliției.

Pete a navigat pe ieșire și s-a întors pe drumul rural. Fără lumina lunii, întunericul era un zid solid care se termina la raza farurilor sale. A apăsat pedala și a aprins farurile până în oraș. În parcarea întunecată a secției de poliție, a parcat în spatele clădirii de cărămidă și a intrat. Dispecerul de noapte îi făcu semn cu mâna lui Pete în timp ce acesta se îndrepta spre biroul șefului. După ce a deblocat ușa cu cheia pe care i-o dăduse primarul, a aprins lumina, a înconjurat biroul și s-a așezat în spatele lui. Scaunul șefului i se părea prea mare, iar șezutul lui Pete, scurt și grăsuț, nu reușea să-l ocupe.

A scotocit prin sertare și dosare până când a găsit dosarul Lost Lake. A răsfoit paginile și a scanat rapoartele. Nicio mențiune despre explozibili furați. S-a prăbușit pe spătarul înalt din piele al scaunului. Ce însemna asta?

Șeful ținuse intenționat furtul dinamitei departe de rapoarte? Îndoiala se aduna în adâncul stomacului lui Pete. Privirea lui se îndreptă spre fereastră. La centrul comunitar de peste drum, luminile străluceau în ferestrele sălii principale de ședințe. Consiliul local era singurul grup care avea să fie acolo la ora asta târzie.

Pete a încuiat și a traversat strada până la vechea clădire care găzduia de toate, de la Weeblos la cursuri de fitness pentru seniori. În zona principală de întâlnire, Vince și Lawrence Harmon stăteau la masa lungă care se întindea dea lungul camerei. Restul membrilor consiliului lipseau cu desăvârșire.

Pete a mers pe culoarul care trecea între două bănci de scaune pliante și s-a oprit în fața consilierului. În ochii lui Vince a pâlpâit enervarea înainte ca acesta să clipească. A închis dosarul din fața lui. Lângă el, Harmon stătea pe spate și își încrucișa brațele pe piept.

Vince a arătat cu un gest scaunul gol din fața lui. "Pete, ia loc. Ce putem face pentru tine?" El și-a sprijinit coatele pe dosarul închis și și-a încordat degetele.

Pete stătea în spatele scaunului. A apucat spătarul metalic cu ambele mâini, scaunul și rezolvarea ținându-l drept. "De ce nu apare dinamita dispărută în niciunul dintre rapoartele Lost Lake?"

Harmon s-a ridicat și s-a uitat la Vince. "Ți-am spus..."

Vince a ridicat o mână. "Pentru că nu vrem să supărăm publicul, de aceea." Tonul încrezător și condescendent din vocea lui a confirmat totul.

Pete a ignorat privirea furioasă a lui Harmon. "Șeful știa despre asta?"

"Dl. Atotputernic?" Vince sforăi. "Bineînțeles că nu. Nu ar fi fost niciodată de acord cu asta."

Stomacul lui Pete se strânse, bolnav și patetic ca și restul lui. Îi luase partea lui Vince în locul șefului. Îl trădase pe cel mai bun om pe care îl cunoștea. De ce? Pentru că șeful era om? Degetele lui Pete s-au strâns pe spătarul scaunului.

Vince s-a aplecat mai aproape. "De aceea el a plecat, iar tu îi conduci camionul și stai în spatele biroului lui."

Corzile vocale ale lui Pete nu răspundeau.

"Ne așteptăm să te porți frumos, locotenente Winters." Vince s-a învârtit în cerc, ca un șoim deasupra prăzii sale. "Ai trei copii și o soție care nu lucrează, nu? Ține asta pentru tine. Poți fi concediat la fel de ușor ca șeful O'Connell."

Capitolul 26

Un bărbat cu glugă stătea pe pământul înghețat. O pată întunecată i-a căzut din mănușă și a pătat zăpada de la picioarele lui. Haina lui era pătată cu pete întunecate și, deși fața lui nu era decât o gaură înnegrită, ea îi simțea ochii ațintiți asupra ei.

El privea. El știa.

Picioarele îi tremurau. Restul corpului îi era blocat în loc. Chiar și țipătul ei era înghețat, prins în gât fără nicio cale de scăpare.

"Rachel, trezește-te."

S-a ridicat brusc în picioare. Transpirația i-a acoperit fruntea umedă. Mâna lui Mike se întindea pe spatele ei, sprijinind-o. "Doar un coșmar."

Dar era? Ceva în legătură cu visul îi era familiar, dar nu putea preciza. "Am avut același vis de când eram copil. E bau-bau-ul meu personal."

Mâna lui Mike s-a mișcat într-un cerc lent. "Spune-mi ce vezi."

"Umbra unui bărbat. Poartă o glugă care îi umbrește fața, dar haina lui are pete întunecate pe ea. Cred că sunt de sânge."

"Îți amintești ceva despre prima dată când l-ai văzut?"

Rachel a dat din cap. Un fior i-a traversat umerii goi. Mike a tras-o aproape și a tras pătura peste ea.

Brațele lui s-au înfășurat în jurul ei. Ea și-a sprijinit capul de pieptul lui solid. "Aveam șase ani și eram bolnavă de varicelă. Era un zgomot afară. Îmi amintesc că mi-era cald, foarte cald, și mă mânca. M-am dat jos din pat și m-am dus la fereastră. Ninsese de când mă culcasem. El era afară, stătea în zăpadă și se uita la mine."

"Ești sigur că a fost un coșmar?"

"Am presupus."

"Ai sunat pe cineva?"

"Nu." Singurătatea din amintire era la fel de clară ca viziunea. "Sarah era doar un bebeluș și mama era, ei bine, știi tu. Nu aveam voie să ies din camera mea. Nu puteam risca să le îmbolnăvesc."

"Deci, ai avut febră mare și nu ai putut merge la părinții tăi?" Vocea lui Mike era nuanțată de furie.

"Cred că aș fi putut striga după tatăl meu. Crezi sau nu, el era cel disponibil pe atunci. Înainte să moară mama, el se ocupa de aproape tot. Dar după ce s-a născut Sarah, nivelul de stres din casa noastră a ajuns la cote maxime. A fost o spirală descendentă de acolo".

Mike i-a mângâiat părul pentru un minut. "Deci nu ești sută la sută sigură că tatăl tău a fost în casă în acea noapte?"

"Nu m-am gândit niciodată la asta. Am presupus doar că era în camera lor." Ea s-a oprit, realizând brusc ce insinua Mike. Nu. Nu putea fi așa. Sau

putea? "Crezi că l-am văzut pe tatăl meu? Crezi că el l-a ucis pe Harry?"

El a îmbrățișat-o mai strâns. "Eu nu știu nimic."

"Nu cred că ar fi lăsat-o singură cu copilul." Sarah era un copil ușor. Dacă dormeau amândoi... Rachel nu se gândise niciodată la tatăl ei ca la un om violent. Dar felul în care se schimbase când le spusese despre aventură o făcea să se întrebe dacă mai avea și alte schelete în dulap - sau în subsol.

Rachel și-a cuibărit capul pe umărul lui Mike. "Nu ai niciun secret adânc și întunecat, He-Man?"

"Am fost căsătorit odată."

"Serios?"

"Da. Nu a durat nici un an și s-a terminat acum un deceniu. Laurei îi plăcea ideea de a fi soția unui detectiv din Philadelphia. Realitatea a fost o poveste diferită. Mama a fost diagnosticată cu cancer la stomac în stadiul patru. Când am acceptat postul de șef aici și m-am mutat acasă pentru a avea grijă de ea, Laura a intentat divorț."

Furia a izbucnit în Rachel. "Ce târfă..." Și-a acoperit gura. "Oh, nu trebuia să spun asta."

"Nu. A fost bine." Mike a râs. "Laurei îi plăcea orașul și oricum era sătulă de mine. Tot ce am făcut a fost să muncesc."

"Multor oameni le place munca lor."

"Am făcut-o oricum."

"Îmi pare rău. E vina mea că ți-ai pierdut slujba." Mâna lui Rachel se așeză pe abdomenul lui, dar ea nu admira mușchii ondulați. Se gândea la tot antiacidul pe care He-Man îl stoca și la faptul că mama lui murise de cancer la stomac.

"Nu, nu este. Oricine încearcă să vă facă rău ție și lui Vince Mitchell poate împărți vina." El i-a acoperit mâna cu a lui. "Oricum, divorțul a fost mai mult o ușurare. Nu eram o pereche bună. Mama era pe moarte și m-am bucurat să am acel an cu ea. Am fost doar eu și ea de când aveam zece ani."

"Îmi pare rău." Nu a simțit nimic în vocea lui. Ea a dat din cap la mâinile lor unite. "Nu crezi că ar trebui să te duci să te verifici?"

Ochii lui albaștri s-au îngustat. "N-o să începi și tu, nu-i așa? Doamne,

Quinn este destul de o pacoste."

Rachel s-a așezat, trăgând cearșaful să-i acopere sânii. "Deci, sunt o pacoste dacă îmi pasă de tine?

"Nu am spus..."

"Ție îți pasă de oameni, dar ei nu au voie să le pese la rândul lor?

"Eu…"

"M-ai obligat să-mi fac o radiografie, dar poți ignora *asta*." Și-a bătut degetul arătător pe stomacul lui plat. "Asta ar putea fi serios."

"Dar..."

"Uite, He-Man. Nu așa merg lucrurile." Rachel a gesticulat între ei. "Și înțeleg perfect că ți-e frică de ceea ce este."

Mike părea îngrozit. S-a zvârcolit. "Nu-mi plac spațiile închise sau vederea sângelui. Am această fobie față de toate lucrurile medicale. Uneori îmi ies din minți." Privirea lui a căzut la mâna ei, care încă se odihnea pe cutia toracică. "Moartea mamei mele a fost destul de urâtă. Uneori, tratamentul era mai rău decât boala."

"Ei bine, va trebui să te maturizezi și să afli ce s-a întâmplat." Ea și-a legat mâna de a lui. "Nu ești singur dacă nu vrei să fii. Ai o decizie de luat. Nici eu nu știu exact ce avem aici, dar eu nu fac lucrurile pe jumătate. Voi merge chiar și cu tine."

Mike și-a deschis gura. A închis-o. Și-a dres glasul. Apoi s-a rostogolit, a tras-o pe saltea și i-a luat gura într-un sărut arzător.

Rachel și-a pus palma pe fruntea lui și i-a împins capul în sus. "Nu. Nu-mi vei distrage atenția cu sex."

Mâna lui s-a îndoit în jurul mâinii ei. Gura lui i-a coborât pe gât și a găsit golul sensibil de sub maxilarul ei. Furnicături i-au pătruns adânc în burtă în timp ce buzele lui se plimbau. Mâna ei s-a rătăcit pentru a-i prinde umărul.

"Aceasta este o discuție importantă, la naiba." Dar în timp ce spunea asta, și-a înclinat capul pe spate pentru a-i oferi mai mult acces. Degetele ei au săpat în mușchii grei ai spatelui lui. Mike și-a deplasat greutatea și a strecurat o mână între picioarele ei. Gura lui s-a plimbat pe clavicula ei.

"Îmi notez mental." Ochii lui Rachel s-au închis în timp ce degetele lui au

alunecat în ea. "Ah. Această discuție nu este... oooh... foar.." *Gâfâi*.

Sertarul noptierei s-a deschis și s-a închis. Mike i-a împins picioarele mai departe și s-a așezat între ele.

"Nu mă poți distrage cu sex."

Cu o singură împingere lungă și lentă, el a pătruns adânc în ea. Rachel și-a arcuit spatele și și-a înfășurat picioarele în jurul șoldurilor lui pentru a-l lua în întregime. Plăcerea a izbucnit într-un curcubeu strălucitor în spatele pleoapelor ei. Ea a deschis ochii. El o privea cu o concentrare totală - și cu la fel de multă tandrețe ca și dorință. El a dat înapoi și a împins din nou.

Și ea s-a abandonat senzației, lui. "Pentru mai mult de o oră."

***

Will a oprit pe acostament și a intrat pe iarbă. Și-a parcat camionul în spatele unui pâlc de copaci, și-a ridicat capota și a aruncat pe spate ultimul pahar de bere. Parbrizul era stropit de ploaie. Peste câmp, lumina strălucea de la ferestrele de la primul etaj ale casei ei mari de piatră. Nu o putea rata.

A ieșit împiedicat din camion, apoi s-a aplecat înapoi și a tras zăvorul pentru a rabata scaunul șoferului în față. Mâna lui s-a încolăcit în jurul bâtei de baseball din aluminiu pe care o ascunsese pe podeaua cabinei. I-a testat greutatea cu o lovitură de probă. Perfect.

A traversat pajiștea. Buruienile înalte i se strecurau sub cizme în timp ce el respira izolarea. Cel mai apropiat vecin al lui Rachel Parker se afla la o jumătate de milă mai jos, iar orașul era la 15 minute de mers cu mașina. Chiar dacă declanșa o alarmă, își dădea seama că avea cel puțin zece minute înainte să apară poliția. Avea nevoie doar de cinci. Târfa aia urma să plătească. Nucile încă îl mai dureau și nu avea cum să meargă la închisoare. Îi va părea rău. Atât de rău că nu va depune mărturie împotriva lui.

Vechea fermă se detașa solitară de cerul nopții. Era ea acasă? Întorcându-se spre dreapta, s-a ferit sub o creangă udă. Apa i-a picurat pe cap și i-a intrat

în ochi. A șters-o.

Acolo. Camioneta ei era parcată lângă casă. Partea din față a fermei era întunecată. A ocolit curtea din spate. Ascuns într-un pâlc de pini, a găsit fereastra bucătăriei. O femeie cu părul negru era în fața ei, privind în jos, probabil spălând vase sau ceva de genul ăsta. Lui Will i s-a încețoșat vederea și și-a frecat ochii.

O creangă s-a rupt în stânga lui. Will a înghețat pentru câteva secunde și a ascultat sunetele insectelor ciripind și ale ploii căzând pe frunzele moarte. Se întoarse spre fereastră. Emoția i se învârtea în stomac în timp ce se concentra asupra brunetei.

***

Observatorul și-a tras barca pe malul noroios și a legat parâma la prova de un copac. Și-a pus rucsacul în spate, plin cu proviziile necesare, și a ridicat bidoanele de benzină foarte mari pe malul noroios al pârâului. Traseul de vânătoare era alunecos, dar noroiul se subția pe măsură ce urca spre ferma lui Rachel. Tulpini înalte și ude de iarbă îi loveau genunchii blugilor negri. Deși ploaia se oprise, apa picura din coronament. După seara asta, nu va mai trebui să-și facă griji pentru Rachel.

Frunzele înmuiate i se strecurau sub bocanci în timp ce urca pe potecă. Luminile străluceau prin frunzișul picurat din față. A înconjurat proprietatea pentru a obține un punct de observație mai bun. Camioneta ei era parcată exact acolo unde trebuia să fie. Dar unde era mașina polițistului? Observatorul plănuise o diversiune perfectă. Jumătate din dinamita pe care o furase de la Lost Lake era deja la locul ei. A verificat cadranul luminos al Timex-ului său. Avea destul timp.

A continuat să ocolească până când a ajuns direct în spatele hambarului. A ascuns bidoanele de combustibil în tufișuri și s-a așezat să aștepte.

Ceva mare a foșnit în tufișurile din apropiere. Capul i s-a rotit. Căprioară?

Prea zgomotos. S-a târât pe pământul spongios. Figura voluminoasă a unui bărbat mare s-a strecurat zgomotos printre copaci și a pășit în câmp deschis.

Cu ochii obișnuiți cu întunericul, Observatorul l-a evaluat. Scopul și identitatea bărbatului erau clare. O bâtă de baseball a sărit din mâna lui Will Martin.

Will s-a întors brusc și s-a uitat direct la el. Recunoașterea a traversat trăsăturile intoxicate ale lui Will. Va trebui să moară, ceea ce era potrivit, având în vedere că profitase de Tanya, la fel cum Harry făcuse cu Barbara. Totul se învârtea cu adevărat în cerc.

"Hei." Will se poticni spre el.

Planurile nu erau niciodată perfecte. Va trebui să își schimbe programul pentru a se ocupa de Will.

"Ce faci aici?" Will a murmurat.

Mâna Observatorului s-a dus la cuțitul din buzunar. Deschise lama. "La fel ca tine, Will. Doar curățam niște lucruri nerezolvate."

Mâna cuțitului a alunecat din buzunar și a intrat în abdomenul lui Will cu un sunet bolnav, umed. Gura lui Will s-a deschis. Sângele s-a scurs afară în timp ce el s-a aruncat în față.

Observatorul a smuls cuțitul și a prins trupul moale. Sângele cald i-a îmbibat mânecile și fața hanoracului cu glugă. La fel ca într-o altă noapte, cu mult timp în urmă. De data asta nu a mai fost nici o surpriză și nici o panică. Sa aplecat și a luat cadavrul pe umerii lui. Will era mai mare și mai greu decât fusese Harry. Lichidul se prelingea pe spatele Observatorului.

A coborât pe poteca de vânătoare și l-a lăsat pe Will în spatele unui tufiș. Se va ocupa de cadavru mai târziu. După ce Rachel era eliminată.

***

"Proprietatea ta se inundă?" Trecându-și un prosop peste părul ud, Mike a intrat gol în dormitor. Rachel se aplecase și își luase chiloții. Și i-a pus pe ea.

Păcat.

"Nu." Ea a clătinat din cap. "Fermierii ăia vechi Quaker își cunoșteau meseria. Casa și hambarul sunt pe un teren înalt. Inundațiile nu ar trebui să fie o problemă, dar acoperișul este discutabil. Chiar trebuie să ajung acasă."

Mike s-a îmbrăcat și și-a băgat arma în toc. O haină de ploaie largă ascundea arma. A aruncat o geantă de voiaj pe pat și a îndesat în ea câteva schimburi de haine, apoi s-a îndreptat spre baie după trusa de bărbierit.

Și-a tras maioul peste cap. Se uită la geanta lui. "Deci, rămâi pentru o vreme?"

"Cu siguranță." A adăugat șosete și lenjerie de corp. "Ai de gând să mă faci să dorm pe canapea, nu-i așa?"

"Îmi pare rău."

"Nu-i nimic. Ai dreptate", a mormăit el.

"Poți să-mi scoți hainele din uscător?"

Mike s-a apropiat de ea și și-a înfășurat brațele în jurul taliei ei. "Dacă nu-ți dau haine, va trebui să rămâi."

Ea a râs, cu respirația ei caldă pe pielea lui. "Nu-ți face griji. Vei avea o altă șansă să mă dezbraci."

"Nu e doar asta." I-a lipit capul de pieptul lui și a respirat parfumul de lămâie al părului ei. "De când suntem aici, nimeni nu a încercat să te omoare."

Cincisprezece minute mai târziu, au intrat pe aleea lui Rachel. Telefonul lui Mike a bâzâit. Numărul de mobil al lui Pete a apărut pe ecran.

"Pete?"

"Avem o urgență", a strigat Pete.

Sirenele din fundal făceau vocea locotenentului greu de auzit.

Mike și-a acoperit cealaltă ureche.

"Suporturile de sub podul de pe West Drive au fost spulberate. Sunt pe drum, la fel și echipa de salvare. Chiar am avea nevoie de tine."

"Ești sigur că mă vrei acolo?"

"Da. Am două mașini în pârâu și oameni blocați înăuntru. Slavă Domnului că pârâul nu este atât de adânc, chiar și la nivelul inundațiilor, altfel ar fi deja morți cu toții."

Instinctul lui Mike s-a zvârcolit de nehotărâre pentru câteva secunde lungi. Dar nu putea face decât un singur lucru. Echipa de salvare era formată în mare parte din voluntari. Nu ar fi fost suficiet de puternici pentru a trage oamenii din curenții de inundație. West Drive era la doar o milă de ferma lui Rachel. Ar fi putut ajunge acolo înaintea echipei. "Vin imediat."

Mike a închis și l-a sunat pe Sean. "Poți să vii să stai cu Rachel?"

După ce s-a asigurat de promisiunea lui Sean, Mike i-a explicat situația în timp ce o grăbea pe Rachel în bucătărie. "Îmi pare rău. Stai înăuntru cu alarma pornită. Sean e pe drum."

L-a luat pe câinele care lătra. "Fii atent."

"Nu-mi place să te părăsesc." Fiecare mușchi din corpul lui era încordat, protestând împotriva ieșirii lui.

"Oamenii au nevoie de tine." Rachel l-a sărutat când el a deschis ușa. "Du-te."

A auzit încuietoarea pocnind în spatele lui în timp ce alerga spre camionetă. Ploaia se oprise, cel puțin pentru moment, dar răul era deja făcut.

***

"Ce s-a întâmplat? Unde e Mike?"

Rachel s-a întors când Sarah a intrat în bucătărie. Un coș plin cu rufe era ascuns sub brațul ei bun.

"Podul de pe West Drive a cedat. Oamenii sunt blocați în mașini în pârâu."

"Oh, nu."

Rachel și-a urmat sora în spălătorie. Sarah a aruncat încărcătura în mașina de spălat, a adăugat detergent și a închis capacul. A apăsat pe start. Mașina a început să funcționeze cu un *zgomot* puternic. Apa s-a repezit în cuvă.

S-au plimbat înapoi în bucătărie. Rachel s-a îndreptat spre dulap și a verificat rezerva de Pop-Tart-uri. A scos ultima cutie.

"Îngrijorată?" a întrebat Sarah.

Rachel a scos un manșon de folie. A făcut o pauză, cu punga nedeschisă într-o mână și cutia în cealaltă. Nervii i se învârteau în stomac. Mike era un erou prin natura sa. Și-ar fi riscat viața pentru a salva străini fără ezitare. Și-a verificat telefonul de pe tejghea. Ecranul era gol. "Da."

Sarah a zâmbit. "În sfârșit."

"În sfârșit ce?" Rachel a pus cutia deoparte. A mers în sufragerie, a pornit televizorul și a intrat pe un post local. Nimic.

Sarah a urmat-o. "În sfârșit ești îndrăgostită."

Fundul lui Rachel a căzut pe canapea. Da, îl *iubea*. Dar *îndrăgostită*? Asta ar explica o mulțime de lucruri. Felul în care se bălăngănea peste el fără rușine. Felul în care inima ei devenea ca la liceu de fiecare dată când îl vedea. Sentimentul ciudat de confort în atingerea lui. "Chiar crezi că sunt îndrăgostită de el?"

"De ce te surprinde asta?" Sarah se așează lângă ea.

Rachel i-a oferit surorii sale un Pop-Tart, foamea ei fiind atenuată de gândurile turbulente. "Ei bine, știi tu, mama."

Sarah i-a arătat cu degetul o prăjitură cu căpșuni. "Chiar ești îngrijorată de asta? Tu nu ești mama."

Rachel a mestecat. Pop-Tart-ul avea gust de carton umplut cu fructe.

"Dacă e ceva, tu ești opusul ei. Mama nu și-a asumat responsabilitatea pentru nimic. Am iubit-o, dar era foarte egoistă. Nu ne-a pus niciodată pe noi sau pe tata înaintea propriilor ei dorințe. Tu ai pus pe toată lumea pe primul loc."

"Întotdeauna mi-a părut rău că te-am lăsat în casa aia."

"Nu ar trebui. Ai avut șansa la o carieră. De ce să nu fi profitat de ea? Ce ar fi făcut refuzul oportunității pentru oricare dintre noi? Căsătoria cu Troy nu a fost o alegere bună, dar a fost greșeala *mea*, nu a ta. Am încercat să aleg calea cea mai ușoară." În loc să o mănânce, Sarah s-a holbat la Pop-Tart-ul ei. "Știi, nu ar fi putut să facă ce a făcut dacă tata nu ar fi lăsat-o."

"Știu. Ea a trăit ca să-i facă rău, iar el a trăit ca să aibă grijă de ea." Rachel a luat telecomanda și a verificat celelalte canale locale. Nimic. "Deci, ce facem acum?"

"Să nu le repeți greșelile, cred. Deși nu te văd acționând ca ea *sau suportând un* astfel de comportament. Am făcut o mulțime de lucruri ca scuză cu Troy. Dar nu mai mult." Sarah s-a ridicat și s-a întors spre bucătărie. "Oh, Doamne." A arătat spre fereastră.

Rachel a sărit în sus. Privirea ei a urmărit degetul lui Sarah. Un pâlc de flăcări și fum se ridica din hambar.

Capitolul 27

Panica a cuprins următoarea respirație a lui Rachel în piept. "Sună la pompieri!" Sarah a tresărit în acțiune și a luat telefonul.

Rachel și-a tras cizmele de lucru pe picioarele goale și și-a băgat picioarele în blugi. "Stai înăuntru cu fetele, indiferent ce se întâmplă. Resetează alarma."

"Asta ar putea fi o capcană!" a strigat Sarah în spatele ei.

Rachel se gândise deja la posibilitatea ca focul să fi fost pus intenționat. Incendiul de la primărie era încă proaspăt în mintea ei.

"Știu, dar nu pot lăsa caii ăia să moară arși." Și-a luat jacheta, a tras ușa și a fugit. Vuietul panicat se auzea peste zgomotul de lemn ars. Alunecând și alunecând pe peluza din spate, ea a alergat spre hambar. Piciorul ei a alunecat pe iarba alunecoasă, dar s-a ridicat înapoi în picioare. Trecând pe lângă jgheabul cu apă, și-a înmuiat jacheta înainte să o îmbrace.

Țipătul ascuțit al unui animal i-a ridicat părul de pe ceafă. Imagini cu animale prinse în capcană care ardeau de vii îi treceau prin minte. Stomacul i se strângea. Trebuia să le salveze!

Flăcările erau limitate la un colț frontal al structurii de lemn. Ploile recente lăsaseră scândurile exterioare ude, sperând să-i ofere câteva minute prețioase. Și-a tras gluga udă peste cap și a plonjat în culoar. Fumul se învârtea, fierbinte și acru, în jurul feței ei. Ochii îi lăcrimau. A deschis ușa și a deschis primul

staul. Cu ochi sălbatici și sforăind, calul mare a plonjat prin deschizătură. A fugărit calul afară din grajd, apoi a trecut la următorul.

Fumul se îngroșa în timp ce ea scotea un ponei castaniu. Rachel a clipit prin fumul negru și a lucrat metodic prin grajd. Ochii îi ardeau și funinginea îi înfundase gâtul când a deschis ultima boxă. Poneiul gri al lui Rojas a pufnit și s-a înălțat în panică, ochii întorcându-se sălbatic în cap, expunându-și albul. În timp ce picioarele lui atingeau pământul, Rachel a înaintat și a prins lesa de căluțul lui. Ea a tras, dar el a rezistat. Rachel și-a scos jacheta și a aruncat-o peste capul animalului. L-a târât din siguranța percepută a grajdului său în căldura crescândă a culoarului. Calul legat la ochi și îngrozit tremura. Flancurile lui urlau. Rachel și-a șters un antebraț peste ochi. Ieșirea din față era înghițită de flăcări. Îi fusese teamă să deschidă ușa din spate. Mai mult aer ar fi putut înteți flăcările, creând un efect de coș de fum pe măsură ce vântul sufla prin clădire. Focul nu-i dădea de ales acum. Ușa din spate era singura cale de ieșire. A tras de mâner, ignorând arsura usturătoare a metalului fierbinte de pe mâna ei.

Așa cum se temea, focul a luat aerul proaspăt. A urcat în căpriori și a prins fânul din pod. Rachel s-a împiedicat și a căzut tare în pământ. Sufocată de fumul gros, s-a chinuit să-și recapete echilibrul în timp ce norul negru se îngroșa în jurul lor. Calul cenușiu, mirosind aerul proaspăt de dincolo de ușă, s-a clătinat înainte. Rachel a prins funia strâns în pumni și a lăsat calul să o tragă afară.

S-a întins pe iarbă, înghițind aer rece și umed în plămâni timp de un minut înainte de a se ridica în mâini și în genunchi. Tușind și gâfâind, s-a uitat la cal. Dungi negre stricau blana palidă a calului gri. Flancurile îi erau încovoiate, iar pe spate și pe coapse avea câteva arsuri care aveau nevoie de tratament.

Niciunul dintre ei nu avea să iasă nevătămat din asta, dar amândoi erau în viață.

Ceva s-a prăbușit în stânga ei. Hambarul a fost înghițit în întregime. Flăcările se îndreptau spre cerul negru. Lemnul scârțâia. O bucată din acoperiș s-a prăbușit cu un zgomot puternic și o ploaie de scântei. Rachel s-a târât înapoi, amorțită de șoc, cu ochii ațintiți asupra clădirii în flăcări, în timp ce

visele ei se transformau în cenușă în fața ei.

O explozie enormă de scântei a țâșnit în aer. Limbi de flacără au lins structura rămasă, înfășurându-se în jurul căpriorilor și grinzilor și trăgându-le la pământ. Cenușa zbura prin aer în timp ce pereții se prăbușeau, mistuiți de focul violent.

Sirenele sunau în depărtare.

Ceva s-a scârțâit în iarba din spatele ei. Ea a întors capul. O formă se profila deasupra ei. Focul se reflecta peste o formă înaltă, cu glugă și acoperită de sânge. Imaginea șocantă s-a transpus peste coșmarurile ei. Îndoiala a paralizat-o pentru câteva secunde. Era real sau avea halucinații?

Nehotărârea a costat-o. El s-a năpustit. O lamă strălucea în lumina focului. Un braț de oțel i-a înfășurat mijlocul. A tras-o în picioare și a apăsat cuțitul pe pielea sensibilă a gâtului ei. Ceva cald i-a alunecat pe gât. Înainte ca ea să poată reacționa, el a ridicat-o de la pământ. Ea a aruncat o mână peste umăr pentru ai lovi fața, dar inhalarea fumului o lăsase fără suflare și slăbită. Corpul ei a fost cuprins de o criză de tuse. El a aruncat-o peste umăr, purtând-o ca un pompier. Sângele i s-a urcat la cap când a ricoșat în spatele lui. El s-a grăbit să intre în pădure. Cinci minute mai târziu, ea a auzit vuietul apei.

"Lasă-mă jos." A bâjbâit. Plămânii îi ardeau în timp ce se străduia să inhaleze suficient aer. S-a răsucit să vadă unde o ducea. Raza lanternei lui strălucea pe apă. Râul. O barcă era legată de un copac. Răpitorul ei s-a învârtit, iar lumina lui a cuprins malul râului. Pe jumătate ascuns sub tufișuri groase era un cadavru. Abia a recunoscut fața albă și moartă a lui Will Martin. Cămașa lui era îmbibată cu sânge.

Capul i s-a lovit lemnul, iar vederea i s-a întunecat în timp ce răpitorul ei a aruncat-o în fundul bărcii.

***

Ea nu cântărea nimic peste umărul lui în timp ce el o așeza în barcă.

Ar fi trebuit să o omoare. Ea era singurul lucru care îl putea lega de crimă. Avea de gând să o facă curat. Nu o va eviscera. Doar o tăietură rapidă peste gât.

Dar când apăsase cuțitul pe gâtul ei moale, nu reușise să o facă. Îi lumină chipul inconștient. Asemănarea ei cu Barbara era uimitoare.

Să o păstreze era ca și cum ar fi avut-o din nou pe Barbara. Doar că de data asta ar fi fost diferit. Observatorul se uită la Rachel. Semăna atât de mult cu Barbara. De data asta nu va mai fi niciun soț, nici un Harry, doar ei doi.

Aranjându-i corpul moale între scaune, i-a legat rapid mâinile și picioarele. Sirenele se apropiau. El a sărit înapoi pe mal și a rostogolit trupul lui Will mai adânc în tufișuri. Cu tot haosul de la incendiu, erau puține șanse ca cineva să le dea de urmă până la râu. Cine ar fi observat un set în plus de amprente de bocanci după ce zeci de polițiști și pompieri se plimbaseră pe la fața locului? Avea să se întoarcă și să se descotorosească de cadavru mai târziu. A împins barca de pe mal în apa învolburată și a pornit motorul. De sub bancheta din spate, a scos un reflector portabil. L-a pornit, luminând apa din față în timp ce traversa râul. Micuța ambarcațiune se zvârcolea pe valuri. Nici întunericul, nici curentul puternic nu l-au alarmat. Navigase pe aceste ape întreaga sa viață. Totuși, trebuia să fie atent. Dacă se răsturna, o pierdea.

În mintea lui, chipul lui Rachel se confundă cu cel al Barbarei. După atâția ani, o ducea în sfârșit acasă.

***

Mike a supravegheat scena. Două mașini erau scufundate în pârâul inundat. În mod normal adâncă de doar câțiva centimetri, apa ajunsese până la brâu. Patru oameni, înveliți în pături, se înghesuiau în spatele unei ambulanțe. Faptul că toată lumea era în regulă era un miracol. Apa pârâului trecea cu repeziciune. Adâncurile ei se agitau întunecate de sedimente. La suprafață, spuma se învârtea și făcea vârtej. În ciuda înălțimii pârâului, acest pod nu se

afla pe lista scurtă a lui Mike de locuri cu probleme.

"Mike!" Pete stătea pe mal, luminând apa cu o lanternă. "Trebuie să vorbesc cu tine."

"Șefule!"

Mike s-a întors.

În spatele lui, Ethan a sunat din portiera deschisă a mașinii sale de patrulare. "Pompierii tocmai au primit un apel la casa Parker. Hambarul a luat foc!"

Mike a fugit către mașina sa.

"Este important", a strigat Pete, dar Mike a continuat să meargă. Pete l-a urmărit. Mike s-a oprit, cu un picior în SUV.

"Ar putea fi o înscenare", a gâfâit Pete. "Au dispărut explozibili de la Lost Lake. Vince și Harmon au mușamalizat totul. Nu văd nimic, dar a fost suficientă dinamită pentru a arunca în aer aceste suporturi de pod."

Senzația de scufundare din stomacul lui Mike a intrat în cădere liberă. Se uită înapoi la pârâu. Inspectarea suporturilor podului va trebui să aștepte până când apa se va retrage.

"Mulțumesc." Chiar și cu scăderea temperaturii și cu hainele ude leoarcă, corpul lui Mike a transpirat tot drumul până la Rachel. Presiunea îi creștea în piept, devenind din ce în ce mai puternică pe măsură ce se apropia. A văzut strălucirea când a virat pe Prescott Road, portocalie și caldă pe norii de furtună. Mai sus, fumul se revărsa într-un penaj negru pe cerul gri cărbune. Pe măsură ce se apropia, flăcările deveneau vizibile, limbile lingând lemnul rămas din structură, mâncând hambarul până la schelet.

Cu inima zdrobită, a descuiat torpedoul și și-a luat arma și tocurile înainte de a sări din SUV. Mașina lui Sean era deja acolo. Un camion de pompieri a intrat pe alee. Sarah s-a împiedicat pe peluză spre el.

Mike a prins-o de umeri. "Unde e Rachel?"

Lacrimile curgeau pe fața lui Sarah. "Nu știu. Nu o pot găsi."

Mike a privit spre hambar. O fisură a împărțit aerul. Un căprior mare a căzut, luând cu el cea mai mare parte a acoperișului. S-a prăbușit cu un bum și un vuiet. Flăcări și scântei au ieșit în aer ca niște artificii.

Ea nu putea fi acolo. Nimic nu era viu acolo.

Sean alerga prin spatele clădirii în flăcări, dar Mike nu-și putea lua ochii de la infern. Totul în jurul lui s-a înceţoşat pe măsură ce posibilitatea ca ea să fie moartă s-a adeverit, iar interiorul i s-a răsucit până când plămânii nu i s-au mai extins. Vederea i s-a înnegrit la margini.

"Mike, ascultă." Sean l-a apucat de umeri și l-a scuturat până când Mike sa uitat la el și a clipit. "Ea *nu* e acolo."

Mike s-a concentrat asupra feței lui Sean.

"Nu e înăuntru." Făcând un cerc larg pentru a evita căldura și cărbunii care zburau, Sean i-a condus în jurul laturii hambarului. "Am numărat toți caii. Unsprezece. Sarah a spus că sunt toți. Atunci de ce s-ar fi întors înăuntru?"

O bucată de resturi arzătoare a aterizat pe brațul lui Mike cu un scâncet. La îndepărtat. Arsura puternică l-a readus la realitate. S-a uitat peste pajiște. Forme mari se mișcau în întuneric. Avea dreptate Sean?

"Bandit, nu," a strigat vocea lui Sarah peste crepitația flăcărilor.

O mică rachetă maro se îndrepta direct spre foc. Mike s-a repezit înainte, dar cățelușul a virat, ocolind infernul și îndreptându-se spre pădurea din spatele proprietății.

Mike s-a uitat la Sean. "Corect. Urmează-l."

Sean a scos o lanternă din buzunar și a îndreptat-o spre solul din fața lor. Banditul s-a oprit la marginea pădurii. Alerga înainte și înapoi pe malul pârâului. În mod normal, doar câțiva centimetri de apă se rostogoleau peste albia stâncoasă. În seara asta, pârâul era adânc până la genunchi și de două ori mai lat decât de obicei. Câinele a lătrat și a zburat în copaci. Mike și Sean i-au urmat în fugă. Imediat după o fâșie de iarbă înaltă, o potecă de vânătoare trecea prin pădure, paralelă cu pârâul.

"Uite." Sean a luminat un set clar de urme de pași în noroi. "Un om mare care purta cizme. Și căra ceva greu."

Tensiunea din pieptul lui Mike s-a accentuat. Și-a scos arma din toc și a alergat alături de Sean spre lătrăturile lui Bandit. Au încetinit când râul a răsunat în fața lor. Sean a ridicat o mână și s-a ascuns după un copac de la marginea pădurii.

În față, râul se agita și se învolbura, negru și amenințător în întuneric. Malul râului era pustiu, cu excepția câinelui furios, care alerga înainte și înapoi, mârâind la marginea apei. Mike l-a luat în brațe pe Bandit. "Taci."

Sunetul îndepărtat al toarcerii unui motor plutea peste apa curgătoare. Sean și-a îndreptat raza spre mal. O brazdă în noroi arăta locul unde o barcă fusese trasă pe malul râului.

"Fiu de cățea. A venit cu barca." Sean și-a îndreptat lumina spre apă, dar barca dispăruse de mult.

Greața îi apăru proaspăt în stomacul lui Mike. Urmăritorul lui Rachel câștigase.

***

Rachel a deschis ochii la o priveliște întunecată și încețoșată. A clipit puternic pentru a-și limpezi vederea. Metalul rece de sub capul ei se legăna și pica. Durerea îi ricoșa prin craniu. Apa se prelingea peste ea, frigul înghețat fiind o palmă crudă care a făcut-o să se cutremure în tot corpul. A încercat să-și ducă o mână la față, dar nu a putut. Mâinile îi erau legate cu frânghie. Nylon-ul îi mușca pielea goală a încheieturilor. Gleznele îi erau legate la fel.

Podeaua de sub ea se înclină din nou brusc. O barcă. Era ghemuită în fundul unei bărci din aluminiu cu fundul plat, prinsă între scaune. Cel care manevra motorul exterior din partea din spate a bărcii nu era în raza ei vizuală.

S-a gândit să se miște pentru a-și putea atinge gleznele legate. Ar fi observat el în întuneric? Era parțial ascunsă între scaunele banchetei. Era el preocupat de manevrarea bărcii pe apa agitată?

Proa s-a ridicat și a plesnit violent pe apă. Capul lui Rachel a săltat, iar vederea i s-a încețoșat pentru câteva secunde. A închis ochii împotriva greței crescânde. Teroarea și funinginea îi înfundau gâtul. Încet, s-a ghemuit mai tare, trăgându-și genunchii în sus până când i-au ajuns aproape de piept. Mâinile ei au căutat frânghia care îi lega gleznele. Mișcându-se cât mai puțin posibil, a

luat firele umede de nailon. Agonia i-a urcat pe mâini. Degetele ei arse au bâjbâit. Și-a îndreptat mâna spre buzunarul din față, unde cuțitul i se lipise de șold.

Carena cu fundul plat a bărcii de pescuit era destinată apelor calme ale lacului, nu valurilor agitate ale râului umflat. Barca se ridica și plesnea ritmic pe apă pe măsură ce coca lovea o serie de valuri. Corpul lui Rachel se zguduia pe fundul fiecărui șuvoi. Apa s-a revărsat peste bord și i-a udat blugii.

Dar a strecurat cuțitul între palme și s-a apucat să lucreze la corzi.

Barca a virat brusc și apoi a prins viteză. Apoi călătoria s-a domolit brusc.

"Suntem aproape acasă."

Rachel s-a întors spre vocea cunoscută. Ascunzând cuțitul între mâini, ea și-a ridicat capul pentru a vedea peste o pernă. El stătea în partea din spate a bărcii. Cu o mână conducea motorul exterior. Cu cealaltă ținea un reflector. A așezat lumina pe scaunul de lângă el și a apăsat pe un comutator. Lumina a trecut de la spot la lanternă, luminând un cerc în jurul lor. A reglat ceva la motor. O rafală de vânt i-a dat gluga pe spate și i-a dezvăluit fața.

***

Mike a ascultat cum se stinge sunetul motorului. "Cine? Cine este?"

"Ce- ți spune instinctul?"

"Este cineva care o cunoaște foarte bine. Cineva care știe că este claustrofobă și leșină la vederea sângelui și este alergică la albine. Cine ar ști toate astea și s-ar simți confortabil să scoată o barcă mică pe un râu inundat?"

"Will Martin? Troy? Amândoi vânează și pescuiesc."

"Poate." Dar nu se simțea bine. Bandit se zvârcolea în brațele lui Mike. Câinele se uita în tufișuri. Un mârâit a ieșit din botul mic.

Cineva a gemut.

Cu arma în mână, Sean s-a târât spre sunet. "Oh, rahat." Și-a pus arma în toc și s-a împins prin tufișuri. Câteva secunde mai târziu, a târât un corp flasc

în afară.

Fața lui Will Martin era cenușie ca apa râului. Sângele îi îmbibase tricoul peste burtă. Sean a apăsat două degete pe gâtul lui Will. "E încă în viață, dar abia".

Sean a rupt pânza însângerată, dezvăluind o rană deschisă de cuțit. A rupt o fâșie din cămașa lui Will, a strâns-o și a apăsat puternic.

"Nu poate rezista mult la felul în care sângerează." Mike și-a scos telefonul mobil pentru a chema o ambulanță. Operatorul de la 911 i-a confirmat ceea ce bănuia deja. "O ambulanță a fost deja trimisă la incendiu. Ar trebui să fie la casă. Îi voi trimite înapoi." Mike se îndrepta deja spre casă.

"Nu te duce după ea fără mine."

"Trebuie să plec." Mike a plecat în fugă. A strigat peste umăr: "O să te anunț unde sunt. Poți să mă prinzi din urmă." L-a lăsat pe Sean blestemând.

Formând numărul de acasă al lui Nancy, Mike a plecat prin pădure.

Ei bine, asta l-a exclus pe Will. Și Troy. Era un gunoi, dar nu și-ar fi ucis prietenul cel mai bun.

Nancy a răspuns la al doilea apel. "Ce s-a întâmplat?"

Mike a sintetizat evenimentele serii. "Am nevoie să accesezi niște înregistrări fiscale."

Mike a pus capăt apelului chiar în momentul în care a ieșit dintre copaci. O ambulanță era parcată în spatele echipajului de pompieri. Pompierii antrenau furtunurile pe grămada în flăcări care fusese odată hambarul lui Rachel. De asemenea, stropeau spatele și acoperișul casei. Vântul se schimbase, aruncând cărbuni spre vechea structură de piatră. Mike l-a prins de braț pe primul paramedic și i-a dat indicații rapide către locul unde Sean îl îngrijea pe Will.

Mike le-a căutat pe Sarah și pe fete și le-a găsit înghesuite pe peluza din față. I-a dat câinele lui Sarah.

La naiba. Nu-i putea lăsa aici.

Un Ford Explorer a sărit pe alee, a traversat iarba pentru a evita haosul de vehicule de urgență și a parcat lângă casă. Jack s-a strecurat afară, și-a luat bastonul și a urcat șchiopătând pe peluza din spate. "Uite, nu știu ce am făcut de te-am enervat, dar Sean m-a chemat după ajutor. Unde este el?" Privirea lui

Jack a scanat haosul din curte.

Mike i-a spus. "Uite, nu vreau să intru în... totul chiar acum. Poți să le duci pe Sarah și pe fete înapoi la tine acasă?"

Dezamăgirea îi traversă fața lui Jack, dar și-o acoperi repede. Fusese un polițist bun, dar rana de la picior îl ținuse departe de acțiune. "Nicio problemă. Dar unde te duci?"

Să fii pe tușă era nasol, dar Mike nu putea risca ca Jack să-l încetinească. "Tatăl lui Rachel știe mai multe decât spune, iar eu am pe cineva care verifică înregistrările fiscale pentru a vedea cine deține proprietăți pe malul mării."

"Așteaptă-l pe Sean."

Mike a scuturat din cap. "Paramedicilor le va lua prea mult timp să ajungă la el. Așteptarea este prea riscantă. Mă duc după ea."

"Mult noroc." Jack a dat din cap, cu înțelegere în ochi. Știa cum era să o aibă în pericol pe femeia pe care o iubea.

Capitolul 28

Lumina a jucat pe fața lui David. Șocul a imobilizat-o pe Rachel pentru câteva secunde. "O, Doamne." Totul s-a încețoșat în jurul ei în timp ce plămânii i s-au blocat.

"Surprinsă?" Zâmbetul lui era rece și sălbatic în lumina lămpii.

Frica înghețată a repornit bătăile inimii lui Rachel. A tras o gură de aer în piept. Apoi alta, până când vederea i s-a limpezit.

Barca s-a izbit de un doc. David a oprit motorul și a urcat.

A strâns parâma de la prova și a tras barca de-a lungul docului.

În timp ce el se ocupa de fixarea frânghiilor, Rachel tăia frânghia din jurul gleznelor. David s-a întors s-o verifice. Ea a înghețat, deși mâinile ei continuau să tremure. "De ce?"

"Semeni atât de mult cu ea." David s-a aplecat peste barcă. Încă înfășurată

ca un curcan, Rachel a tresărit la intensitatea privirii lui. Ochii lui erau prea strălucitori, aproape febrili în lumina galbenă a felinarului. "Știi cum era viața pentru mine? Să-i schimb scutecele tatălui meu când toți ceilalți erau plecați să se distreze? Mama ta a fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. Nu-l puteam lăsa pe tata singur; să mă uit la ea era tot ce aveam. Ea m-a ajutat să trec peste acei ani teribili. *A* înțeles prin ce treceam. Știa cum e să fii nefericit. Pentru că și ea era nefericită".

"L-ai ucis pe Harry Boyle?"

David a apucat lumina și a luat-o fără efort de pe fundul bărcii, ca și cum ar fi fost un copil. Pielea i se încrețea acolo unde o atingea. O chinuia de luni de zile. Acum era neajutorată. El putea face tot ce dorea.

"Harry trebuia să moară pentru că a folosit-o așa. Ea era fragilă. El încerca să o convingă să mă părăsească, să fugă cu el. Ea avea de gând să o facă. Să mă trădeze din cauza manipulării lui. Așa că l-am scos din peisaj. Iar ea a rămas."

A cărat-o pe doc.

"De ce l-ai îngropat în subsolul meu?"

"Era singurul loc unde pământul nu era înghețat. Am ajutat la îngrijirea locului în timp ce bunicul tău era în spital. Aveam o cheie și am găsit acea cameră în timp ce depozitam niște lucruri acolo jos." David a suspinat. "Eram doar un copil. Am intrat în panică. De-a lungul anilor m-am gândit să-l mut, dar am decis că nu merită riscul. Chiar dacă ar fi fost găsit, nimeni nu m-ar fi legat de moartea lui. În afară de tine. Tu erai problema. M-ai văzut în noaptea aia. Te-ai uitat direct la mine. Tu ești singura care mă poate lega de ceva."

"Ce știu eu?"

"M-ai văzut în acea noapte. Numai tu mă poți lega de uciderea lui Harry."

Un fior, parte frig, parte teroare, a zguduit oasele lui Rachel și s-a cuibărit în adâncul stomacului ei. David nu gândea limpede. Tocmai lăsase în urmă o victimă a unei crime. Acum avea de gând s-o omoare pentru că ea putea să-l lege de un caz vechi de douăzeci și cinci de ani? Nu ar fi pus niciodată laolaltă coșmarurile ei cu uciderea lui Harry dacă David nu ar fi început toate astea.

"Păcat că te-au găsit în acel depozit. Dacă ai fi murit atunci, nu aș mai fi

fost în situația asta acum." David s-a uitat în jos la ea, cu ochii strălucind de o intensitate maniacală. "Păcat că o altă ocazie ca aceea nu a mai apărut de-a lungul anilor."

"De ce nu m-ai ucis cu ani în urmă? Ai avut o mulțime de șanse."

"Atâta timp cât corpul a rămas ascuns, m-am gândit că sunt în siguranță. Acum că Harry a fost găsit, totul e diferit. Nu există termen de prescripție pentru crimă. Am încercat să te fac să pleci, dar nu ai vrut. Acum că există un cadavru și o nouă anchetă, trebuie să te omor." Dar lumina ciudată care îi strălucea în ochi îi spunea lui Rachel că avea alte planuri. Dacă avea de gând să o violeze și să o ucidă sau doar să o ucidă, nu conta în acel moment. Ea trebuia să fugă. Mike n-ar fi găsit-o niciodată la timp. Era pe cont propriu. Gândurile la el îi provocau o durere în inimă. Găsise în sfârșit pe cineva care o înțelegea cu adevărat - și care o dorea oricum. Nu avea de gând să-l lase pe David să-i ia asta. La naiba.

Dincolo de o peluză din spate în pantă și plină de buruieni, cabana din vârful dealului era mică, întunecată și izolată. Rachel nu dorea să fie singură în ea cu David.

L-a înjunghiat în umăr.

"Târfo!" A scăpat-o pe ea și felinarul.

Pământul moale și umed i-a amortizat căderea. Ea încă strângea cuțitul. Încă o mișcare a lamei i-a eliberat picioarele. Ținându-și umărul rănit, David a ridicat un bocanc și a încercat să o calce în picioare. Ea s-a rostogolit din drum. Când piciorul lui a lovit pământul, ea i-a tăiat tendonul. Briceagul era mic, dar ea îl ținea ascuțit. El a căzut în genunchi și și-a apucat partea din spate a coapsei.

Rachel a fugit spre întunericul pădurii pe picioare elastice, cu mâinile încă legate.

Blesteme și pași neregulați răsunau în aerul umed. Chiar și rănit, David era chiar în spatele ei. Ea a plonjat printre copaci. Plămânii îi ardeau când s-a izbit de o creangă de pin. Acele îi înțepau pielea. A fost cuprinsă de un acces de tuse când s-a împiedicat de o creangă moartă în întuneric. Nu putea alerga așa mult timp, nu cu plămânii încă plini de fum și funingine. Tot ce trebuia să

facă era să urmărească sunetul plămânilor ei.

Pașii lui David se apropiau.

***

Mike a bătut la ușa lui Neil Parker. În casă nu se auzea niciun sunet și nicio mișcare. A fugit în spatele casei, unde se afla sufrageria. Acoperindu-și ochii cu o mână, Mike s-a uitat pe fereastră. Parker era întins în fotoliu, cu un pahar gol lângă cot. După cum arăta, era acolo de ceva vreme.

Cu siguranță nu pilota în prezent o barcă pe râu.

Dar știa el ceva? Mike s-a dus la ușa din spate și a ridicat un picior pentru a o deschide. Telefonul lui a bâzâit. Nancy.

"Acum sunt aici, la biroul fiscal. Edna este la calculator. Nici o proprietate la malul mării pentru Cristan Rojas, Blake Webb, Neil Parker sau David Gunner."

La naiba. Ochii lui Mike se îndreptară spre casa de alături. *Am avut o casă la Lost Lake când eram copil,* spusese David Gunner. Harry Boyle avusese un Jeep ca cel scos din Lost Lake. Vocea lui Rachel îi răsuna în minte. *Dormitorul lui David era vizavi de curtea mea. Eu și prietenii mei obișnuiam să încercăm să-l zărim pe fereastră*.

Mike a mers în curtea laterală. Ferestrele caselor se uitau una la alta. Rachel îl văzuse pe David plin de sânge după ce îl omorâse pe Harry?

"Mike? Ești acolo?" a strigat Nancy pe linie.

"E Gunner." Mike a alergat spre camion. "Care e adresa lui?"

A auzit-o pe Nancy transmițând informațiile și tastele pocnind în fundal. Nancy a citit o adresă din oraș.

"Există o proprietate lângă Lost Lake înregistrată pe numele lui?" Mai multe taste au făcut clic.

"Nu din câte putem găsi."

"Continuă să cauți." Mike a pus capăt apelului, s-a îndepărtat de bordură

și a apăsat pedala de accelerație până la podea.

David Gunner deținea o casă mică în stil salină pe o stradă liniștită de la marginea orașului propriu-zis. Scândurile de lemn erau albe și proaspăt vopsite, la fel și ornamentele și obloanele negre. Mike a înconjurat casa, uitându-se pe la toate ferestrele de la etaj. Așa cum era de așteptat, nu era nimeni acasă. Această stradă rezidențială ar fi fost un loc greu pentru a ascunde o victimă a unei răpiri. O cabană rurală, însă, ar fi locul potrivit.

Dacă ar mai fi fost în viață. Mike a respins panica.

David trebuia să aibă înregistrări undeva în casă. Mike, recunoscător pentru moment că nu era șeful poliției, a urcat treptele din față și a spart lumina laterală cu fundul lanternei. Cu mâinile înmănușate, s-a întins înăuntru și a răsucit lacătul.

Interiorul casei era la fel de îngrijit ca și exteriorul. Cizmele lui au pocnit pe lemnul de esență tare în timp ce verifica fiecare cameră de la parter și urca scările înguste până la etajul al doilea. Bingo. Prima cameră era un birou acasă. A pornit computerul și a cercetat biroul în timp ce acesta se încălzea. Un sertar încuiat din partea de jos a cedat la un șut puternic.

În loc de facturi fiscale sau de utilități, Mike a găsit o grămadă de albume foto. Le-a scos afară. Fără praf, deși unul era îngălbenit pe margini. A deschis albumul. Fotografii cu mama lui Rachel umpleau fiecare pagină. Nu erau fotografii pozate, ci genul de fotografii făcute fără știrea subiectului. Multe erau de amatori, unele fuseseră făcute prin fereastra dormitorului.

Alte albume conțineau fotografii ale unor femei pe care Mike nu le recunoștea. Subiectele lui David de-a lungul anilor? Mike le-a pus deoparte. Sertarul de sus conținea o grămadă de fotografii libere. Un elastic ținea un teanc de fotografii cu Rachel. Rachel muncind. Rachel privind pe fereastra bucătăriei. O poză neclară cu Rachel trecând pe lângă fereastra dormitorului ei într-un prosop. Un alt grup de fotografii erau ale Tanyei Mitchell, toate la fel de personale și private și bolnave.

Mike și-a reprimat furia și dezgustul în timp ce se îndrepta spre calculator.

Trecerea prin protecția prin parolă ar lua prea mult timp.

Mike a continuat să se miște prin birou până când a găsit un teanc de

facturi curente ascunse într-un registru pentru Parker Construction. Acolo era. O factură de utilități pentru o proprietate de la Lost Lake. Casa era deținută de mama lui David și era trecută sub numele ei de fată. A format numărul lui Sean. "Unde ești?"

"Tocmai mă urcam în camionetă. Ce ai găsit?"

"Este David Gunner. Are o cabană la Lost Lake." Mike a citit adresa. "Ne întâlnim acolo." Sean era în partea opusă a comunei. Mike avea să ajungă acolo primul.

A sunat-o pe Nancy în timp ce se îndrepta spre Lost Lake.

***

Rachel s-a oprit sub un pin uriaș ca să respire. Și-a sprijinit o mână de scoarța aspră, și-a întors gura în umăr și a înăbușit o tuse. Plămânii ei afectați s-au contractat. Poteca mergea paralel cu apa. Mai jos, lacul se mișca în întuneric. Și-a întors cuțitul înapoi și a tăiat stângaci frânghia care-i lega încheieturile. Norii s-au desprins și luna a strălucit pe apă. Frânghia i-a căzut din mâini. A luat-o și a băgat-o în buzunar. S-ar putea să o găsească, dar ea nu avea de gând să facă asta mai ușor.

Și-a continuat urcușul, țintind spre un afloriment care se ridica de pe panta de deasupra. O creangă s-a rupt în spatele ei, iar ea și-a accelerat pașii. Poteca s-a aplatizat într-un mic luminiș. O crăpătură îngustă despărțea doi bolovani enormi. Și-a băgat capul înăuntru; crevasa continua, dar era prea întuneric ca să vadă cât de departe. Dacă ea nu putea vedea sfârșitul, atunci nici David nu putea. Transpirația îi izbucni pe pielea înghețată la gândul de a se strecura în acel spațiu mic. I-ar fi fost greu să încapă. David nu s-ar fi putut strecura niciodată.

S-a uitat din nou în spatele ei. Ce opțiuni avea? Chiar și rănit, David se apropia de ea. Nu putea să fugă de el. Nu era chiar în cea mai bună condiție.

Ceva a foșnit.

Opțiuni? Să te sperii din cauza unei frici irațională sau să mori.

S-a întors într-o parte și a intrat ușor în crăpătură. Pereții de stâncă îi zgâriau spatele prin bumbacul moale al cămășii ei. Spațiul se strângea. Ea a împins înainte. Urma să rămână blocată. Ar fi fost prinsă în capcană. El o va găsi și o va ucide în timp ce ea era neajutorată și incapabilă să se apere.

Inima îi bătea destul de tare încât David ar fi auzit-o cu siguranță dacă ar fi trecut pe lângă ea. Expiră și se mai apropie câțiva centimetri de crăpătură. Aproape a ajuns.

Subarboretul foșnea. Mai aproape.

Ascunsă la un metru în fisură, Rachel s-a uitat în întuneric. L-a auzit înainte să-l vadă, pocnetul acelor de pin care ar fi putut fi un animal, dar nu era. David a intrat șchiopătând în luminiș, grosimea lui aruncând o umbră lungă pe pământ. A trecut pe lângă ascunzătoarea ei și a continuat să meargă, ieșind din câmpul ei vizual îngust.

A respirat superficial pe gură, frica de spațiul îngust fiind momentan învinsă de teroarea descoperirii.

Lumina a luminat crăpătura.

"Aici erai." Un braț s-a întins spre ea.

Inima lui Rachel a luat-o razna și a tras cât a putut de mult în spate. Era prinsă în capcană. Ascunzătoarea ei tocmai devenise mormântul ei.

***

Cu farurile stinse, Mike s-a îndreptat spre marginea drumului. Cabana lui David era în față. O structură mică din lemn cu o verandă din lemn. Pădurea se închidea atât de strâns în jurul clădirii, încât coronamentul se întâlnea deasupra acoperișului său înclinat abrupt. Lumina soarelui nu-i atingea scândurile de cedru, nici măcar în amiaza mare. Chiar și cu lumina lunii care pătrunsese printre nori, casa lui David era întunecată ca păcatul.

"Sunt aici", a șoptit Mike în celular.

"Așteaptă-mă", a cerut Sean. "Sunt la zece minute distanță."

"Nu pot. Ar putea fi moartă în zece minute." Frica a apăsat pe pieptul lui Mike. "Ar putea fi moartă deja."

"A răpit-o cu un motiv", a argumentat Sean. "Așteaptă-mă."

"Dacă ar fi fost soția ta, ai fi așteptat?"

"Fu-"

Mike a închis mobilul și l-a trecut pe silențios. Cu Glock-ul în mână, a ieșit din SUV și s-a apropiat de cabana întunecată din umbra adâncă a copacilor. Acele de pin și mușchiul umed de sub picioare îi reduceau pașii la tăcere. Cabana era întunecată și liniștită. Mike s-a apropiat ușor de o fereastră laterală și și-a încordat urechile în căutarea unor sunete. Tot ce auzea era foșnetul vântului printre pini.

"Târfo!" Strigătul bărbatului venea din spatele casei.

Rămânând la adăpostul pădurii, Mike s-a învârtit în cerc. La 50 de metri distanță, în partea din spate a zonei curățate dintre casă și lac, David se ridica în picioare. Prea departe pentru o lovitură curată. David a intrat șchiopătând în întunericul pădurii din apropiere. Dincolo, terenul se ridica brusc.

Mike a urmat linia copacilor până la locul unde dispăruse David. Un grup de copaci groși a făcut loc unei poteci abrupte tăiate în panta abruptă. Mike a urcat pe poteca îngustă. Pădurea se deschidea, mai multe stânci, mai puțini copaci. O porțiune de pământ umed a cedat sub piciorul lui Mike. El a alunecat într-o parte și și-a pierdut controlul asupra armei. Murdăria și pietrele au căzut pe pantă. O mână a ieșit afară și a apucat o creangă de copac, oprindu-i coborârea. S-a redresat în timp ce arma a ricoșat în josul pantei și a ajuns în lacul de dedesubt cu un mic strop final.

Intestinele i se strângeau în timp ce mergea mai departe fără ea.

Mike a urcat până la un luminiș mic și plat din jurul unui grup de stânci și bolovani. O formă s-a mișcat în umbra stâncilor.

"Aici erai." David băga mâna într-o crăpătură dintre doi bolovani uriași, unde Mike presupunea că se ascunde Rachel.

Mike s-a apropiat. David și-a întors capul. Ochii i s-au lărgit. Și-a ridicat mâinile la bărbie și a aruncat o dreaptă puternică. Mike s-a ferit și a alunecat

spre stânga, apoi a căzut și a lovit în șoldurile lui David. Mike l-a prins pe bărbatul mai mare în jurul coapselor, s-a întors și l-a pus la pământ. David a căzut la pământ ca un stejar doborât. Dar s-a mișcat repede pentru mărimea lui și a reușit să lovească și să se rostogolească din strânsoarea lui Mike. Călcâiul i-a prins buza lui Mike. Sângele i s-a scurs în gură.

În vederea sa periferică, a văzut-o pe Rachel ieșind din crăpătura de stâncă. "Rachel, pleacă de aici!"

Sărind în picioare, privirea lui David s-a îndreptat în direcția lui Rachel. Fața i s-a încordat în timp ce ochii lui îi urmăreau mișcarea. A înconjurat luminișul, cu intenția clară de a-i intercepta fuga.

Mike a manevrat între ei. "Ba nu."

Cu un șuierat furios, David a lovit cu un croșeu de stânga. Mike a blocat pumnul și l-a lovit în maxilar. David și-a dat capul pe spate și s-a împiedicat într-o parte. O furie nebună i-a luminat ochii.

David nu era un luptător antrenat. A plonjat pentru o placare neglijentă. Mike și-a întins picioarele pe spate pentru a bloca atacul. Și-a înfășurat brațele în jurul umerilor bărbatului mai mare. David l-a aruncat, s-a clătinat înapoi și a scos un cuțit din buzunarul gecii. Îndreptându-se cu cuțitul, a sărit în față.

Lama a trecut prin aer spre mijlocul lui Mike. El a încercat să se miște spre stânga, dar pământul neuniform și înclinat de sub picioarele lui s-a deplasat.

Dar David a venit din nou cu o împingere joasă. Mike a apucat încheietura mâinii cuțitului și și-a înclinat celălalt braț pentru a-l lovi pe David în față.

Pământul a alunecat de sub ei. Amândoi bărbații au alunecat lateral într-o avalanșă în miniatură de noroi și pietre. David a căzut în mâini și genunchi. Mike a căzut pe spate. O agonie fierbinte i-a străbătut piciorul când David a înfipt cuțitul în coapsa lui Mike.

L-a apucat pe David de încheietura mâinii și de mâner cu ambele mâini pentru a-i ține cuțitul în picior. Dacă lama se elibera, Mike ar fi sângerat ca o căprioară măcelărită.

Capitolul 29

Mike se ținea de cuțit, dar puterile îi scădeau. David avea să câștige și amândoi știau asta. Ochii lui străluceau de emoție în timp ce trăgea. Mișcarea lamei în piciorul său a trimis valuri de durere prin Mike și a pompat mai mult sânge din rană.

Poc.

David a slăbit din strânsoarea armei. Ochii i s-au lărgit, apoi i s-au rostogolit în ceafă. Degetele i s-au deschis.

Poc.

Omul uriaș a căzut într-o parte. Rachel stătea deasupra lui, roșie la față, gâfâind și mânuind o creangă groasă. A împins trupul lui David cu un picior. Aparent mulțumită că nu mai era o amenințare, a căzut în genunchi lângă Mike și s-a uitat în jos la piciorul lui. Sângele curgea în jurul cuțitului proeminent.

"Nu-l scoate." Durerea i-a întunecat vederea lui Mike, iar o senzație de răcoare l-a cuprins. "Dar trebuie să aplici presiune..." Mike a tras adânc aer în piept, "în jurul ei. Poți s-o faci?"

Fața ei a pălit în timp ce se uita la rană. Dând rapid din cap, și-a dat jos cămașa și a înfășurat-o în jurul cuțitului.

"Celularul. În buzunar." Nu avea să rămână conștient pentru mult timp. Și la ritmul în care sângera, s-ar putea să nu se mai trezească. "Te iubesc."

Ea a ezitat pentru o secundă. "Și eu te iubesc." Și-a împachetat cămașa în jurul lamei. "Vei fi bine."

El știa mai bine. La felul în care se scurgea, atât piciorul, cât și viața lui erau nesigure.

"Iisuse, ți-am spus să mă aștepți." Vocea lui Sean a bubuit peste luminiș. "Fiu de cățea. Trebuia să te duci să te înjunghii." A dat-o la o parte pe Rachel. "Lasă-mă să văd aici."

Corpul lui Mike tremura violent. Sean și-a întins jacheta peste pieptul lui Mike. Frigul s-a revărsat peste el ca un potop. Abia mai simțea degetele lui Rachel apucându-le pe ale lui, dar lacrimile care îi curgeau pe fața plină de funingine spuneau totul. Din nefericire, amorțeala care i se răspândea prin corp

nu s-a extins și la cuțitul care îi ieșea din picior.

Sirenele se apropiau. Sean lucra la rană. S-a uitat în altă parte pentru o secundă. "Rachel, ia arma mea." Sean a dat din cap spre corpul întins al lui David. "Dacă mișcă, împușcă-l."

"Nu e mort?" a cârâit Mike.

"Din păcate, nu. Cel puțin nu încă. Amintește-mi să nu-ți enervez niciodată prietena." În ciuda glumei, ochii prietenului său erau serioși - și îngrijorați - în timp ce scotea un mobil și apăsa pe o tastă. Degetele îi erau acoperite de sânge. I-a dat telefonul lui Rachel. "Pune-l pe difuzor. Am nevoie de ambele mâini aici." Apoi s-a aplecat peste fața lui Mike. "Ține-te bine. Asta o să doară."

Durerea arzătoare din piciorul său a explodat până când, din fericire, totul a dispărut într-un nimic fericit.

***

Făcându-se un ghem pe un fotoliu din sala de așteptare a operației, Rachel tremura într-o stare de neîncredere amorțită. Pe peretele galben pal de lângă ea, o placă scria *În memoria iubitoare a lui Robert Taylor*. Moartea finanțase camera. Moartea cumpărase scaunul tapițat în care ea stătea așteptând să afle soarta lui Mike. Moartea deținea acest loc.

Sean se plimba pe covorul marin, la fel ca în ultimele două ore. Petele de sânge de pe hainele lui se uscaseră într-un roșu închis, ruginit, care se potrivea cu petele de pe maioul și blugii pe care ea încă îi purta. Deși camera era plină de polițiști și de alte persoane pe care Rachel nu le recunoștea, ea era foarte singură. Singurele scaune goale erau cele de-o parte și de alta a ei. Grupul se revărsa din încăperea mică în hol, dar liniștea era mai apăsătoare decât mulțimea.

Mike umpluse spațiile din ea pe care ea nu le știa goale. Dacă el nu reușea, ea simțea că se va ofili și va muri. Și nu i-ar fi păsat prea mult. De fapt, acum nu mai simțea mare lucru. Sistemul ei supraîncărcat se închisese, ca și cum

evenimentele copleșitoare ale nopții îi declanșaseră întrerupătorul.

A intrat un bărbat înalt cu un baston. Sarah era chiar în spatele lui. Ștergându-și lacrimile de pe față, Sarah s-a repezit lângă Rachel și a învăluit-o într-o îmbrățișare disperată. "O, Doamne. Te-am căutat."

Bărbatul înalt a scos un telefon. "Am găsit-o." A atins umărul lui Sean. "Nu ai răspuns la mobil."

Sean și-a scos telefonul din buzunar și s-a uitat în gol la el. "Îmi pare rău, Jack. Nu l-am simțit vibrând."

Sarah o împinse pe Rachel înapoi, la o lungime de braț. "Ești în regulă? S-a uitat vreun doctor la tine?"

Două femei au intrat pe ușă. Sean a luat-o pe bruneta subțire în brațe și a ținut-o strâns. Sau poate că ea îl ținea strâns pe el. Era greu de spus cine susținea pe cine. Uitându-se la ei, inima lui Rachel o durea mai tare decât arsurile de pe mâinile ei.

"Aici erai." Cealaltă femeie, o blondă înaltă, a luat locul gol de lângă Rachel. "Eu sunt Claire, soția lui Quinn."

Rachel a dat din cap.

Ochii perspicace, dar blânzi, au evaluat-o și, evident, nu le-a plăcut ce au văzut. Claire a scos un stetoscop din buzunar și l-a lipit de spatele lui Rachel. Un minut mai târziu, a scos din alt buzunar o manșetă pentru tensiunea arterială. I-a luat pulsul lui Rachel, apoi i-a întors mâna și s-a încruntat la arsurile pe care Rachel le ignora. "Sean, nu ți-a trecut prin cap că are nevoie de tratament?"

Sean a ridicat din umeri. "M-am gândit că trebuie să fie aici."

Claire a dispărut și s-a întors câteva minute mai târziu cu o pătură. A înfășurat-o în jurul umerilor goi ai lui Rachel. Căldura a învăluit-o. Nu și-a dat seama cât de frig îi fusese.

O umbră a umplut ușa. Quinn a pășit în cameră. S-a apropiat de Rachel și s-a ghemuit în fața ei. "Operația a decurs bine. Va rămâne la terapie intensivă pentru o noapte, dar arată bine."

Tot aerul i-a părăsit plămânii. Și-a ținut respirația? Mici puncte de lumină îi pătau vederea.

Quinn se încruntă la fel ca soția lui. "Te-am căutat la Urgențe. De ce nu ești acolo?"

Stând lângă el, Claire și-a încrucișat brațele pe piept. "Arsuri mici de gradul doi pe mână. Este hipotermică și deshidratată."

Quinn a rostit ceea ce a sunat ca un blestem în șoaptă. "Uite care e înțelegerea. O să te duc să-l vezi pentru câteva minute *dacă* ești de acord să te întorci jos și să fii tratată după aceea." Nu era o întrebare, iar Quinn nu aștepta un răspuns.

În scurt timp era îmbrăcată și se afla într-o cabină de terapie intensivă înconjurată de o mulțime de echipamente medicale pe care le cunoștea prea bine. Așa se simțise Sarah? Îi era frică să creadă ceea ce vedeau ochii ei? Speranța zdrobită era mai rea decât lipsa oricărei speranțe. Rachel se apropie. Fața lui Mike era albă ca lenjeria de spital. Tuburi și cabluri șerpuiau peste și sub cearșafuri. Dar pieptul lui masiv se ridica într-un ritm uniform, iar banca de monitoare o asigura că și inima lui bătea regulat. Lacrimile îi curgeau pe față în timp ce privea, în timp ce înțelegea.

Nu era mort.

După ce în ultimele ore retrăise mental imaginea sângelui lui scurgându-se în pământ, ușurarea îi făcu genunchii să cedeze. Mâna lui Quinn îi sprijini subtil cotul.

"Nu va fi singur, nu-i așa? Fără supărare, dar nu prea îi plac spitalele."

"Știu totul despre, uhm, problema lui Mike." Quinn a zâmbit. "Voi fi aici toată noaptea. Du-te cu Jack. Mike nu se va trezi în seara asta. Dar mâine, primul lucru pe care va dori să îl vadă vei fi tu. Se va simți mai bine dacă nu arăți pe jumătate moartă sau dacă nu ai sânge în păr."

Mâna i s-a dus la cap. Părul îi era țeapăn și lipicios. Ugh. Dar totuși a ezitat, nefiind obișnuită să-l vadă atât de vulnerabil pe bărbatul mare și capabil pe care îl iubea.

"Tu și Mike semănați mult. Da, știu, păreți opuși pentru că el e atât de calm tot timpul, iar tu, ei bine, nu ești. Pe lângă faptul că mare parte din calmul lui este un act, amândoi petreceți mult timp având grijă de alte persoane", a spus Quinn liniștit. "Este în regulă să îi lași pe ceilalți să aibă grijă de tine oca-

zional."

"Chiar vei sta cu el?"

"Toată noaptea."

La parter, personalul de la Urgențe a înfășurat-o în pături încălzite, apoi iau curățat și bandajat arsurile de pe mână. Rachel a renunțat la o perfuzie, sorbind în schimb o sticlă de apă. Ar fi preferat să fie sus cu Mike, dar trebuia să recunoască că era obosită ca niciodată în viața ei. Să se poată baza pe alți oameni ca Quinn nu era chiar atât de rău. Poate că se putea adapta.

***

Rachel s-a înțepenit pe bancheta din spate a SUV-ului lui Jack. Acum că era asigurată că Mike va fi bine, celulele creierului i se reporniseră. L-a bătut pe Jack pe umăr. "O, Doamne. Caii. Jack, trebuie să merg acasă."

"Nu, nu trebuie", a spus Sarah de pe scaunul pasagerului. "Cristan i-a adunat pe toți, iar Blake i-a dus înapoi la el acasă."

Rachel se lăsă pe spate în scaun. Chestia asta de a avea prieteni era destul de plăcută până acum.

Locuința lui Jack era un conac nenorocit, aflat în spatele unui set imens de porți negre din fier forjat. Lumini aprinse luminau schele de-a lungul fațadei de piatră unde se efectuau reparații. Jack a condus până în spatele casei.

A parcat cât mai aproape de casă și le-a condus pe Rachel și Sarah la un set de uși franțuzești. "Probabil că toată lumea doarme..."

Yap, yap, yap. Alerta ascuțită a lui Bandit a fost urmată de *urletul* profund al unui câine mult mai mare.

O femeie delicată, micuță, cu păr lung și castaniu le-a deschis ușa. Bandit și un ciobănesc german uriaș s-au luptat pentru deschidere. Bandit a câștigat. Femeia a pus un picior în fața cățelușului pentru a-i bloca ieșirea. "Liniște."

Jack s-a grăbit să intre pe ușă, împingând câinele mare din drum. "Înapoi, Henry." Ciobănescul l-a lovit cu capul în piciorul rău al lui Jack. "Ooof."

Beth a arătat cu degetul. "Henry, stai jos."

Ciobănescul german și-a lăsat fundul la podea.

Rachel a urmat-o pe Sarah într-o bucătărie veche, imensă și confortabilă. În ciuda grandorii exterioare a casei, interiorul învechit avea un aer casnic, de casă bătrânească. Sarah l-a luat pe Bandit.

"Eu sunt Beth", a spus femeia mică. A făcut semn către o femeie în vârstă, înaltă și în formă, care se agita prin bucătărie. Un bărbat de vreo șaptezeci de ani, cu părul cărunt, se sprijinea de tejghea. "Ei sunt doamna Harris și unchiul meu James." Unchiul lui Beth o privea pe Rachel cu ochi albaștri prea ascuțiți și pătrunzători pentru un bărbat de vârsta lui.

Încruntat, Jack a sărutat-o pe Beth. "Ar trebui să fii în pat."

Vârful capului lui Beth abia atingea umărul lui Jack. "Sunt bine."

Felul în care mâna lată a lui Jack se tot îndrepta spre umflătura abia perceptibilă a bebelușului lui Beth îi dădea lui Rachel un caz acut de căldură și puf. Cum ar fi fost să poarte în pântece copilul lui Mike? Să-l aibă pe el atingând-o cu acea bucurie tandră? Și dintr-o dată a simțit nevoia să se așeze.

Un scaun era sub fundul ei în timp ce picioarele i se înmuiau. Unchiul James s-a mișcat mai repede decât se aștepta ea. Doamna Harris era chiar în spatele lui. Așează o cană aburindă pe masă. "Pari terminată, dragă. Poftim niște ceai. Să-i lăsăm puțin spațiu." Doamna Harris a tras de brațul lui James. "Dacă ai nevoie de ceva, ușa mea este chiar dincolo de bucătărie. Bateți oricând. Ți-e foame?"

Rachel a scuturat din cap.

"Nu ezitați să căutați prin bucătărie", a spus Beth în timp ce Jack o conducea spre ușă. "Sarah, camera de lângă a ta este pregătită." Beth și-a bătut coapsa. Henry a intrat în pas în spatele ei.

James a ezitat la ușă. "Ai nevoie de ajutor să urci scările?"

"Vom fi bine. Mulțumesc pentru tot." Sarah s-a așezat lângă Rachel și i-a frecat spatele. Liniștea s-a așternut peste ele.

"Mă simt ca și cum aș avea o experiență extracerebrală. Gândurile care-mi trec prin cap nu pot fi ale mele." Cum ar fi cele despre căsătorie, copii și alte evenimente terifiante pe care nu le contemplase niciodată până atunci. "Tocmai l-am găsit și aproape l-am pierdut."

"Aproape că te-am pierdut." Sarah i-a trecut un braț peste umăr. "Din nou."

"Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin asta." Rachel avea de gând să înceapă să se gândească la alții înainte de a face lucruri de acum încolo. Serios.

"Nu e vina ta." Sarah s-a ridicat și l-a așezat pe Bandit pe podea. "Haide. Curățenia va ajuta mult. Vrei un duș sau o baie?"

Rachel s-a ridicat și s-a uitat la hainele ei pline de sânge. Ceea ce își dorea cu adevărat era să fie cu Mike. "Amândouă."

***

Mike a deschis ochii într-o cameră încețoșată, întunecată. Ceva bipăia încet lângă capul lui.

"Te-ai trezit? Uimitor. Ți-am dat destul suc să adormi un elefant." Quinn se aplecă peste el și îi apăsă o mână pe umăr. "Nu te mișca și nu te speria."

Mike a deschis buzele crăpate. Gâtul îi era iritat și uscat, iar mintea îi era prea încețoșată ca să se gândească la frică. Ca să nu mai vorbim de faptul că trupul lui cântărea cam un milion de kilograme. Probabil că nu-și putea ridica degetul mic nici dacă încerca. Orice i-ar fi trecut prin vene îl făcea să se simtă foarte Zen cu toată treaba asta cu spitalul.

Quinn i-a pus în gură o lingură de plastic cu bucăți de gheață. Lichidul rece din gura lui Mike era raiul. Quinn s-a mutat la picioarele patului și a ridicat cearșaful. Panica i-a dat lui Mike un val de energie. S-a chinuit să ridice capul. "Este...?"

"E în regulă. Piciorul e încă aici. Nu am de gând să mint totuși. A fost la limită. Cuțitul a lovit o ramură a femuralei în loc de artera principală. Norocul ăsta și pregătirea de prim ajutor în luptă a lui Sean ți-au salvat viața și piciorul." Mâna lui Quinn s-a închis în jurul piciorului lui Mike. "Poți să simți asta?"

Mike a dat din cap.

"Mișcă-ți degetele de la picioare." Efortul a fost herculean.

"Bine." Quinn a aruncat cearșaful înapoi peste picior. "Și acum cealaltă

veste bună. Cât timp ai fost inconștient, ți-am examinat intestinul."

"La naiba, Quinn. Nu poți doar.."

"În mod normal, aș fi de acord, dar tu ești o circumstanță atenuantă. Apropo, am urmărit totul. Ai fost foarte cooperant."

"Am fost inconștient." Iar sentimentul înfiorător pe care i-l dădea era unul dintre multele, multele motive pentru care ura spitalele.

"Exact." Quinn a dat din cap. "M-am gândit că ar putea fi singura mea șansă."

Quinn ar fi avut dreptate dacă Mike nu s-ar fi îndrăgostit de Rachel. În timp ce zăcea în noroi, sângerând, îi fusese mai frică de moarte decât de orice altceva. Ar fi făcut orice pentru a rămâne în viață - pentru a rămâne cu Rachel. Acum înțelegea de ce mama lui luptase din greu și îndurase atât de multe.

"Oricum, sunteți mândrul proprietar al unui ulcer de dimensiuni olimpice, dar perfect obișnuit, ușor de tratat cu medicamente. Nu ești ușurat?"

"Da", mormăi Mike, dar ușurarea curgea prin el ca o perfuzie de morfină. "Cum e Rachel?"

"Ea este bine. A fost tratată pentru arsuri minore și eliberată acum câteva ore. N-am lăsat-o să intre să te vadă decât dacă era de acord să meargă acasă cu Jack și să se odihnească. I-am mai spus că nu ai cum să te trezești până dimineață. Așa că ar fi bine dacă nu ai menționa această discuție."

Fața lui Mike a schițat un zâmbet slab. "Nu-i voi spune dacă tu nu vrei."

Când a deschis din nou ochii, Sean îi luase locul lui Quinn în scaunul de lângă pat.

"Nu am de gând să mă sperii."

"Așa zici tu." Sean s-a apropiat mai mult. "Dar ne amintim cu toții de atacul de panică de la Urgențe de acum câțiva ani. Ai spart lucruri."

Mike a încremenit. "Serios, abia pot să-mi ridic capul. Nu am nevoie de o dădacă." Dar faptul că avea pe cineva lângă el nu făcea rău. Era atât, atât de fericit să fie aici în loc să fie mort, dar locul încă îi dădea fiori.

"A sunat Jack. O aduce acum pe Rachel. Ea îl scoate din minți încă din zori și este o adevărată pacoste pentru el."

"Deci e în regulă."

"Asta este." Sean a pufnit. "Asta da femeie. I-a zdrobit creierul lui Gunner ca să te protejeze. Ar fi bine să te căsătorești cu ea cât mai repede."

"Am de gând."

Sean a râs. "Trebuie să fie droguri bune. Nici măcar nu ai transpirat când ai spus asta."

"Orice femeie care îmi apără trupul rănit cu o ramură de copac este o păstrătoare."

"Amin."

"Gunner a reușit?"

"Până acum." Sean părea dezgustat. "Dar are o rană gravă la cap. Rachel are un balans destul de puternic. Medicii nu știu dacă va ieși din asta. Detectivul de la poliția statală a adulmecat prin jur. Quinn l-a alungat, dar va trebui să dai o declarație."

"Știu." Îngrijorarea își făcea loc printre medicamente. Chiar dacă David ar fi murit, acțiunile lui Rachel erau clar defensive. El a răpit-o. Încercase să-l ucidă pe Mike. Exista un dosar clar de urmărire și escaladare a violenței. David era un criminal. Dar Mike nu lucra la caz. Era întins pe spate și nefolositor.

Ei bine, la naiba. Tocmai când credea că nu mai are de ce să se îngrijoreze.

Rachel a intrat câteva minute mai târziu, iar Sean s-a eschivat afară. Privind-o cum traversează camera, inima lui Mike și-a dublat mărimea. Cu excepția unei mâini bandajate, a câtorva vânătăi și a unui aer general de epuizare, ea arăta grozav. În siguranță. În viață.

A lui.

Ochii îi erau înceţoşaţi şi şi-a trecut o mână peste obraz. "Am jurat că nu voi mai plânge. Nu cred că am mai plâns atât de mult în toată viața mea."

"Vino aici." Lacrimile din ochii ei îl făceau să se sufoce. Mike i-a întins o mână.

Ea a luat-o cu grijă. "Nu vreau să te rănesc."

"Totul în afară de picior este bine." Mike a tras-o mai aproape.

S-a aplecat în jos și l-a sărutat, apoi și-a pus capul pe pieptul lui îmbrăcat în haină de spital. "Mi-a fost atât de frică."

Mike și-a desfăcut perfuzia din părul ei și a îmbrățișat-o. "S-a terminat.

Nu-ți mai poate face rău."

"Nu, am vrut să spun că mi-a fost teamă că o să te pierd." Ea a tremurat împotriva lui. "Te iubesc."

Mike i-a mângâiat părul. "Și eu te iubesc. Când David te-a avut, abia puteam funcționa."

"Dar ai făcut-o, și m-ai găsit. Dar hai să nu mai facem asta, bine?", i-a spus ea pe gât. "Hai să fim drăguți și plictisitori de acum încolo."

"Bună idee." Dar, sincer, Mike nu credea că viața cu Rachel ar putea fi vreodată plictisitoare. I-a sărutat creștetul capului. "Vei fi în stare să trăiești cu ceea ce ai făcut?"

"Adică dacă moare?"

"Da."

"L-am văzut cum te-a înjunghiat. A încercat să-mi ardă caii de vii." Ea și-a ridicat capul. Furia i-a aprins ochii. "Da, mă descurc cu asta. Deși s-ar putea să am coșmaruri că nu l-am lovit destul de tare."

Mike a tușit. Durerea îi străbătea piciorul. Medicamentele erau pe sfârșite. "Detectivul poliției de stat va dori o declarație. Când o va face, s-ar putea să vrei să o exprimi puțin diferit. Remușcările ar fi bune. Simte-te liberă să mai plângi puțin."

Ea a scos un sunet dezgustat care semăna în mod deranjant cu Sean. "Jack mi-a ținut deja morală la micul dejun. Apoi a aranjat ca avocatul lui să meargă cu mine la ora zece."

Mulțumesc, Jack.

"Îmi pare rău că nu am fost aici când te-ai trezit." A pufnit și s-a îndreptat. "Nu am vrut să plec noaptea trecută, dar am fost manipulată cu ușurință de Quinn."

"Este un semn de afecțiune. El agresează doar persoanele la care ține."

Ea a netezit pătura subțire pe pieptul lui. "Ți-a spus Sean că casa mea nu este locuibilă?"

"Nu. Dar i-am văzut pe pompieri spălând-o cu furtunul noaptea trecută."

"Acoperișul trebuie să fie înlocuit, printre altele. Va dura câteva săptămâni pentru a fi reparat."

"Mută-te cu mine", a spus Mike fără ezitare. "Cu sora mea și fetele ei?"

"Ar fi cam strâmt." În plus, el nu mai *dormea pe canapea*. Dar a observat, de asemenea, că ea nu-l refuzase. Zăcea pe un pat de spital, durerea care-i creștea în picior era de natură să doboare un rinocer și era mai fericit decât fusese vreodată în viața lui. "O să găsim o soluție."

Jack și-a băgat capul în ușă. "Pot să vorbesc cu Mike un minut?"

Rachel a ieșit pe hol. Strânsoarea din pieptul lui Mike nu avea nimic de-a face cu rana lui.

Jack s-a apropiat de pat, cu brațele încrucișate pe piept. "OK, acum că nu mai poți fugi, spune-mi de ce m-ai evitat."

Mike s-a uitat în jos la pătura albă. "A fost vina mea că Beth a fost aproape ucisă."

Fața lui Jack s-a încrețit într-o expresie de "ce naiba". "Vina ta? De ce crezi asta?"

"Ar fi trebuit să știu. Ucidea femei chiar sub nasul meu. Cum de mi-a scăpat asta? Cum am putut să vorbesc cu el și să nu știu ce era?"

"Mike, nu te poți învinovăți." Jack a pus o mână pe umărul lui Mike. "Niciunul dintre noi nu știa. În cei douăzeci de ani în care am lucrat la omucideri, crezi că am prins fiecare criminal? Nici pe departe. Așa că scoate-ți gândul ăsta din cap. E prea multă responsabilitate pentru oricine."

Tensiunea a dispărut din Mike. "Mulțumesc că ai avut grijă de Rachel și de sora ei și de fete. Trebuie să fie balamuc acolo."

"Da, dar este un fel de haos confortabil. Anul trecut am fost un burlac irascibil care trăia pentru slujbă. Astăzi, locuiesc cu doi bătrâni, trei femei, patru copii și doi câini - *și* mă căsătoresc săptămâna viitoare." Fața lui Jack se întinse într-un zâmbet larg. "Sunteți cu toții bineveniți să stați cât de mult doriți. Avem destul loc." S-a uitat la ceas. "Ar fi bine să o duc pe Rachel la secția de poliție ca să poată lua declarația asta din drum."

"Sunt un pic îngrijorat de asta."

Jack a dat din cap în semn de înțelegere. "Am vorbit cu detectivul de stat care se ocupă de caz. Se pare că locuința lui Gunner este un adevărat tezaur. A spionat oamenii de când era doar un copil. A început cu fotografii, mii de

fotografii. Recent a trecut la supravegherea video. A instalat camere web ascunse în gurile de ventilație ale casei lui Vince și Tanya Mitchell, cu streaming live. Pe lângă înregistrările video în care Tanya făcea duș și se culca cu bătrânul Vince, Gunner avea și niște înregistrări audio în care se pare că Vince făcea afaceri cu Lawrence Harmon. Mitchell și Harmon sunt amândoi sub investigație acum. În plus, Gunner se confruntă cu acuzații de răpire și două capete de acuzare de crimă. Will Martin a murit peste noapte."

O asistentă a intrat în grabă în cameră, a verificat brățara lui Mike și i-a injectat ceva în perfuzie.

Mike se simțea ușurat, sau poate că era doar din cauza analgezicelor.

Orice ar fi fost, era prea obosit pentru a se împotrivi. "Apreciez asta, Jack."

"Va fi bine", a continuat Jack. "Nu a făcut nimic rău, iar avocatul meu va fi acolo."

"Mulțumesc pentru asta. Ea poate fi... dificilă."

"Ai una vie, asta e sigur."

***

O săptămână mai târziu, Mike s-a dat jos de pe scaunul pasagerului din SUV-ul lui Sean. Durerea i-a urcat pe picior când a sărit pe trotuarul de beton din fața centrului comunitar. A tresărit și s-a sprijinit de portiera deschisă.

Sean era deja la bordură cu o pereche de cârje metalice. "Ești sigur că ești pregătit pentru asta? Ai ieșit din spital de doar două zile."

Timp pe care Mike îl petrecuse dormind și șchiopătând prin casa lui Jack. Rachel se recuperase și ea acolo. "Nancy a spus că ar trebui să fiu aici. Ceva trebuie să se întâmple."

"Dacă Quinn află că te-am adus aici, o să mă omoare."

Mike și-a băgat cârjele sub brațe. "Lucrează în seara asta."

"Da, dar are spioni peste tot. Nu e sănătos să-l enervezi pe fratele meu. E posibil să rătăcească lidocaina exact când am nevoie de ea." Sean a scanat

parcarea debordantă și strada străjuită de mașini. Oamenii curgeau în centrul comunitar din toate direcțiile. "Cu siguranță se întâmplă ceva."

Rachel și Sarah au coborât din spate și li s-au alăturat pe trotuar.

Rachel i-a luat locul lângă el când au pornit la drum.

"Mă duc să parchez." Dar când Sean s-a întors spre SUV-ul său, Troy Mitchell a ieșit din clădire. Cu ochii larg deschiși, s-a oprit brusc și s-a holbat la grupul de pe trotuar.

"Rahat." Troy a pivotat și a făcut un pas alergător în direcția opusă. Sean l-a apucat de partea din spate a gulerului. "Ce-ai făcut?"

Troy s-a crispat. "Nimic. Dă-mi drumul."

"De ce ai încercat să fugi?" Sean l-a ridicat pe vârfuri.

"Ia-ți mâinile de pe mine." Troy a arătat spre Sarah. "N-am fost nicăieri lângă ea. Poți să-i faci cale ferată bătrânului meu, dar eu *nu mă* duc la închisoare."

Mike s-a uitat mai atent. Ochii lui Troy erau limpezi. Hainele lui erau curate.

Cel mai important, nu mirosea a băutură.

"Nu am lipsit de la nicio ședință a Alcoolicilor Anonimi, nu am fost la bar și nu am făcut nimic din ceea ce avocatul meu spune că nu ar trebui să fac", s-a enervat Troy. "Orice a făcut Will, a făcut singur. Nu am avut nimic de-a face cu asta și nu poți dovedi contrariul."

Sean l-a tras mai aproape. "Troy, dacă o mai deranjezi vreodată, închisoarea va fi cea mai mică dintre grijile tale."

Sean i-a dat drumul, iar Troy a plecat în pas alergător.

"E treaz." Ochii lui Rachel s-au îngustat cu neîncredere în timp ce urmărea plecarea lui Troy. "Sper să rămână așa."

"Și eu." Sarah zâmbea.

Rachel a apucat-o de braț pe sora ei. "Tu nu ești..."

"Categoric nu", a spus Sarah. "Dar ar fi mai bine pentru fete dacă tatăl lor nu ar fi un bețiv."

"Mă întorc imediat ce găsesc un loc de parcare." Sean a intrat în mașina sa.

Mike s-a îndreptat spre intrare. Rachel i-a deschis ușa. Înăuntru, locuitorii orașului au umplut sala principală de ședințe până la refuz.

"Șefule! Aici." Trei bărbați și-au eliberat locurile din rândul din spate.

Fața lui Mike s-a încins la auzul atenției, dar s-a lăsat condus de oameni spre un scaun. Mai obosit decât ar fi vrut să fie, s-a așezat cu recunoștință. Cineva i-a luat cârjele. Altcineva a împins un scaun în fața lui. "Mai bine ridică piciorul ăla."

Rachel s-a așezat pe scaunul de lângă el, cu Sarah de cealaltă parte.

Un ciocănel a bătut în fața sălii. Scaunele s-au zgâriat pe podeaua de lemn, iar vocile s-au stins în timp ce mulțimea își ocupa locurile, oferindu-i lui Mike prima vedere din fața sălii. Fred era pe podium. În spatele lui, trei membri ai consiliului local stăteau la masa lungă. Locul lui Vince era vizibil gol. Herb și Frank râânjeau. Lee stătea aplecat mizerabil asupra unei bucăți de hârtie.

O mână a aterizat pe umărul lui Mike. El a ridicat privirea și l-a văzut pe Sean stând în spatele lui.

În față, primarul și-a dres glasul. "Sunt îndurerat să raportez că consilierul Mitchell a fost arestat în această dimineață pentru mai multe acuzații de fraudă și acceptare de mită."

Murmure emoționate s-au ridicat din public.

"Spune-ne ceva ce nu știm", a strigat cineva peste zgomot.

"Da, Fred. Cum ar fi ce se va întâmpla cu proiectul Lost Lake?" Oamenii au tăcut. Toți ochii s-au întors la primar.

Mike își frecă coapsa dureroasă, chiar deasupra bandajului gros. Quinn avea din nou dreptate. Mike ar fi trebuit să o ia mai ușor, nu să asiste la o ședință a orașului. Partea bună era că nu mai avea arsuri la stomac. Ulcerul răspunsese deja la lipsa de stres și la o mână de pastile pe care le înghițea de două ori pe zi.

Fred a cedat. "Lawrence Harmon a fost și el arestat în această dimineață. Nu am idee ce se va întâmpla cu proiectul de dezvoltare în acest moment."

Zgomotul s-a amplificat până la un crescendo.

Fred a bătut din nou în ciocănel, dar a fost ignorant din nou. Doi oameni și-au făcut loc prin mulțime până în fața sălii. Mike rânji în timp ce Nancy și Phyllis îl împingeau pe Fred din drum.

Nancy a smuls ciocanul din mâinile lui Fred și l-a coborât cu autoritate pe podium.

Phyllis a luat microfonul. "Liniștiți-vă." A așteptat ca mulțimea să se liniștească. "Nu se poate aștepta ca Fred să știe încă ce se va întâmpla cu proiectul, dar există câteva chestiuni pe care ar trebui să le abordeze." A făcut o pauză de efect, scanând mulțimea cu ochii gri și limpezi. "Cum ar fi de ce l-a suspendat pe șeful poliției care a servit acest oraș timp de mai bine de un deceniu."

Mâna lui Mike a înghețat pe piciorul lui. Auzise el ceea ce credea că auzise?

Nancy a scos un teanc de hârtii dintr-un portofoliu și și-a ridicat ochelarii de unde stăteau la capătul lanțului lor. S-a aplecat deasupra microfonului. "Avem aici o petiție semnată de peste cinci sute de locuitori, care solicită consiliului municipal să anuleze suspendarea șefului O'Connell."

Aplauze și fluierături au izbucnit. Phyllis a bătut în microfon. Nivelul zgomotului a scăzut. "Am fi avut mai multe nume dacă nu eram atât de grăbiți."

Uimit, Mike și-a închis gura căscată. Rachel i-a strâns mâna și și-a șters o lacrimă din ochi. S-a uitat peste umăr și i-a aruncat lui Sean o privire întrebătoare. Sean a scuturat din cap, ca și cum nici el nu avea idee ce se întâmpla.

Nancy a ținut microfonul spre primar. Gura lui Fred s-a deschis și s-a închis ca un păstrăv slab. "Va fi o anchetă imediată..."

"Las-o baltă, Fred." Nancy și-a îndreptat cardiganul. "Totul a fost, evident, orchestrat de Vince pentru a putea scăpa de lucrurile pentru care tocmai a fost arestat."

Phyllis și-a bătut pantoful sensibil, cu toc jos, pe podeaua de lemn uzată. "Avem nevoie de Michael, Fred, mult mai mult decât avem nevoie de tine."

Fața lui Fred s-a înroșit, dar nu a încercat să argumenteze. S-a îndreptat spre partea din spate a mesei, unde ceilalți trei membri ai consiliului își

strânseseră capetele. Un minut mai târziu, Herb Duncan a sărit de pe scaun și a urcat practic pe podium. Le-a îmbrățișat pe Nancy și Phyllis. "Consiliul orășenesc votează în unanimitate pentru a-i oferi șefului O'Connell atât scuzele noastre profunde, cât și postul său."

Mulțimea s-a ridicat în picioare. Oamenii din jurul lui Mike s-au întors și i-au oferit mâini și felicitări. Sean s-a așezat lângă piciorul rănit al lui Mike.

Vocea lui Herb a răsunat în difuzoare. "Mike, ia-ți cât timp ai nevoie să te vindeci. Slujba ta te va aștepta când vei fi pregătit."

Capitolul 30

Câteva zile mai târziu, Rachel stătea lângă Mike pe peluza înclinată din spate a proprietății lui Jack. Mâinile lor împreunate se odihneau pe coapsa ei, degetele lor împletite. Piciorul lui Mike era sprijinit pe un scaun capitonat. O briză răcoroasă foșnea printre copaci și făcea ca frunzele căzute să se rostogolească pe iarba verde.

Jack și Beth au făcut schimb de jurăminte în cadrul unei ceremonii liniștite. Rachel a fost foarte încântată de lipsa de fast. Beth era încântătoare într-o rochie de fildeș care îi atingea burta abia rotunjită și îi cădea puțin deasupra genunchilor, iar Jack era înalt și chipeș într-un costum închis la culoare, cu Quinn alături de el. I-dos-urile lor erau punctate de pocnetul dopurilor de la sticlele de cidru de mere spumant și șampanie.

Toată lumea s-a îndreptat spre terasa pavată, unde furnizorii de mâncare împărțeau pahare.

"Imi pare rau. Sunt atât de sentimentală în ultima vreme." Rachel și-a șters ochii și i-a ținut cârjele lui Mike în timp ce acesta se ridica în picioare. El nu a spus nimic, dar fața i s-a încordat de durere. "Vrei să mergem înăuntru și să ne odihnim puțin?"

"Nu, m-am săturat să stau întins, mai ales când tot ce pot face este să stau

întins."

"Știu. Întregul proces de recuperare e nașpa." Ea și-a încetinit pașii pentru a-i egala ritmul. "Dar ai nevoie de odihnă."

El s-a aplecat, șoptindu-i la ureche: "Vino cu mine, doar pentru câteva minute."

L-a urmat pe lângă o hoardă de copii care țipau și câini care lătrau. "N-ar trebui să stai mult pe piciorul ăla. Quinn îți va lua pielea."

"Quinn va fi bine cu el. Terapeutul a spus că aș putea începe să pun ceva greutate pe el." În partea din spate a casei, Mike a arătat cu un gest căruciorul de golf pe care Jack îl folosea pentru a se deplasa pe proprietatea imensă. Rachel și-a ridicat fusta rochiei negre elegante pentru toate ocaziile și s-a urcat pe scaunul șoferului.

"Dă-te mai încolo." Mike a împins-o. "Pot să mă descurc cu o căruță de golf."

"Dar *ar trebui*?"

"Dă-te mai încolo. Nu mergem departe."

A alunecat pe banchetă. Mike și-a depozitat cârjele și a urcat la volan. A condus pe cărarea care ducea la grajd. Caii pășteau pe pășune, învingând placid muștele în căldura soarelui de toamnă.

"E frumos aici." Ea a suspinat.

"La fel e și locul tău." Mike a coborât și a repoziționat cârjele.

"Hambarul meu este o grămadă de moloz, iar casa mea are nevoie de o renovare completă."

"Asta se poate face." S-a învârtit spre hambar.

Mergând pe vârfuri, ca să nu se afunde cu călcâiele în pământul moale, ea l-a urmat. "Banii din asigurare ar trebui să acopere hambarul. Voi fi norocoasă dacă voi avea un acoperiș nou la casă. Dar va fi de ajuns."

Mike a condus-o în interiorul clădirii reci. "De ce suntem aici?"

"Am vrut să fii singură și am vrut să-ți arăt ceva." Mike s-a oprit în fața unei grajduri. Paiele foșneau înăuntru.

Rachel a făcut un pas timid înainte. "Caii lui Beth sunt afară."

"Sunt."

Nu putea fi. El nu a făcut-o.

Lady și-a băgat capul grațios peste ușă și a mârâit. El a făcut-o.

A început să curgă apa din nou când Rachel a mângâiat fruntea iepei. "Cum ai...?"

"Nu a fost ușor. Blake a refuzat să mi-o vândă." Ochii albaștri ai lui Mike erau încețoșați? "Actul de vânzare este de fapt pe numele tău."

Rachel și-a aruncat brațele în jurul gâtului lui. El aproape că și-a pierdut echilibrul răspunzând îmbrățișării ei. Cârjele lui au căzut la pământ cu zgomot.

Ea s-a retras, conștientă de rana lui. "Îmi pare rău. Te-am rănit?"

"Nu." Râzând, el s-a întors și și-a sprijinit spatele de perete. Brațe puternice s-au înfășurat în jurul ei, trăgând-o strâns. "Vrei să te măriți cu mine?"

"Da. Categoric, da." A inspirat parfumul lui. Lady i-a dat un ghiont în umăr. Rachel și-a ridicat capul și i-a mângâiat nasul lung.

"Deci, uite care e planul. Eu mă mut cu tine, iar Sarah și fetele pot avea casa mea din oraș. E la doar câteva străzi de școala primară. Vom reconstrui hambarul și vom repara casa."

"Așteaptă." Rachel l-a oprit. "Este un plan grozav, dar nu am bani pentru o renovare."

Mike a sărutat-o. "Am pus ceva deoparte. Mi-am moștenit casa liberă și curată acum zece ani. Primăria îmi pune la dispoziție o mașină și nu-mi amintesc ultima mea vacanță. De zece ani îmi pun la păstrare cea mai mare parte a salariului."

"Casele vechi pot fi o durere în fund."

"Știu, dar merită." Mike a tras-o tare împotriva lui. Ea a avut grijă să nu-i atingă coapsa rănită. Anumite părți din el își reveniseră foarte bine. "Trebuie doar să-mi promiți că vei încerca să fii mai puțin nesăbuită."

Rachel i-a atins centrul pieptului lat cu degetul arătător. "Asta e valabil în ambele sensuri, He-Man. Și tu trebuie să ai grijă de tine."

El a zâmbit. "S-a făcut."

"Ești sigur?" Rachel. "Și eu pot fi o adevărată pacoste. Nu contează cât de mult încerc, asta nu se va schimba."

Mike a sărutat-o din nou. "Dumnezeu să mă ajute, dar sper că nu."